

Boek van de Scholingsweg

Dr. Sam Landuyt

DEEL B

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG ©

WORDVERSIE 2003

Tweede Uitgave printversie 2017

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG - DELEN

Deze Wordversie/printuitgave bestaat uit de volgende boekdelen, afzonderlijk te verkrijgen:

DEEL A en DEEL C/1- 2:

- Algemene inleiding van de Kennisleer
- Deel I Kennismaking
- Deel II Voeding door Medicatie en Verandering van Voeding

DEEL B De Voorgeschiedenis van de Kennisleer – eigen trefwoorden

TREFWOORDEN DEEL A en C/1-2

DEEL C/C3:

- Deel III van de Kennisleer - De bijzondere Leer der Gelijkenissen

DEEL C/C4:

- Deel IV van de Kennisleer – De bijzondere Leer der Gelijkenissen

DEEL C/C5:

- Deel V van de Kennisleer – De bijzondere leer der gelijkenissen Trefwoorden en kritische Nota's bij C3 en C4

DEEL C/C6 en DEEL C7:

- Deel VI van de Kennisleer – De bijzondere Leer der Gelijkenissen – Filosofie van de Geest – Ethica
- Deel VII van de Kennisleer – De bijzondere Leer der Gelijkenissen – Over de Wil en de Activiteiten van de Wilsbesluiten

Persoonlijke informatie en korte historiek van Onze Bronnen Verenigd

Dr. Sam Landuyt

Ursel 1934 – Edegem 2020

Arts - Psychiatrie – Psychotherapie

Studie en Praxis van Paranormale Wetenschappen

Mediale Informatie en Scholingsweg Spiritualiteit

Spiritueel advies, Heling en Heilswerk

I. Persoonlijke Informatie

Ik was werkzaam als psychiater-psychotherapeut tot en met 2014. De spirituele informatie, mijn mediumschap en mediale werkzaamheid waren daarbij geïntegreerd zonder hinder of conflict. Er was het opvragen van adviezen voor patiënten, de vaardigheid in de intuïtieve doorgave van 'informatie ad hoc' in mente et momento", toepassing van homeopathie en van heling en het raadplegen van mijn 'schrift' of mediale informatie in de woordtaal. Er was ook onderzoek en hulp bij behandeling van de pathologie van de zogenaamde 'bezetting' of 'benomenheid' van patiënten door entiteiten/identiteiten, waarbij de behandeling zelf geschiedde door 'Onze Bronnen Verenigd' – geen daden van magie dus! Ik was medeoprichter van de Werkgroep KREA (2006): creatie van het Levenseigen Zelfbeeld in woord- en beeldtaal en toepassing ervan in de Autonome Zelfheling.

In 2004 publiceerde ik op de website mijn eerste werk: Boek van de Scholingsweg. De publicatie van andere werken wordt thans voorbereid.

Sinds 2014 betreft mijn werkzaamheid nog enkel de spirituele werkzaamheid zoals ik ze gedurende 35 jaar aangeleerd gekregen heb op deze scholingsweg, die een weg is van leren door ervaring, voorgelicht en toegelicht door mediale informatie in woord- en beeldtaal.

Dank

Aan de vrienden en familie, die deze uitgave van het BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG materieel mogelijk gemaakt hebben.

Copyright: niets uit deze uitgave mag geciteerd en / of anderzijds vermeld worden of verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, downloaden of anderzijds via internet zonder voorafgaande schriftelijke en gewettigde toelating van de auteurs en met vermelding van de bron en data van uitgifte.
Sam Landuyt Edegem 2001

II. Onze Bronnen Verenigd – korte Historiek

De *INFORMATIEBRONNEN UIT DE GEESTESWERELD* of *ONZE BRONNEN VERENIGD*, zoals ze zich noemen en waar ik nu 35 jaar intensief mee samenwerk, hebben zich bij mij voor het eerst aangemeld in het jaar 1982.

Ik had toen gedurende anderhalf jaar een soort snelcurus doorgemaakt, een spoedinitiatie in de mediale informatie en de werkzaamheid van de (astrale) informatiebronnen uit de geesteswereld. Ik was in kennis gekomen met een zeer begaafd medium, wijlen M.K., en samen met hem en nog enkele andere enthousiaste nieuwsgierigen hadden we een kleine *Onderzoeksgroep Paranormale Wetenschappen* opgericht. M.K. ontving mediale informatie in “*transcendente toestand*” – een toestand van veranderd bewustzijn, gelijkend op psycho-motorische epilepsie, met amnesie achteraf. Dit gebeurde telkens in sessies die door een van ons ingeleid werden en bewaakt en waarin hij woordelijk uitsprak wat hij innerlijk als boodschap vernam. Zo kwam ik in contact met zijn “*Informatiebronnen van de Geesteswereld*” zoals ze zichzelf benoemden. Ik was uitermate geboeid door de superieure psychotherapeutische aanpak van deze bronnen en gecharmeerd door hun no nonsense informatie over de aanwezigen: nooit kwetsend, altijd raak. Ik heb daar ook kennis gemaakt met twee Bronnen, Identiteiten uit de geesteswereld die nog steeds behoren tot ‘*Mijn Bronnen Verenigd*’: David en Vif Piscoul. Het was een totaal nieuwe en uitermate boeiende wereld die voor mij open ging. Een wereld die echter ook risico’s en gevaren inhield, zo bleek later. Maar ook daarin werd ik beschermd en geholpen door hen, mijn Informatiebronnen uit de Geesteswereld, David en Vif Piscoul.

Van meet af aan was duidelijk dat ik/we hier niet te doen hadden met de klassieke vormen van astrale informatie, al of niet in een mentaal-emotionele context of puur geestelijk van aard. De bronnen waarmee we toen kennis maakten hadden wel, zo bleek aldaar, een dubbel programma: enerzijds was er de lijn van David en Vif Piscoul die uitdrukkelijk stelden dat ze werkten “onder Jezus Christus” (woord van David). Anderzijds waren er ook bronnen die verbonden waren met, samenwerkten met... inlichtingsdiensten.

Ik – en ook M.K. en de anderen van die groep - hebben toen resoluut gekozen voor exclusieve samenwerking “onder Jezus Christus” en elke vorm van pseudoreligie, programmatie, magie of roesachtige toestanden radicaal geweerd of voorkomen.

Toen werd ik op een goede dag, een jaar nadien, zelf een medium. Zonder aanleiding, op mijn werk in het ziekenhuis, midden in het schrijven van een nota, begon de mediale informatie me toe te spreken en schreef ik mijn eerste mediaal geïnspireerde boodschap op. Mijn hand werd niet geforceerd, mijn bewustzijn of mijn stem al evenmin. Maar wat ik hoorde schreef ik op, letterlijk.. En ik heb het bewaard! Al meteen werden de eerste voorwaarden en regels van de communicatie me voorgehouden: ik zou woord per woord, of met twee woorden, of met drie woorden tegelijk informatie horen die ik op te schrijven had. Terwijl ik schreef werden de daarop volgende één, twee of drie woorden ingesproken. Het gebeurde met mijn gewone innerlijke stem, weliswaar met een eigen toonaard of karakter van de bron die sprak. Mijn gewone, gewende verstand kon ondertussen van terzijde toekijken en toehoren, in stand by. Het kon achteraf kritisch de teksten lezen en

proberen te begrijpen. Het kon vooral de dagen nadien uitkijken naar de 'gebeurtenis' waarover de informatie het had en die zich telkens in een nabije toekomst realiseerde. Het waren de zelfde informatiebronnen als bij M.K., maar er was bij mij geen veranderd bewustzijn of amnesie. Ik was en bleef een wat men noemt 'bewust medium'.

Het aanroepen van deze informatiebronnen was aan voorwaarden en regels gebonden. Zij behoorden tot "*De Hiërarchieën*" en zij namen als eerste het initiatief. De geest en het Zelf waren hiertoe al lange tijd van tevoren door hen gereed gemaakt en opgevoed, zo wisten ze te zeggen. Nadien echter was het initiatief telkens aan mij om door middel van een geijkte procedure met hen in contact te komen, te communiceren en vragen te stellen. Ik kreeg ook wel vrij snel hulp en informatie 'ad hoc' via de intuïtie, vooral tijdens mijn werk als psychotherapeut, waarbij mij woorden/duidingen in de mond gelegd werden die ik niet zelf durfde te zeggen en die toch zeer wensbaar en vruchtbaar bleken te zijn. Ook suggesties over medicatie (homeopathie) bleven niet uit. Mijn houding was en bleef er een van de wetenschapper: vertrouw en verifieer.

Deze communicatie met De Hiërarchieën kreeg meer en meer vorm en inhoud en werd ook mettertijd gemakkelijker. Het stroeve, wat archaïsch klinkende Nederlands van het begin werd vlotter en ontpopte zich als een zeer goed gestructureerd filosofisch en religieus Nederlands. De informatie was vooral dienstig in mijn praktijk als arts-psychotherapeut. Er werden persoonlijke, geschreven adviezen gegeven aan mensen, op hun vraag en volgens alle regels van de gewende deontologie en moraal.

Er zijn namelijk geen twee ethica's of moralen! Vaste regel: boven alles en over alles regeert uliem de stem van je individuele geweten, met je persoonlijke vrijheid en verantwoordelijkheid! Alle informatie **is** trouwens verbonden met, maakt deel uit van de ervaring/uitwerking/gebeurtenis waarover ze gaat. Het gebeuren is telkens de bevestiging van de informatie (Aha! Beleving!). Pas dan **is** de boodschap geldig want volledig.

Over de jaren heen stelden zich nog andere Identiteiten uit de Geesteswereld aan mij voor als bron: *Geborah*, mijn eigenste 'hoogste bron', van het niveau van David. *Paracelsus* en *Paracelsus Zelf* of "Paracelsus zoals hij mij in *mijn Zelf* ontmoet". Zo was er ook "*U Zelf*" of ik, Sam Landuyt, zoals ik in mijn Zelf door hen toegesproken word. En *David zelf*. En ook *Jezus Christus Zelf* of onze en ook uw Zaligmaker en Verlosser, zoals Hij in de wezenlijke Subjectiviteit van Mij Zelf mij ontmoet en Zich laat kennen.

Later verscheen ook *de Heilige Theresia van Lisieux*, het "Heilig Treeske", welbekend van in mijn jeugd. Zij blijkt een stevige en lieve Dame te zijn, een zeer goede psychotherapeute "die de mensen leert spreken én luisteren".

Samen vormden wij de groep van 'Onze Bronnen Verenigd'. "Samen uit samen thuis"(Vif Piscoul) en "Allen in één en één in allen, waarvan één de bedekker is" (Paracelsus bij leven). Met een open en oprechte communicatie en dynamische twijfel als intellectuele controlegeest inbegrepen. Trouwens "Oprechtheid heeft nog nooit iemand geschaad" (Vif Piscoul).

Er werd me op een goede dag ook de komst en de aanwezigheid aangekondigd van *de Heilige Michaël, aartsengel*, "ter bescherming van mezelf en van al de mijnen", familie, vrienden,

zorgvragende mensen enz. met wie ik betrokken ben. Hij staat terzijde van ‘*Onze Bronnen Verenigd*’ en is “tegenwoordig en aanwezig” in het Zelf en in de informatie “hiertoe aangespoord en gemandateerd door Jezus Christus in Persoon” zoals het telkens gezegd wordt. Hij heeft zich ontpopt als een getrouwe, gehorige helper en beschermer van mij en van al degenen met wie ik in contact of relatie ben.

“*Hulp, bijstand en bescherming*” aan *mijzelf*, ik *Sam Landuyt* én aan “*al de mijnen*”, dat is telkens de duidelijke, bijna rituele toezegging van *Onze Bronnen Verenigd*, even zo vele identiteiten als vrienden die ze geworden zijn.

En er zijn nog meer bronnen geweest, toevallig of bij gelegenheid. In theorie is elke mens, levend op aarde of in de astrale of zelfs in de hemelse sferen een potentiële informatiebron in de geesteswereld of kan er toe ontwikkelen in zijn of haar Zelf en anderen ontmoeten in de *Subjectiviteit van het Zelf*.

En tenslotte is er, zelden maar des te duidelijker, “*Jezus Christus in Persoon, in de Heilige Geest ervan*”. Hij, die “de Weg, de Waarheid en het Leven is” is voor mij én voor *Onze Bronnen Verenigd* al evenzeer, de ultieme Heiland, Verzoener en Verlosser én Garantie, “in de Eenheid met Zijn en ook onze Vader in de Hemel, in de Heilige Geest ervan, van beiden”.

De informatie van deze “*Bronnen van de Geesteswereld*” of “*Onze Bronnen Verenigd*” zoals ze zich thans noemen, wordt vanaf het allereerste begin altijd “*gewettigd door Het Zij Zo!*”. Geen publicatie van informatie vooraleer de wettiging van Het Zij Zo er over uitgesproken is! Het Zij Zo is de naam van de “*Bronnen van de goddelijke Wil*”, die onafhankelijk staan van de geestesbronnen. **De** geestelijke ruimte die de informatie van “*Onze Bronnen Verenigd*” toegewezen krijgt door Het Zij Zo is opvallend groot! Geen eng-geestigheid! Deze wettiging is noodzakelijk voor elke informatie van uit de geesteswereld en voorkomt misbruik of oneigenlijk gebruik door “*Bronnen van Terzijde*”, goedwillige of kwaadwillige, om het even. “Het Zij Zo zal liever zijn tong verbranden dan onwaarheid te spreken”, zo kondigde Het Zij Zo zich destijds, aan bij M.K. en zo is het altijd geweest.

U ziet het: vrij strenge, maar zeer effectieve kanalen van over en weer gaande communicatie en informatie tussen de sferen en dimensies van de astrale en hemelse geesteswereld en de aarde. Een soort van astraal internet, met evenveel regels en wetmatigheden. Met eigen wetten en eigen intrinsieke waarden en waardigheid. Met eigen geniale technische vaardigheden al evenzeer.

In de *werken van mijn schrift*, zoals ik de verzamelde informatie (verzameld in werkboeken; geen boeken voor het boekenrek!) van *Onze Bronnen Verenigd* noem, zult u nader met hen kennis maken. Ze zullen spreken als één geheel en toch telkens als identiteit en individualiteit met hun *eigen naam*, zoals het in de wereld van het Zelf en de Subjectiviteit ervan (S. Kierkegaard) hoort te zijn. Wen er aan, tracht ze te begrijpen en vooral, tracht er je voordeel mee te doen in je eigenste ontwikkeling van het Zelf en zijn ontwikkeling en groei tot volwassenheid. Volwassenheid van *het Kindschap Gods* zoals dit door hen genoemd wordt en *terugkeer naar het Vaderhuis*, zoals de Verloren Zoon het ons in de parabel van Jezus Christus voorgedaan heeft.

S. Landuyt

23.02.2017

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG ©

DE VOORGESCHIEDENIS VAN DE KENNISLEER B

MEDIALE INFORMATIE 1995 – 1996

Dr. SAM LANDUYT

DE VOORGESCHIEDENIS VAN DE KENNISLEER B

HET GEREED MAKEN VAN DE WERF EN VAN DE TERREINEN VAN HET VERSTAND EN DE GEVOELENIS

Historiciteit van de mens als filosofie van de geest gebracht
Of de geest vertelt over zichzelf en wat hij weet van het wezen mens

HOOFDSTUK I DE VERBEELDING

HOOFDSTUK II HET BEWUSTZIJN

HOOFDSTUK III DE LANGE WEG VAN DE MENS NAAR ZICHZELF – IN WAARHEID
GEZIEN DAN

HOOFDSTUK IV CHRONOBIOLOGIE

HOOFDSTUK V TREFWOORDEN EN HUN DEFINITIES (verbeelding en bewustzijn)

1. Inleiding

1.1 De auteurs

DAVID
GEBORAH
VIF PISCOUL

HET ZIJ ZO

Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: wat we hier zullen doen is de trefwoorden die in dit voorbereidende deel gemaakt zijn integreren in het deel dat achteraf ontstond en dat de Kennisleer getiteld werd. (zie delen A & C) En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat u gerechtigd bent om zowel de oudere versie (van September 1995) als deze aanvullingen tegelijk en naast elkaar te publiceren, nadat ze zullen gereed gemaakt zijn hiertoe. (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: wie wij zijn en wat wij vertegenwoordigen voor u zal blijken uit de ganse context. Voorlopig en ten titel van inleiding zij gezegd dat wij als **David, Geborah en Vif Piscoul** optreden in u, **Sam**, als **uw zelf** voor zover wij u hierin ontmoet hebben. D.w.z. dat uit de ontmoetingen in de geest van ons drie en uw geest de contractuele verbintenis ontstaan is om dit werk te verrichten en dat wij, eens u in uzelf ontmoet hebbend, ons a.h.w. met u zelf vereenzelvigd hebben en dus David zelf, Geborah zelf en Vif Piscoul zelf in u zijn. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat *Het Zij Zo* deze verbintenis wettigt en draagt in zichzelf. Als getuigenis hiervan geldt onze bevestiging, na elke lezing, van Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: om geen verwarring te laten bestaan zij gezegd dat al wat wij schrijven en zeggen in uw naam gezegd is en ook **in de Naam van Jezus Christus** die ons deze opdracht gegeven heeft. D.w.z. dat zowel u als Hij ons bijstaat in ons werk of anders gezegd nog, dat wij zowel aan u hier op aarde als aan Hem in den Hoge schatplichtig zijn en hulp ontvangen om ons werk te verrichten. En hetzelfde kan gezegd worden van Hem en van u. Met andere woorden, u zowel als Jezus Christus zelf zijn aangewezen op ons werk om Zichzelf in u en via u in de andere mensen te tonen en te worden. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat geleidelijk aan deze woorden ook voor de lezers onder u allen duidelijk gemaakt zullen worden. Opdat geen woord verloren ga! (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: de wijze waarop Jezus Christus, de Zoon Gods en ook onze Verlosser in ons optreedt is dezelfde als degene waarin wij in mekaars optreden elkaar vinden en worden. Met dien verstande dat Jezus Christus ons ontmoet heeft en in deze gebeurtenis Zijn Naam spreekt in ons en dat wij in Zijn Naam verder zijn en worden. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat "in Zijn Naam" betekent dat Hij u betreft bij Zijn Werk in u en in anderen en u laat worden en werken in uzelf en in anderen als Hij Zelf. (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: verwondert u dus niet als u dit leest en evenmin als wij dit zouden kunnen begrijpen, indien er niet de Geest Gods was die het ons duidelijk maakt. Want groot is het Woord van God in de Geest gebracht als de Helper die Hij ons beloofd had en zonder Hem zou geen woord van dit alles voor een mens verstaanbaar, laat staan werkzaam kunnen geworden zijn. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat ook in de Geest Gods de werkzaamheid van de Zoon blijkt als Zijn Opdracht van uit de Vader gegeven. (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: de wettiging van Het Zij Zo als van de bronnen van de goddelijke Wil bevestigen ons in onze woorden en in onze opdracht van Jezus Christus uit. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de wettiging van Het Zij Zo er toe dient om in u de getuigenis van David, Geborah en Vif Piscoul en ook uw getuigenis op aarde, als degene die dit neerschrijft, te wettigen en te bergen in Zijn Naam.(&). En Het Zij Zo!

1.2. Trefwoorden en definities

- 2.1 Hoofdstuk I de verbeelding als faculteit van de geest
- 2.2 Hoofdstuk II het bewustzijn of historiciteit van de menselijke geest
- 2.3 Hoofdstuk III de lange weg van de mens naar zichzelf in waarheid gebracht
- 2.4 Hoofdstuk IV chronobiologie

Aanvullingen bij deze hoofdstukken:

Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: de definities kunnen als zodanig ingeschakeld worden in het grotere deel van de Kennisleer. Evenwel dient er over gewaakt te worden dat de oorspronkelijke betekenis ervan niet verloren gaat en b.v. gekoppeld blijft aan de lezing van de verbeelding en andere vorige hoofdstukken. Dit om te vermijden dat nuances in betekenissen die uit de contexten kunnen blijken, zouden verloren kunnen gaan. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat alle definities van de hoofdstukken I tot en met III in alfabetische volgorde gebracht kunnen worden, onderscheiden evenwel van de definities van de kennisleer zelf. (&) En Het Zij Zo!

18 Februari 2002

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG ©

DE VOORGESCHIEDENIS VAN DE KENNISLEER B

HET GEREED MAKEN VAN DE WERF EN VAN DE TERREINEN VAN HET VERSTAND EN DE GEVOELENS

Historiciteit van de mens als filosofie van de geest gebracht
Of de geest vertelt over zichzelf en wat hij weet over het wezen mens

HOOFDSTUK I DE VERBEELDING

LEES	TREFWOORD
1.1 Definitie - nut - materiaal - doel <i>Faculteit</i> van de menselijke geest waarin deze, onder de vorm van bewegende beelden, iets aanbiedt aan het bewustzijn vanuit de eigen creatie van dat bewustzijn. M.a.w. alle verbeelding is opgebouwd vanuit gegevens van het bewustzijn in een vrije creatieve sfeer, zonder binding echter met de actuele waarneming, maar wel gestuurd vanuit de opgestapelde gegevens vanuit het verleden. "Het verleden" is daarin zowel het actuele <i>bestaansverleden</i> alsmede de gegevens vanuit vorige <i>bestaanslevens</i> op aarde en elders. De beperktheid van de verbeelding is gericht op de bestaande capaciteit van de geest om in dit leven in beelden te vertolken D.w.z. dat de maat en de begrenzing gegeven zijn in de kracht van de geest om zich op aarde via het brein en zijn gegevens uit te drukken. Het nut van de verbeelding is tweërlei: a) het laat de mens toe om in theatervormen bepaalde situaties af te reageren, d.i. verbeelding als <i>frustratieverhelper</i>, b) verbeelding als speelse creator of schepper van aards onmogelijke werkelijkheid. In de verbeelding ontmoet de mens zijn <i>onvermogen</i> op een gecamoufleerde wijze, als degene die scheidt zonder verantwoordelijkheid te moeten dragen voor de schepping. Zo zien we dan ook twee grote gevolgen in de verbeelding ontstaan: a) een onschuldige verbeelding van frustraties en kwellingen b) een fantasierijke creatie van de eigen godheid, hemel, hel en verlossing. Dat wat is wordt in de verbeelding vervangen door datgene wat gewenst werd in de diepere lagen van de verlangens, strevingen en gevoelsgebieden.	Faculteit van de geest (1) Geest (2) Bestaansleven, bestaansverleden, bestaansik (3) Frustratieverhelper (4) Onvermogen (5) Taalvermogen en taalvormen (6) Diepere lagen (7)

Zowel de <i>taalvermogens</i> als de visuele vermogens vormen het belangrijkste materiaal van waaruit de verbeelding gevormd wordt en de <i>illusie</i> in stand gehouden wordt van schijnbaarheid. Ze zijn als dusdanig geen leugenbedrijvigheid of scheppers van onwerkelijkheid omdat ze, zoals gezegd, een eigen doelmatigheid hebben als verbeelding van onbestaanbare <i>werkelijkheidsattributen</i>. Maar door deze vormen van de verbeelding een eigen leven te gunnen en er als het ware volledig in op te gaan kunnen ze zowel de mensen die ze maken, als degenen voor wie ze gemaakt worden opnemen in een volkomen irreële situatie die zelfs geloofwaardig schijnt, zoals <i>eidetische beelden</i>, of <i>hologrammen</i> of filmversies. Om ze tot echte <i>leugen</i> met al zijn verwoestende <i>perversiteit</i> te laten ontaarden is er een bijkomende doelbewuste ontkenning van werkelijkheid nodig om er aan toegevoegd te worden. Leugen is ontkenning van wat is. Verbeelding staat daar, in zijn oprechtheid van oorsprong en vorm, totaal los van. Zo gezien zal men aan de verbeelding het best de rol toekennen van schepper van nonsens en vermaak. "Minder geschikt voor kinderen" zal men ze niet noemen, want kinderen doen precies een beroep op hun verbeelding voor een derde specifieke taak en bedoeling, namelijk het <i>vóórspelen</i> van komende dingen in het dagdagelijkse leven. Zo is het spel van kinderen dikwijls alleen maar of uitsluitend verbeelding - in - actie. De bedoeling is dan hier en nu de actualiteit te vervangen door hetgeen we noemen opvulling via toekomstverwachtingen. Een gewisse komende toestand van moederschap b.v. of brandweerman wordt in het hier en nu geactualiseerd. Deze faculteitsbeoefening is dus absoluut en veel positiever dan b.v. een Tv-programma - product van verbeelding - bekijken of dagdromen in de volwassenheid.	Illusie (8) Werkelijkheidsattributen (9) Eidetisch beeld (10) Hologram (11) Leugen (12) Perversiteit (13) Voorspelen (14)
1.2 Wat is de verhouding tussen de verbeelding en b.v. het logisch denken? <i>Logica</i> of de wetten ervan zijn de uitdrukking van onderlinge verhoudingen, in de taalvorm uitgedrukt dan. Logica is wiskunde van de taalvorm en is al even moeilijk te verstaan of op te volgen. Logica of de wetten ervan vertrokken ooit vanuit een denkbeeldige maat - van - alle - dingen (als zoiets al zou bestaan...) en alles werd er daarna aan vergeleken, gemeten, aangepast enz.. Voor zover logica haar wetten toepast, is ze eerlijk en reëel met zichzelf maar buiten - de - werkelijkheid staande, want gemeten aan zichzelf. De verbeelding heeft geen maatstaf waaraan ze gemeten wordt of zich vergist (ver - meet eigenlijk). Ze staat buiten alle logica om en is zelfs inwendig niet verplicht logisch te blijven met zichzelf. Vandaar haar schijnbare ongrijpbaarheid. Het is zelfs onzinnig om de verbeelding te willen vergelijken met of meten aan het denken of het logisch denken. Alleen in de oorsprong van beiden verdwijnen ze elk in de mist van de diepere geestelijke faculteiten. De ene meet alles (aan zichzelf dan), de andere is mateloos (met zichzelf dan).	Logica (15) Geestelijke faculteiten (16)

1.3 Verbeelding en dromen Verbeelding of de faculteit van de geest om via het bewustzijn levendige beelden en verhalen te creëren is, zoals gezegd, nuttig als frustratieverwerker. Dit is ook via het dromen haar functie. Hier gebruikt de faculteit verbeelding de droomtaal om zich te veruitwendigen in zintuiglijke waarneming, zoals elders de denktal of spreektaal gebruikt zal worden. <i>Droomtaal</i> nu is <i>symbooltaal</i>, gevoed vanuit het <i>onbewuste zelf</i>, cfr. <i>Sigmund Freud</i> en zijn analyse van de droomtaal. Met dien verstande evenwel dat in droomtaal geenszins enkel de libido of het es ervan zal spreken, maar ook en even goed de realiteitsverwerking actief is: allerlei onverwerkte indrukken of signalen worden in de droomtaal <i>geprogrammeerd</i> om er hun plaatsje te vinden. Ze hoeven dan niet meer in de dagdagelijkse ervaring op te duiken. Om terug te komen op de kindtaal en haar specifieke vermogens dienen er nog twee elementen aan toegevoegd: 1) Als het kleine kind huilt in zijn dromen, als afreageren van ergernis of frustratie, zal het niet zoals de volwassene er beelden bij maken maar geluiden: het oor als faculteit van het brein overweegt op het oog (lees: overweegt nog op het oog...) en zijn afgeleide indrukken ervan. Het kind hoort dan b.v. troostende woorden of haastige stappen van de moeder. Het zal er op reageren en, eens wakker geworden, de geluiden ervan herhalen in zijn wakkere verbeelding en a.h.w. hallucineren dat de moeder komt. Andere, minder aangename geluiden kunnen op die manier tot pavor nocturnus leiden. Dus punt 1: het kind droomt met zijn gehoor. 2) De kinderlijke droomwereld verandert in sprookjes van zodra sprookjes verteld worden. Vandaar de hygiënische functie van de sprookjesvertelling. Het is vooral op deze wijze dat de nachtelijke angsten kunnen opgevangen worden: sprookjes als vangnet voor de angsten.	Droomtaal (17) Symbooltaal (18) Onbewuste zelf (19) Sigmund Freud (20) Programmatie (21) Hallucineren (22) Pavor nocturnus (23)
1.4 Voorspellende dromen Dromen met een boodschap is een betere titel hiervoor. De droomtaal verandert hier in een spreektaal en is niet meer symbolisch te verstaan zoals in de klassieke droom, maar zoals in de gewone spreektaal. Ook de daarbij getoonde beelden zijn geen verwachtingsbeelden of frustratie - rappers maar eidetische of filmische beelden waarbij men als toeschouwer optreedt. Dus: men hoort een stem of stemmen die spreken in spreektaal, men ziet beelden die er bijkomende aspecten van verbeelden en zelf is men aandachtige toeschouwer en / of luisteraar. De triade is niet steeds volledig aanwezig: soms is er alleen gesproken taal of kinderdroom, soms zijn er alleen beelden of volwassenendroom, soms is er beeld en klank. Slechts heel uitzonderlijk is er klinkend beeld of sprekende figuren. Dit behoort alleen toe aan de hogere <i>hiërarchieën</i> en <i>sferen</i> om op die manier de mens toe te spreken. Wie fabriceert de boodschappen in de droomtoestand? Het is ofwel de geest zelf van de mens die hiertoe de opdracht kreeg van "hogerhand" d.w.z. van <i>entiteiten</i> of wezens, hoger geëvolueerd dan hijzelf als geest is, ofwel de <i>geesteswereld</i> zelf die aan de geest	Hiërarchieën (24) Dimensies en sferen (25) Entiteit (26) Geesteswereld (27)

van de mens de toelating geeft om zelf deze weg van communicatie te gebruiken, zoals hier b.v. via <i>het schrift</i> de eigen geest actief is op vraag van <i>David, Geborah en Vif Piscoul</i> met <i>Het Zij Zo</i> als bewaker en garantie. Het is dus steeds bij bemiddeling van de eigen geest en zijn faculteiten dat de boodschapper spreekt. Het onderscheiden van de boodschap en de boodschapper is de volgende stap in de evolutie van de <i>geestesvermogens</i>. Het is inderdaad niet om het even wie die om het even wat kan en zal zeggen. Er is steeds een <i>controlegeest</i> aanwezig die, als <i>hulpgeest</i>, bijstand verleent aan de faculteiten van de geest. Deze controlegeest - niet te verwarren met de <i>engelbewaarder</i> - heeft als opdracht slechts die boodschappen door te geven die geschikt gemaakt / geworden zijn voor deze welbepaalde mens. Wat ook de oorsprong zij van de boodschapper, de controlegeest waakt over de toepasbaarheid van de boodschap ervan.	Het schrift (28) David, Geborah, Vif Piscoul, Het Zij Zo (29) Geestesvermogens (30) Controlegeest (31) Hulpgeest (32) Engelbewaarder (33)
1.5 Verbeelding en kunst "De verbeelding aan de macht" schreeuwde men en men bedoelde: de kunstvormen aan de macht. Het verschil is groot en fundamenteel zelfs. Om dit te verklaren, moeten we even eerst iets anders uitleggen. <u>De verbeelding is een vormgeving van schijnbare werkelijkheid waarvan illusie de toonzetter is.</u> We verklaren ons nader. Er is vooreerst de werkelijkheid als zodanig. Omdat we die langs zintuiglijke weg (en via zijn uitbreiding van zintuiglijke vormgeving) moeten benaderen, kunnen we niet anders spreken dan over illusie als we het hebben over deze - onze - zintuiglijke waarneming van werkelijkheid. Elke fysicus of filosoof zal ons volmondig hierin gelijk geven. Keren we nu terug naar de verbeelding dan gedraagt de verbeelding zich tegenover de schijnbare werkelijkheid of illusie via onze zintuigen, als een tweede vorm van schijnbaarheid: schijnbare schijnbaarheid van de werkelijkheid. Maar niet als opheffing van de schijnbaarheid (tweemaal min geeft hier nog geen plus of nul) maar hier als een vorm van verbeelding d.w.z. creatieve nabootsing van schijnbare werkelijkheid of illusie via onze zintuigen. Er ontstaan "precies echte" dingen zoals hologrammen precies echt lijken, op één detail na: ze zijn niet echt echt, wat dat dan ook mag zijn: zie hoger over illusie. Kunst nu, als actieve inzet van de mens - de kunstenaar - is een ingewikkelde creatie van nieuwe <i>vormen</i> - in - de - vormen. Een schijnbare creatie dus van iets nieuws, gevormd van uit dingen - vormen, <i>energieën</i> - die al bestonden. Geen creatie uit niets dus zoals alleen de Schepper kan creëren. De verbeelding speelt slechts een ondergeschikte rol in de kunstvormgeving of creatieve scheppingsdrang van de kunstenaar. In zoverre dat, precies zoals bij het kind de werkelijkheid die komen zal (zie aldaar het voorbeeld van moederschap of brandweerman) in de verbeelding levendig geoefend wordt of zogenaamd gespeeld	Schijnbare werkelijkheid (34) Vormen (35) Energieën (36)

wordt, hier ook bij de kunstenaar het kunstwerk in de verbeelding vooraf gestalte krijgt en pas later vorm krijgt in de materie. Het kunstwerk is dus geen verbeelding - die is al lang voorbij bij de kunstenaar - maar is creatieve schepping van nieuwe vormen uit reeds bestaande energieën en vormelementen. De kunstenaar schept zoals zijn Schepper. Alleen ontleent hij het materiaal en de energieën aan de reeds aanwezige schepping. Voilà het verschil én de gelijkenis met de Schepper en Vader van ons allen. En omdat de kunstenaar geen toegang heeft tot de geheimen van leven en dood, schept hij alleen niet - levende, nooit levende schepselen - uit - materie. Ze zijn precies - echt, wat het leven betreft misschien, maar nooit echt echt wat dat betreft. Maar hierin treffen we wel een gelijkenis aan met de verbeelding: de verbeelding put, in haar vormgeving, uit elementen vanuit het verleden (geheugendepots allerhande), de kunstenaar put uit elementen van het bestaande. Beiden zetten iets nieuw - qua - verhoudingen in elkaar, maar scheppen niet echt. Er is niets nieuws onder de zon, dit wat de verbeelding of de kunst betreft. Maar hiermee houden alle gelijkenissen dan ook op.	
1.6 Gerichte verbeelding Eens de verbeelding ontdekt werd, heeft men niet opgehouden ze te gebruiken en zelfs te misbruiken. Een van de gevaren van misbruik van de verbeelding is de <i>zelfbegoocheling</i>. Zelfbegoocheling, het woord zegt het zelf, is de misleiding van zichzelf door zichzelf onder de vorm van goochelarij of scheppen van illusionaire vervalsingen. Het moeilijke van zelfbegoocheling is de onwetendheid of quasi - verdwazing omtrent het fenomeen en zijn gevolgen. Men trapt open deuren in als men het zo stelt, maar als men concreet wordt steigeren de gemoederen. Want veeleer dan zich door zichzelf te laten foppen wil men liefst ontkennen dat men gefopt kan worden. We bedoelen dat, eens de zelfbegoocheling begonnen is, het zeer moeilijk is om er spontaan mee op te houden. Vormen van zelfbegoocheling zijn er overigens genoeg; we beperken ons tot die vormen die samenhangen met de gestructureerde d.i. door de intentie in bedwang gehouden vormen van verbeelding. <u>Visualisaties of "de Verlichting in pastelkleuren"</u>. Hiermee wordt bedoeld de gerichte visuele voorstelling van schijnbaar positieve begerenswaardige gebeurtenissen of ervaringen, om dan zichzelf toe toe te wensen en lucky day. Ze hebben als gevolg dat het brein leert te visualiseren ook als het niet gevraagd werd en over onderwerpen die minder leuk uitvallen. Het is nadien moeilijk er weer spontaan mee te stoppen want het brein vervalt in een automatisme van aangeleerd - spontaan - gedrag. Een methode om er vanaf te komen is er nooit gevolg aan te geven, niet positief of negatief, in de hoop op een uitdoving bij gebrek aan opvolging via de aandacht. <u>Positief denken</u> was oorspronkelijk bedoeld als tegenstraf voor pessimisme. Een vorm van operante conditionering dus. Spijtig genoeg heeft de mercantiele instelling van de mensheid altijd neiging om er ook voor anderen dan zichzelf brood in te zien en bestookt men dus elkaar met positief denken, ook als dat negatief uitvalt voor zichzelf of voor een andere mens.	Zelfbegoocheling (37) Verlichting in pastelkleuren (38) Positief denken (39) Operante conditionering (40)

Want wat positief is hier en voor mij is ergens anders of voor iemand anders negatief. Gelukkig werkt het systeem niet of slechts kortdurend, omdat de resultaten uitblijven.

Zinsbegoocheling of zelfhypnose, een kanjer van bewustzijnsverruimer via holle en bolle spiegels, aan de wand aan te brengen daar waar het bewustzijn zijn grenzen heeft. Om echter reëel te zijn moet de verbeelding oprecht zijn in haar doelstellingen (cf. het nut ervan). Bekijken we het fenomeen van zelfhypnose dan merken we, als de *hypnose* of *begoocheling* al zou lukken, een fenomeen in werking waarvoor geen controlemechanisme bestaat. Het is alsof men een trein laat vertrekken zonder machinist of remmen. Gelukkig ook weer hier valt het niet mee om tot in een dergelijke toestand van zelfhypnose te geraken.

Gestimuleerde verbeelding of geestelijke masturbatie.

Van zodra de verbeeldingsactiviteit zich ontdubbelt in verbeeldingsdrang enerzijds of het plezier van verbeelden en anderzijds het product van de verbeelding gehecht wordt aan de *herhalingsdrang* (cf. Freud's begrip van *herhalingsdwang*) vervalt men in obsessionele verbeeldingsactiviteit. D.w.z. dat er niet meer vrij creatief geschapen wordt, maar noodgedwongen herhaald wordt wat vroeger reeds bestond en ooit eens genoeg of extreme roes geschapen heeft. We spreken dan van geestelijke zelfbevrediging omdat de geest in zijn creativiteit zichzelf gevangen houdt via het sensuele genoeg dat het lichaam produceert bij herhaling van beelden, voorstellingen, activiteiten enz...

We herhalen even kort: de verbeeldingsactiviteit kan haar spontaan natuurlijk karakter verliezen en dwangmatig gericht worden op herhaling van vroegere genoegens, geassocieerd aan beelden, voorstellingen, activiteiten. Dit komt door opsplitsing tussen en verwijdering tussen 1. de verbeeldingsdrang en 2. het verbeeldingsproduct dat op een verkeerde wijze vastgehecht is geraakt aan een sensueel genoeg, meer dan aan de verbeeldingsdrang zelf. Vandaar de stereotiepe herhalingsdrang van het sensuele genoeg en beeldvorming eraan verbonden. Therapie bestaat in het opgeven, respectievelijk verwaarlozen van het sensuele genoeg ten voordele van de creatieve scheppingsdrang die zich dan weer kan verbinden met nieuwe beeldvormen.

Hypnose (41)

Gestimuleerde
verbeelding (42)

Sigmund Freud
(20)

Verbeeldings-
drang (43)

Herhalingsdrang
(44)

Herhalingsdwang
(45)

1.7 Verbeelding en fantasmen (cf. psychoanalyse) De verbeelding die vanuit het onbewuste ik naar ons toekomt in dromen of in <i>kunstmatig</i> opgewekte regressie tot de droomtoestand (zie hiervoor <i>regressie</i>, hypnose, <i>kunstmatige toestanden</i> door scheikundige beïnvloeding enz.) is verbeelding in droomtaal. Droomtaal is vooral beeldtaal (voor het jonge kind - zie aldaar - is het taal afgeleid van het gehoor) en beeldtaal, om verstaanbaar te zijn, moet begrepen worden vanuit de vormen en beelden die er mee gepaard gaan. De samenhang van de vormen of beelden is hier primitief d.w.z. prelogisch of in "prearistotelische logica" gegeven. Zie aldaar. De verbeelding in droomtaal die ons toekomt vanuit andere gebieden dan vanuit het bestaansik dragen er mede de stempel van. D.w.z. dat alle gegevens van waar ze ook komen, de stempel of karakters dragen van het bestaansik dat men nu op aarde beleeft.	Fantasma (46) Psychoanalyse (47) Regressie (48) Kunstmatige toestanden van de psyche door scheikundige middelen (49)
Dus, gegevens vanuit vorige levens, vanuit andere gebieden, dimensies of sferen, zullen toch steeds tekenend zijn voor deze concrete mens op aarde die hij nu is en beleeft in zijn bestaansik. Er is ook op dat gebied "eenheid van informatie". (zie verder hiervoor de geesteswereld en zijn innerlijke samenhang). Gegevens vanuit de inwendige organen of de inwendige chemie van het lichaam hebben dezelfde waarde als gegevens die ons toekomen vanuit spijs of drank. M.a.w. de droom-taal maakt geen onderscheid in haar taal tussen gegevens van buitenaf ingebracht - denk aan psychedelische toestanden - en gegevens van binnenuit - denk aan darm - ontsteking, vervuilde lever, verstopte spijsvertering enz. en hun invloeden op onze droomtaal.	Psychedelisch (50) Prelogica (51) Prearistotelische logica (52)
1.8 Therapeutische ingrepen De <i>homeopathie</i> in het bijzonder is geschikt om de droomtaal te activeren, daar waar er gegevens neergelegd waren in het onbewuste van het ego. Via de homeopathie en haar specifieke toepassingen is het mogelijk tot dan toe onbereikbaar geachte gegevens op een ongevaarlijke manier te activeren om ze aldus te leren verwerken. We verwijzen hiervoor naar later, waar we het uitgebreid hierover zullen hebben. Via andere eenvoudige ingrepen in het bewustzijn, door middel van spelletjes b.v. of ophalen van oude herinneringen in gebaren of klanken, zullen eveneens elementen van droomtaal kunnen geactiveerd worden. Wat de overige energetische beïnvloedingen betreft, zoals bij <i>yogaoefeningen</i> of <i>meditatie</i> of bij gevechtssporten waar de <i>Chi - kracht</i> opgewekt wordt, of nog zoals bij <i>magnetisme</i> en "<i>lichtgevende</i>" toepassingen (in feite zijn dat <i>pranayana</i> of omzettingen van prana), zullen we zien dat ook zij in staat zijn, al of niet terecht overigens, om de droomtaal te activeren en een mogelijke evolutie na zuivering op gang te brengen.	Homeopathie (53) Yoga (54) Meditatie (55) Chikracht (56) Magnetisme (57) Licht geven (58) Prana, pranayana (59)

1.9 verbeelding en magie Eén vorm van toepassing van de verbeelding willen we niet onbesproken laten al was het maar om er voor te waarschuwen: de rol van de verbeelding in het gebruiken van magische toestanden. Omdat elke vorm van magie, wit, rood of zwart, verboden is en schade toebrengt aan de mens, vermelden we de rol van de verbeelding hier slechts terloops en volledigheidshalve. Men kan niet genoeg waarschuwen voor het inschakelen van krachten waarvan men niet het verloop of het doel beheerst of overziet.	Magie (60)
1.10 Inbeelding Inbeelding tot slot is geen verbeelding, al wordt er veel gezwansd. Inbeelding of het zichzelf iets wijs maken en het nog geloven ook is een aparte vorm van <i>manipulatie</i> door de egokrachten en dit om zichzelf het genoegen te gunnen van een kort moment van schijnbaarheid in schijnbaarheid, kortweg: illusionaire vervalsing.	Inbeelding (61) Manipulatie (62)

1.11 De grenzen van de verbeelding (cf. regressie)

De grenzen ervan worden aangeduid als "daar waar verbeelding ophoudt te bestaan", hetzij omdat de schijnbaarheid - van - de - werkelijkheid overneemt (cf. illusie via de zintuiglijke waarneming) ofwel omdat de illusie van de schijnbaarheid die verbeelding heet, zichzelf alleen maar kan herhalen: repetitieve verbeeldingskracht gekoppeld aan sensueel genoeg. Een derde vorm is wellicht te zoeken in de grenzen van het ik en zijn verstandelijke vermogens of integratievermogens genoemd: om verbeelding te kunnen toelaten moet het verstand, of de niet - verbeelding van het logisch denken, zichzelf er tegenover stellen bij wijze van verschil of contrast. Zou die grens vervagen of moeilijk te trekken zijn - zie inbeeldingskrachten of verstandelijke verdwazing of simpelweg domheid of gebrek aan ontwikkeling van het verstand - dan zouden verbeelding en logica in elkaar vervagen, wat een vorm van *verstandsverbijstering* is.

Keren we nu terug naar de therapeutische toepasbaarheid, dan dient er steeds gewaakt te worden over de toepasbaarheid van de techniek i.v.m. de grenzen van de verbeeldingskracht. M.a.w. geen activering van de verbeelding als het verstandelijk vermogen er niet over waakt. Dus geen suggestie of aansporingen tot opgave van reële vermogens van bewustzijn of verstandelijke overpeinzing. Zelfs in toepassingen van hypnose, als die al nodig zouden zijn, dient men te waken over openen en sluiten van de hypnotische séance, dit om de grenzen te trekken op duidelijke wijze.

Het *Geweten Zelf*, in zijn gebieden en activiteiten, produceert eveneens een vorm van verbeelding die zijn toepassing vindt in de regressietechnieken b.v.. Om maar één toepassing te noemen: wanneer de mens in lichte hypnotische *trance* gebracht wordt en hem gevraagd wordt de grenzen van de geboorte te overschrijden, om gegevens vanuit vorige levens te gaan waarnemen, dan zal het Geweten Zelf hier overnemen en gegevens aanmaken, deels verbeelding, deels gecapteerde verbeelding van andere plaatsen of toestanden en hieruit een sluitend verhaal opbouwen. Dit voor waarheid houden is dus onjuist of onnodig. De toepasbaarheid op therapeutisch gebied echter blijft bestaan, als een vorm van *psychodrama*.

Wil dat zeggen dat via regressie geen reële gegevens mededeelbaar zijn vanuit vorige levens of vanuit baarmoedertoestanden en / of geboorte? Neen, absoluut niet. Alleen hebben we het hier over de grenzen van de verbeelding gehad, zodoende dat als de verbeelding tekort schiet er nog steeds de verbeeldingskracht is waarover het Geweten Zelf beschikt. Dit ter vrijwaring van de integriteit van de persoon in het bestaansik. Pas als ook hier de grens bereikt wordt, wordt er ook niets anders meer waargenomen dan het onbestaande, d.w.z. het niets - in - de - waarneming of niets - in - de - vormelijkheid. Samengevat kunnen we stellen: daar waar verbeelding ophoudt treedt schijnbare werkelijkheid in of een vorm van logica van het denken. Als in regressie of geforceerde droomtaaltoestanden en / of hypnose de grens overschreden zou worden treedt het Geweten Zelf in functie en neemt over om in zijn termen het verhaal verder te zetten.

Verstands-
verbijstering
(63)

Geweten zelf
(64)

Psychodrama
(65)

1.12 Verbeelding en gevoelens

Alhoewel gevoelens geen rol spelen in de verbeelding als zodanig, niet in het ontstaan ervan, het beloop ervan of het doel ervan, zijn ze toch aanwezig als begeleidende energie en commentaar. Ze zijn de begeleidende muziek van de verbeelding als schouwspel. Het kan misschien verwonderen dat hier verbeelding en gevoelens zo radicaal onderscheiden worden van elkaar, maar we bedoelen hier het gevoelsleven zoals het ons bekend is en verbonden is met zijn lichamelijke sfeer van uiting en ontstaan. Gevoelens van honger, dorst, verlangen naar eten en drank, seksuele verlangens naar een partner, gevoelens van afgunst, jaloersheid, bewondering, weemoed enz. enz. zijn begrepen, wat hun ontstaan betreft, beloop en afloop, in de sfeer van het lichaam waarvan ze een genuanceerde uitingsvorm zijn. "Diepere gevoelens" zoals liefde, trouw, aanbidding, verering, ontzag en respect, zijn gegeven vanuit de *zielskrachten* en behoren ook niet tot de verbeelding. Toch hebben we gezegd (zie daar): "dat wat is wordt in de verbeelding vervangen door datgene wat gewenst werd in de diepere lagen van verlangens, strevingen en gevoelsgebieden". Hoe is dit te verstaan?

Keren we even terug naar het ontstaan van verbeelding als creatie van de geest, aan het bewustzijn aangeboden als eigen creatie ervan. Het bewustzijn, voor zover het gevoelsgebieden capteert en betreft in zijn gegevens, d.i. geïntegreerd heeft, maakt gebruik van deze gegevens, uitgedrukt in het bewustzijn als behoeften, strevingen, verlangens, onvoldane wensen enz. Van daaruit, vanuit de captatie, registratie en verwerkingsdrang ervan, schiet de verbeelding in gang om die gegevens te helpen verwerken. Om daarna, als in een spiegel diezelfde gevoelsuitingen zoals verlangens of heimwee terug te zien opduiken als "begeleidende muziek" van de verbeelding. Het is op die manier dat de geest, via de krachten van het bewustzijn, zichzelf teruggespiegeld ziet in de verbeelde schijnbare werkelijkheid en er de begeleidende gevoelens van waarneemt en opneemt in zijn ervaring. De verbeelding is met name dus een van de waardevolle manieren waarop het bewustzijn aan de geest voorspiegelt wat het wenst en verlangt, waarvan het frustratie opliep enz.. De verbeelding is, via het bewustzijn en begeleid door de gevoelens, één van de krachtigste bronnen van informatie voor de zichzelf bewustmakende geest. Zie verder hierover als we het hebben over de geest zelf en zijn werkingsgebieden.

1.13 Verbeelding en helderziendheid

Verre van de verbeelding uit te sluiten van helderziendheid en / of andere *paranormale waarnemingen*, stellen we juist vast dat via de verbeeldingskanalen die informatie naar ons toekomt op aarde. M.a.w. het is in de verbeelding en haar kanalen, receptoren en effectoren om het zo te zeggen, dat de informatie vanuit helderziendheid zintuiglijk waarneembaar wordt. Zo ook met de andere paranormale waarnemingen, inbegrepen *auralezing*, helderhoren, -ruiken, -smaken, -tasten enz..

Helderziendheid
(68)

Paranormale
waarneming (69)

Welk onderscheid is er dan tussen verbeelding strictu sensu en b.v. helderziendheid ?

1. De ingesteldheid van de waarnemer bepaalt de keuze: of men wenst zich in zijn verbeelding te vermeien, of men kiest doelbewust beelden te zien van helderziende aard. M.a.w. men richt zich naar de fictie (verbeelding) of naar de non-fictie, (maar paranormaal gegeven): het kanaal geest - bewustzijn - zintuigen - hersenen is hetzelfde.

2. De realiteitservaring is anders. Vergelijk hiervoor de droomtaal en de boodschapper die via droomtoestand de dromer toespreekt in gewone spreektaal. Bij helderziende ervaring is er meteen gegeven, in de ervaring meegegeven dus, dat het materiaal uit andere bronnen stamt dan bij verbeelding. Daar is de herkenning als verbeelding gebonden aan het bewustzijn van "precies echt" maar net niet, terwijl bij helderziendheid onmiskenbaar gegeven is: dit zijn beelden en / of waarnemingen van een andere soort en bovendien zijn ze echt, maar moeten nog een bewerking ondergaan om in onze aardse realiteit aanvaardbaar te zijn.

3. Deze bewerking is de reality testing in twee richtingen:

a) wat ik hier en nu waarneem is echt maar niet van hier en nu.

b) het is ook geen hallucinatie of verbeelding, m.a.w. de waarneming is controleerbaar en herhaalbaar voor wat de toekomst betreft. Helderziendheid, om er maar een te noemen, wordt bevestigd in de toekomst op identieke wijze voor wat (hetgeen) waargenomen wordt (betreft). Daarom is helderziendheid altijd toekomstgericht: zelfs in de onmiddellijke bevestiging van een gegeven, door een persoon over wiens verleden iets gezegd werd, is het juist de toch steeds daaropvolgende bevestiging (of ontkenning?) wat de helderziendheid - als - uitspraak definitieve geldigheid verschaft.

Reality testing
(70)

1.14 Enkele vragen

V.1. Wat is het onderscheid tussen het ervaren van reële gegevens vanuit de toestand van regressie en de verbeeldingsgegevens (inbegrepen die van het Geweten Zelf) ?

A. Reële gegevens vanuit regressietoestanden, waaronder hypnose een belangrijke rol speelt, worden gekenmerkt door valse beelden er omheen. M.a.w. het contrast bepaalt de realiteitswaarde. Stellen we het zo vast: we zien een aantal bewegende beelden en situatieschetsen aan ons voorbijkomen. Plots, in die situaties verschijnen andere voorstellingen, totaal abrupt, alsof ze binnenbreken in de eerste voorstellingswijze. Wel dat - de tweede voorstellingswijze - is de reële. M.a.w. het is altijd eerst de verbeeldingswijze die aan bod komt en pas nadien, zo niet eventueel nooit, de beelden die reële feiten en waarnemingen vertolken.

V.2. Moeten we dan deze reële gegevens "schijnbare werkelijkheid" noemen of illusie via de zintuigen of geheugen van vorige levens of captatie van gegevens (reële) van ander mensen ?

A. Inderdaad. Het zijn reële gegevens voor zover onze zintuigen realiteit kunnen weer-geven en ons bewustzijn deze zintuiglijk waargenomen gegevens kan verwerken en stockeren.

V.3. Soms zijn dromen zo werkelijk geweest dat we ons achteraf afvragen : "heb ik dit nu gedroomd of was het werkelijkheid" ?

A. Inderdaad kan de droom realiteitswaarde hebben in twee richtingen:

- of de droom is zo werkelijk weergegeven dat hij als echte gebeurtenis overkomt en in het geheugen achterblijft als zodanig.
- of de werkelijkheid, aards gezien dan, is zo frappant anders dan we gewoon zijn, dat we ons afvragen: droom ik of is het echt aan het gebeuren.

Beide vormen berusten op een onvolmaaktheid van het brein dat vanaf een zekere overbelasting geen onderscheid meer maakt. M.a.w. dat wat er voor zorgt dat fictie, fictie blijft geraakt stuk of is tijdelijk uitgeschakeld. Het dieptezicht van het bewustzijn slaat tilt. De oorzaak is nerveus / neurologisch van aard, niets anders. Zie ook het gewone déjà-vu effect, de "*aurabeleving*" in de *epileptische* toevallen. Kleine hulpmiddelen verhelpen veel: een sterke lichaamsprikkel - het fameuze in de hand knijpen om te weten of men droomt of leeft - een snelle verandering van de situatie, even rust nemen enz..

V.4. Iemand ziet, vóór het inslapen of in meditatiehouding of gewoon rustig in zijn stoel, bewegende beelden en situaties opduiken. Van welke aard is zulk fenomeen: verbeelding, helderziendheid, verbeelding van het Geweten - Zelf, iets anders ?

A. Het is mogelijks van alles wat. Centraal punt is de lering die er in verscholen zit. Beelden, hoe dan ook, zeggen iets. De verschillende u reeds bekende methodes om het onderscheid te maken, worden hier verondersteld van toepassing te zijn. Cf. dromen, helderziendheid, regressie enz..

V.5. Wat is de eerste en laatste beweegreden van de verbeelding ?

A. Het is de geest en zijn faculteiten die in zichzelf deze beslissing nemen en het proces in gang zetten. Op basis evenwel en vanzelfsprekend vanuit de gegevens waarover de geest beschikt en die hem toekomen, zowel van de mens zelf, zijn ik, zijn wezen of ziel, zijn lichaam enz., maar ook van verwante geesten, zelfs *engelen* of *duivels*. Zeldzaam, maar nu meer en meer zijn het ook de hiërarchieën die ingrijpen, op vraag en bevel van Jezus Christus Zelf en in overleg met de Vader en de Geest Gods.

V.6. Verbeelding en actuele waarneming.

Nochtans is het vaak zo, dat ik bij het ontwerpen van een randversiering b.v., uitga van een reeds eerder door mezelf of iemand anders ontworpen gedeelte en daarop "voort brei". Soms ook via het "droedelen", d.i. het quasi gedachteloos trekken van lijnen en tekenen van vormen tot er opeens iets opduikt dat "interessant" lijkt. Hier is dus sprake van een uiterst actieve interactie tussen actueel waargenomen werkelijkheid en onmiddellijk daarop voort werkende verbeelding. (W.L.).

A. Inderdaad ontmoeten verbeelding en actuele vormgeving elkaar op het moment van "spel van de verbeelding" - zie het spelen van het kind waarmee de vergelijking hier wordt gemaakt. Zonder de kunstenaar onrecht aan te doen echter, als men de ernstige

Aurabeleving in
epilepsie (71)

waardigheid van het kinderspel beziet als verbeelding - in - actie. Maar deze droedelactiviteit of spelende kunstenaar is juist bedoeld om los te geraken van de "actuele waarneming", als actieve wereldse deelname van de zintuigen aan wat de omgeving aan te bieden heeft.

V.7. Verbeelding en kunst.

De materie zelf kan, door haar specifieke vorm en / of kleur de aanzet geven tot het ontstaan van het kunstwerk en het karakter ervan. Vaak is een licht voortborduren op reeds bestaande, soms nauwelijks waarneembare structuren zoals de fijne oppervlaktestructuur van tekenpapier, voldoende om tot een evenwichtige vormtentaal te komen. In die zin wordt ontwerpen zelfs in zeker zin vergelijkbaar met het "lezen van ingewanden" of "lezen van stokjes". M.a.w. uit de "grote chaotische orde" dat ene aspect van info lichten dat op dat moment relevant is. In elk geval is er vaak een zeer intense interactie tussen de direct waargenomen werkelijkheid en de verbeelding.

Zie ook vraag 6. (W.L.)

A. Inderdaad en deze interactie is specifiek wanneer kunst en verbeelding elkaar ontmoeten. Toch mogen we niet vergeten dat de verbeelding voorafgaat aan de materialisatie, deze wel oproept, er om vraagt a.h.w. in de kunstwerkvormgeving, maar toch steeds verbeelding blijft d.w.z. onderscheiden van de eigenlijke kunstenaarsdrang en realisatie. Verbeelding is één faculteit van de geest, creativiteit van de kunstenaar is er een nevenstaande tweede faculteit van. Ze verstrengelen zich wel in elkaar wanneer actuele kunstvormgeving - zie de beschrijving in de vraagstellingen overigens - en de verbeelding vanuit geheugendepots elkaar ontmoeten in de dagdagelijkse arbeid van de kunstenaar. We hebben alleen willen zeggen - zie aldaar - dat de verbeelding die ten grondslag ligt van de kunstvormgeving, er aan vooraf ging zoals de vlag het H. Sacrament in de processie: 1. ze kondigt de komende artistieke werkzaamheid aan, wekt ze, doet de kunstenaar verlangen naar vormgeving en prikkelt zo de 2. reële kunstenaarsenergieën die overnemen en hun eigen beeldvormingen meebrengen. Deze laatste herschikken dan de vormelementen in een scheppingsgebaar en / of activiteit.

V.8. Zelfhypnose niet actief ?

De manier waarop zelfhypnose hier geduid wordt, lijkt me persoonlijk eenzijdig negatief. Ik ken namelijk een vriend die, naast een vervelende zenuwtrek aan de wenkbrauw, wilde afraken van het roken en overmatig alcohol drinken. Beide zijn spectaculair gelukt, zonder bijverschijnselen. (W.L.)

A. Wanneer de doelstelling eerlijk is en de techniek beheersbaar geworden is, is zelfhypnose een mogelijkheid onder de vele andere. Maar steeds: wat zijn de bedoelingen en hoe zal men stoppen, als er geen machinist is op de trein? Vergeet niet dat hypnose - om echt te zijn - de reflectie als controlewaarneming moet omzeilen en zogenaamd verschalken. Wie zegt er dan stop! als er iets misgaat ? In bovenstaand geval van autogene training mag men van een succes spreken via het bereiken van de lichamelijke onbewuste gevoelens, in een vorm van gerichte aandacht op hun waarde

en / of hun symbolische betekenis ervan.	
--	--

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG ©

VOORGESCHIEDENIS VAN DE KENNISLEER B

HET GEREED MAKEN VAN DE WERF EN VAN DE TERREINEN VAN HET VERSTAND EN DE GEVOELEN

**Historiciteit van de mens als filosofie van de geest gebracht
Of de geest vertelt over zichzelf en wat hij weet over het wezen mens**

HOOFDSTUK II HET BEWUSTZIJN

1. Inleiding
 - 1.1 het bewustzijn in zijn aardse dimensie
 - 1.2 grote historische fases in het ontstaan van het bewustzijn
 - 1.3 de structuur van het bewustzijn
2. De utopie van de exactheid of de redelijkheid in haar hemd gezet
3. De uitgebreidheid van de innerlijke ruimte
 - 3.1 een eerste overtuiging was de ervaring van duur
 - 3.2 een tweede beleving die voor problemen zorgde was die van geweld
 - 3.3 de gevoelsatmosfeer en haar begrenzing
 - 3.4 eigenwaarde en het predikaat van de hoop op verder leven

Meditatie

- 3.5 de broederschap of de beleving van de andere mens

Meditatie

- 3.6 een stap achteruit: de gevoelens van de menselijke ziel herleid tot gevoelens van de lichamen
- 3.7 de geledingen van de innerlijke ruimte
- 3.8 de stilte

LEES	TREFWOORD
1. Inleiding. 1.1. Het bewustzijn van de mens is strikt genomen afhankelijk van twee gebieden: het eigen inwendig leven en het uitwendig waarnemen van de omgeving. Beide gebieden ontmoeten elkaar op ingenieuze wijze in het zenuwstelsel en de grote en kleine hersenen waarin de fysiologische verwerking en conditionering plaats heeft. Het resultaat is wat wij noemen: het <i>redelijk dier mens</i>. Zo gesteld herleiden we het bewustzijn tot zijn aardse dimensie of ervaringsgebied. We zien bewust af van elke uitbreiding naar andere dimensies of ervaringsgebieden die we later bespreken onder de titel: de geest als ruimtelijke dimensie van <i>wetenschap, kennis</i> en /of <i>ervaring</i>. Zo gesteld echter is bewustzijn ruimer dan <i>denken</i> of <i>voelen</i> alleen en is minder uitgebreid dan het ervaringsgebied of <i>cognitief veld</i> van de aardse dimensie, vermits veel ervaring en / of potentiële kennis onbewust gebeurt, op vlak van het lichamelijk voelen evengoed als op het vlak van zintuiglijk waarnemen. Bovendien is dit bewustzijn wat we noemen "<i>subjectief</i>" ofte onderworpen aan het <i>subject</i> als schifter, rangschikker, vergeter, verzwijger, waarnemer enz.. De <i>dingen "an sich"</i> kennen of ervaren hebben we al lang opgegeven als mogelijkheid en we zijn ons daarentegen gaan toeleggen op <i>empirisme</i> of empirisch onderzoek van de "werkelijkheid op z'n aards" via het zogenaamde wetenschappelijk onderzoek van zowel de onderzoeker (in de <i>psychologie</i> en <i>fysiologie</i>) als het onderzochte <i>object</i> (in de fysica, chemie en biologie). 1.2. Het bewustzijn of de redelijkheid van het menselijk wezen ontstond geleidelijk aan vanuit de pre - historie tot op heden. Althans zo stellen we ons voor in de psycho - genese en de geschiedenis van de filosofie. We vergeten echter te vermelden dat onze bewuste kennis, onze gezichtseinder a.h.w., zeer beperkt is in de tijd en ruimte en dat zelfs de <i>koolstofmethode</i> in de geologie en archeologie maar geeft wat we ervan afleiden: benaderende gradaties van tijdsverloop en geschiedenis. We zullen ons, hier althans, niet verder wagen dan deze horizon en sommen dan op wat we ervan menen te weten: a. de voor - logische, <i>naturalistische</i> filosofie of denkwijze met als keerpunt, in de boeken althans, b. de <i>Aristotelische</i> logica, waarvan <i>Plato</i> een tussenvorm schiep c. de <i>moderniteit</i> of terugkeer op aarde (sic) van de <i>Verlichting</i> die zogenaamd door het d. <i>theologisch</i> perspectief verduisterd was. e. de <i>synthese</i> die te verwachten is.	Fysiologie (76) Conditionering (77) Redelijk dier mens (78) Wetenschap (79) Kennis (80) Ervaring (81) Denken (81) Voelen (82) Cognitief veld (83) Subject, subjectief (84) Ding an Sich (85) Empirisme (86) Object, objectief (87) Psychologie (88) Fysica, chemie (89) Biologie (90) Psychogenese (91) Koolstofmethode (92) Geologie of leer der gesteentelagen (93) Archeologie (94) Naturalisme (95) Aristoteles (96)

Als we retrograde kijken zien we een golfbeweging: vanuit complete natuurgodsdiensiteenheid ontstaan twee richtingen: - <u>de natuurlijke</u> via Aristoteles - de <i>verlichting</i> - het <i>positivisme</i> - tot in de fysica van de <i>chaosleer</i> toe. - <u>de bovennatuurlijke</u> via <i>Plotinus</i> - over <i>Augustinus</i> en de <i>kerkvaders</i>, gevolgd door <i>St. Thomas van Aquino</i> tot in de <i>mystiek</i> van de late middeleeuwen toe - en verder over het <i>humanisme</i> tot in het existentiële denken van <i>Kierkegaard</i> en <i>Merleau - Ponty</i>. Beide golven kruisen elkaar tweemaal: éénmaal bij St. Thomas van Aquino, éénmaal in het huidige tijdperk. M.a.w. de twee stromingen, nu eens dominerend dan weer onderliggend of onderdrukt, vechten a.h.w. om de mens en zijn brein. Elk van hen heeft zijn <i>paradigma's</i> (huidige term) of <i>dogma's</i> (historische term) of vooronderstellingen. D.w.z. geen van beide bezit de steen waarop de <i>hefboom</i> steunpunt kan vinden om de aarde te bewegen. En daarom juist bevechten ze elkaar als tweelingbroeders om de erfenis van de vader. 1.3. Het is daarom goed nadenken over de structuur van ons bewustzijn om voorlopig althans, ons huiswerk van eeuwen niet te moeten overdoen. Of is het misschien zo dat het globale bewustzijn zich weinig of niet gelegen laat aan deze strijd en autonoom soeverein zichzelf ontplooit in de geschiedenis en wij de vruchten van zijn ontwikkeling meemaken? M.a.w. ontwikkelt het bewustzijn zich krachtens zichzelf en zijn <i>programma</i>, <i>geïncarneerd</i> in zovele generaties, opeenvolgend als de baren van de zee die aanspoelen op de kust? Of is het eerder zo dat het bewustzijn, als een tweevoeter geboren van ervaring en geloof, voetje voor voetje voortschrijdt, nu eens links overhellend of dan weer rechts, als een logge beer in de sneeuw van de kennis en de ondervinding? We hopen juist in deze bladzijden iets van het vraagstuk op te helderen.	Plato (97) Moderniteit (98) Verlichting, Aufklärung (99) Theologie (100) Positivisme (101) Chaosleer (102) Plotinus (103) Augustinus (104) Kerkvaders (105) St Thomas van Aquino (106) Mystiek (107) Humanisme (108) Existentiële denken (109) Sören Kierkegaard (110) Merleau - Ponty (111) Paradigma (112) Dogma (113) Hefboom (114) Programma (115) Incarnatie (116) Geloof (117)
---	---

2. De utopie van de exactheid of de redelijkheid in haar hemd gezet.

Het overkomt de mensen als een *dwanghandeling*: of ze willen of niet maar ze zullen meten, passen en tellen. Alleen: ze moesten eerst de meter uitvinden, zoniet is alle gepas en gemeet pure nonsens. Maar, waar zij ook zochten, er was geen meter te vinden, toch niet een die buiten het te meten veld stond, onafhankelijk ervan en dus niet *gerelateerd* aan het te meten object. Vandaar de noodzaak van twee bewerkingen:

- een *reductie* van het getal tot zijn optelbaarheid door het in gelijke onderdelen, van 1 b.v. te maken of te veronderstellen.
- een *uitvinding* doen: de tijd gelijkschakelen in alles waarin hij optreedt: tijd als universele eenheid.

Beide bewerkingen die uitgevoerd werden in onheugelijke tijden waren de eerste twee basisonderstellingen of paradigma's die naam waardig. Nadat deze twee bewerkingen gedaan werden was alles optelbaar, vermenigvuldigbaar, te delen en af te trekken wat maar een derde kwaliteit bezat en dat was *gelijkvormigheid*:

twee appels plus twee appels is vier appels
twee peren plus twee appels blijft twee peren plus twee appels.

Het was alsof de "god"- mens voor de eerste keer de aarde van de zee had gescheiden en tevreden neerkeek op zijn prestatie. Hij vergat zodoende dat hij in alle stilte *het paradigma* zelf uitgevonden had: dat wat is, voor zover wij het kunnen zien, gaat verloren in ruimte, tijd en nevel van de geest. M.a.w. een paradigma is als iets dat ons overkomt: vooraleer we goed en wel beseffen wat we doen zijn we al bezig te doen.

Het was nu kinderspel ook de maat te nemen. Vermits tijdseenheid en getalseenheid bestonden of liever, via paradigma's uitgevonden waren, kon men ze in beweging brengen a.h.w. en ruimte vullen: omhoog, omlaag, opzij, vooruit, achteruit, vier stappen vooruit, twee opzij, drie treden afdalen, vier keer een verdieping overschrijden b.v..

Want men neemt aan dat alle stappen gelijk zijn en alle verdiepingen bestaan: zoals de treden van de trap de harmonie van het getal in zijn functie van drager van beweging aantonen, zo is nu ook de beweging zelf te meten door de tijdseenheid in te brengen.

Door deze 3 kwaliteiten van:

- het getal is gelijkvormig aan zichzelf
- de tijd is gelijkvormig aan zichzelf en
- gelijkvormigheid is optelbaar,

creëert men een eerste ruimtelijke voorstelling de mens waardig. Geen dier zou ooit beter doen!

Om te kunnen redeneren moest de mens dus een soort staatsgreep doen in de zin van: vanaf heden decreteren wij, mens, onszelf als *zingever* en maat van alle

Utopie (118)

Exactheid (119)

Dwanghandeling (120)

Reductie (121)

Relateren (122)

Gelijkvormigheid (123)

(124)

(125)

Zingever (126)

Geografisch
referentiekader (127)

dingen die we ontmoeten. Wijzelf hebben de maat bepaald en de zingeving uitgevonden! En Het Zij Zo! zei de goddelijke Wilsbeschikking.

Psscht - zei de mens en hij plofte van verbouwereerdheid neer op zijn aardbol. Wat hebben we hier?! moet hij gezegd hebben: een vlakte, bomen, levende wezens en ikzelf. Ben ik dan de koning of ben ik de onderdaan? Kom ik aan in mijn koninkrijk of verlaat ik het zojuist en is het hier een ballingschap? En hij begon te tellen, te meten, te passen en te rennen, hij begon te kennen en te weten, alles volgens de gegeven maten en getallen.

Wat we hier schetsen is de evolutieschets van de rede als bron van kennis. De verbouwereerde mens is degene die bewust wordt van het geografisch kader: in een weerspiegeling gegrepen van getallen en maten.

Wanneer dit precies gebeurde is van minder belang nu dan het feit zelf: het creëren, fictief en verondersteld, van een *geografisch referentiekader* rond zich.

De dwangmatigheid van de rede - d.w.z. de mens die redeneert kan er niet mee stoppen - volgt uit die eerste grote stap: eens begonnen de oneindigheid tijd en ruimte aan te meten, dient de mens er mee door te gaan tot hij de tijd ervan overstijgt en... sterft zogenaamd. Zou hij één moment ophouden met meten en tellen en met de tijd in het oog houden, dan werd hij aangezogen door verstandsverbijstering: geen zinnig leven was mogelijk meer.

3. De uitgebreidheid van de innerlijke ruimte. We zagen daarnet hoe de mens er toe kwam zichzelf in het landschap te herkennen en zijn geografische kennis stelde op <i>axioma's</i> die vanzelfsprekend leken toen en zelfs nog tot op heden. Een verdere stap was en blijft de ontdekking en exploratie van de <i>innerlijke</i> subjectieve <i>ruimte</i>. De mens zag, voelde, hoorde, hoorde zichzelf praten, vergat dingen en probeerde ze weer voor ogen te brengen etc.. Ook hier moest de mens, om zich te situeren een aantal vereenvoudigingen inbrengen en ze samenvatten in <i>stellingen</i> of <i>axioma's</i> of <i>paradigma-overtuigingen</i>, zo je wil.	Innerlijke ruimte (128) Overtuiging (129)
3.1. Een eerste overtuiging was de ervaring van de duur D.w.z. van ouder worden, van dag en nacht, van beweging in de ruimte en tijd en hoe dat inwendig aanwezig bleef als herinnering. In feite is dit een zeer ingewikkeld proces, want duur duurt op verre na niet altijd even lang. Integendeel zelfs: verlang je naar een ijsje en moeder wil nog niet betalen dan duurt het heel lang tot je het ijsje in je handen houdt. Maar is het eenmaal in je handen, floep en het is al weer voorbij. Dus daar begon het al: duur is <i>tijdsduur</i> van binnenin de mens beleefd en is iets heel anders dan de kloktijdsduur. Men kan zich er oppervlakkig wel mee verzoenen en het verschil wijten aan het verlangen, of de vrees, of de begeerte, of afkeer etc. etc. Maar, waarom is subjectieve beleving van tijd feitelijk zo variabel in duur, vergeleken met de klok? Vergeet je dan de klok in 't oog te houden omdat je zo ingenomen bent met jezelf of verloopt de tijd inwendig anders, d.w.z. trager of sneller dan de klok en moet je je nu en dan eens terdege afvragen hoe laat het wel is en: waar zijn we nu? Een eenvoudige proef geeft ons uitsluitsel: als we naast de klok aan de muur nu eens een <i>inwendige klok</i> installeerden? Maar dat is toch onmogelijk! zeg je. Tijd is een uitwendig fenomeen gebonden aan de klokken. Ha ha! En van waar komen de klokken? Van de tijd toen klokken uitgevonden werden, omdat iedereen met een <i>eigen tijd</i> rondliep en men nooit afspraken kon nakomen. M.a.w. de inwendige tijd kunnen we schatten bij benadering, maar niet op de klok afstellen zoals dat heet. We hadden vaste, uitwendige verschijnselen nodig zoals de getijden van zon, maan, en sterren, de dag en de nacht dus, om er later klokken met vaste tijdsindeling van af te leiden. Maar de inwendige klok werkt anders: ze loopt voor of achter, gebonden aan inwendige levensprocessen. M.a.w. tijdsduur zou wel eens met <i>levensprocessen</i> te maken hebben, dacht men. Veeleer met gevoelens en verwachtingen dus, dan met inerte materie. Op deze wijze voert men het axioma in: er is een constante tijdsduur, gebonden aan de materie of fysische tijd en er is een niet-constante tijdsduurbeleving. Omdat men twijfelde aan de ware realiteitswaarde van de beleving, ze maar zus en zo en vrij grillig vond, schreef men het fenomeen af als: subjectieve beleving van tijdsduur. Voorwaar een kanjer van vereenvoudiging of een paradigma dat kon tellen!	Tijdsduur (130) Eigen tijd (131) Inwendige klok (132) Levensprocessen (133)

3.2. Een tweede beleving die voor problemen zorgde was die van geweld

Geweld en zijn gevolgen op het beleven zelf. Geweld plegen, doden, roven, verkrachten, beledigen, vernederen, dwingen en al dit fraais meer is ongeveer met de mensheid zelf ontstaan: zie het verhaal van *Kaïn en Abel*, onmiddellijk na de zondeval dus.

Zolang er vrede was en verstandhouding, was de innerlijke beleving in rust en harmonie. Door de komst van geweld beuken a.h.w. de golven van de ervaring tegen de wanden aan: het bewustzijn verengt, vernauwt. Of integendeel, de mens wordt uitzinnig, oeverloos, grenzeloos, mateloos. Samen met de ervaring van geweld, d.w.z. van opzettelijk bedoelde agressie, - te onderscheiden van inwerking en zelfs te onderscheiden van doodservaringen - ontstond de ervaring van *uitzinnigheid* (van woede b.v.) en van *ineenstorting* (van angst of vrees b.v.) .

Deze aan zichzelf tegengestelde beweging schept het gevoel van *territorium* of bezit van grond: dat stuk omgeving dat men voor zichzelf reserveert en verdedigt tegen aanvallers. In dit geval zijn dus twee elementen van beweging of actie aanwezig: uitbreiden of verengen van zichzelf. Al naargelang deze subjectieve, inwendige bewegingen verlopen zijn of nog bezig zijn projecteert men zich een *arbeidsveld* of *veld van bezit* en eigendom. Geen arbeid zonder moeite dus en geen bezit zonder arbeid én moeite. Althans zo was het begin.

Deze fundamentele splitsing van de ruimte in arbeidsveld en / of bezitsveld is gebonden, beiden evenwaardig, aan de confrontatie met opzettelijk geweld van andere levende wezens, niet (in) het minst van de evenmens zelf. In de inwendige, subjectieve beleving komt dit overeen met *recht op bestaan*. Recht op bestaan moet veroverd of verworven worden echter, door arbeid en inspanning, maar wordt nadien veilig gesteld in bezit en eigendom. Dat recht op bestaan een natuurlijk gegeven was, krachtens de schepping en de individuele geboorte en levensloop, ging verloren onder invloed van geweldservaring en kostte van dan af moeite (om het te verwerven en in stand te houden).

M.a.w. (lees: m.a.w. het recht op bestaan was niet meer vanzelfsprekend, maar...) was niet meer vanzelfsprekend, maar moest via de inspanningen van het *individu* verworven worden (arbeid) en veilig gesteld (recht op eigendom) . Cf. de zondeval en het gebod: "in het zweet uws aanschijns" ... Een nieuw paradigma was geboren: "ik besta maar krachtens arbeid en inspanning, ik heb er voor te werken". Elk kind, van vroeg af al in de kleutertijd ervaart dezelfde planetaire wet in een korte herhaling: de ontdekking hoe angst, als gevolg van dreigend geweld, hem ertoe brengt zich te beschermen, zich dingen toe te eigenen, zijn ouders te roepen en te beïnvloeden en één ding veilig te stellen: zijn ik - in - ontwikkeling. We hebben nog geen burger, wel al een arbeider en ego - bezitter.

Geweld (134)

Caïn en Abel (135)

Natuurkrachten (136)

Uitzinnigheid (137)

Ineenstorting (138)

Territorium (139)

Arbeidsveld / veld van
bezit en eigendom
(140)

Recht op bestaan (141)

Individu (142)

Ik of ego (143)

3.3. De gevoelsatmosfeer en haar begrenzing

Gevoelens hebben een betekenis van signaal, waardeoordeel, positieverandering, keuzemogelijkheid scheppen enz. D.w.z. dat ze, net zoals het denkvermogen, bron van informatie en ervaring worden voor het ik, dat voelt en bewustzijn krijgt van zijn gevoelens.

Oorspronkelijk bij de mens van in de vroegere bewustzijnsfasen waren de gevoelens niet geoefend. M.a.w. er was geen of weinig afstand tussen gevoelens als ervaring en gevoelens als herinnering ervan. Eenheid van beleven dus zonder historiciteit of verleden in het bewuste weten. Dat had voor gevolg dat gevoelens lange tijd vóór - bewust bleven. Of anders uitgedrukt, men voelde pas dat men gevoeld had nadat het bewustzijn zelfstandigheid had opgebouwd via het denken. *Reflectie* dus in het geheugen of de innerlijke ruimte kon slechts gebeuren nadat via denken muren ontstaan waren in die ruimte. Niet dat men niet voelde of niet op gevoelens adequaat kon reageren, alleen het gevoelde voelen ontstond pas binnen de gedachte of de verbeelde innerlijke ruimte. Dat legt iets uit van de eeuwige strijd tussen denken en gevoelens omtrent hun prioriteit of (hun) aanspraken op waarachtigheid en betrouwbaarheid. Het denken betwist het voelen zijn betrouwbaarheid, vanuit zijn logica, vergetend dat logica iets is van het denken en de vermogens ervan en niets (van) te doen heeft met de vermogens van de gevoelens. Gevoelens zijn dus vreemd voor het denken en al heeft het voelen nood aan de gedachte om zichzelf bewust te maken of te formuleren, toch voelt men al vóór men heeft kunnen denken. M.a.w. voelen is eerst en sneller dan het denken, maar denken is nodig om aan de gevoelens bewuste betekenis te geven.

Om het denken en voelen te genereren beschikt het lichaam over hersenen en zenuwstelsel. Toch is het volkomen fout om het voelen te identificeren met of te plaatsen in een orgaan, zij het de hersenen of elders. Voelen is een totaalgebeuren, in sferen en dimensies gebracht via ervaring en doorgave van ervaring, aan die sferen en dimensies. In feite voelt elke lichaamscel en drukt dit in een totaliteit uit die het ganse lichaam is. Bovendien - en hier verwijzen we naar latere hoofdstukken over de *ziel* en haar vermogens - voelt ook het totale 'wezen mens' in zijn verschillende gebieden, of geniet van de ervaring van het voelen. De geest b.v. voelt niet, al is hij er de waarnemer en regisseur van.

De grens van de gevoelens en hun ganse atmosfeer wordt dus aangegeven door het bewuste denken, als reflectievermogen. Onbewust gebleven gevoelens hebben hun begrenzing in zichzelf gevonden en in het geheugen van elke cel afzonderlijk of samen genomen. M.a.w. alhoewel gevoelens actief zijn (bescherming bieden aan het ego b.v.) vooraleer ze bewust geworden zijn, vinden ze toch pas hun voltooiing en volledige waarde - waarheid uitgedrukt daar waar het bewustzijn optreedt. En deze faculteit berust bij het denken en zijn vermogens.

Een voorbeeld maakt dit duidelijk.

Stel,: je voelt warmte over je handen, je gezicht, je benen en voeten vloeien. Vooraleer je iets weet, heb je al gereageerd als lichaam: je koestert je of trekt terug als het te heet is. Pas nadien richt je je aandacht op je lichaam om de bron van warmte te ontdekken. Dit over gevoel als *gewaarwording*.

Reflectie (144)

Ziel (145)

Gewaarwording (146)

Emotie (147)

Paniek (148)

Verlichting / Aufklärung
(149)

Dictatuur (150)

Een tweede voorbeeld over gevoel als <i>emotie</i>. Stel, je hebt angst, dat wurgend gevoel van benauwenis gekoppeld aan hartkloppingen, versnelde ademhaling, toegesnoerde keel en verkrampde buikspieren, trillende benen en bleke neus. Angstzweet er bovenop. Maar angst is schrik zonder te weten waarom je schrik hebt of hoeft te hebben. Dus ga je op zoek naar de oorzaak. M.a.w. je wil je angst verstaan en beleven als (redelijk verstaanbare) schrik. Als je de oorzaak vindt, kun je weer redelijk reageren; anders ben je veroordeeld tot <i>paniek</i>reageren. Onredelijk gedrag dus maar, ho! zo verstaanbaar voor wie het meemaakt of ziet gebeuren. In de paniek volgt de angst - als - gevoel zijn eigen logica of prelogica volgens de rede. Hier zien we dus duidelijk het onderscheid ontstaan: - onbewuste gevoelens of gevoelens die niet redelijk verstaan kunnen worden volgen de wetten van de prelogica of primitieve prehistorische denkwijzen. - van zodra gevoelens verstaanbaar zijn en begrepen worden, zijn ze gekoppeld aan logica of redelijkheid als hun grens. De begrenzing van de gevoelsfeer is de redelijkheid of verstaanbaarheid. Uit de ongepaste aanspraken van de redelijkheid, haar geborneerdheid of verwaandheid, volgt de ongepaste aanpak van de gevoelens: ze worden miskend, verdrukt, gewantrouwd, veracht, misprezen enz. enz. Iets wat we gezien hebben in periodes van ziekelijke logica of leugenbedrijvigheid in de rede. Cf. <i>verlichting</i>, <i>inquisitie</i>, <i>dictatuur</i> enz. Zo gezien zijn gevoelens en rede als een koppel van man en vrouw: beide roepen elkaar op, dienen elkaar of bevechten elkaar. Maar de gevoelens in de vrouw leggen en de rede in de man, is vanzelfsprekend een van domste vergissingen - of is het eigenwaan? - van de rede.	
3.4. Eigenwaarde en het predikaat van de hoop op verder leven. In de innerlijke ruimte bestaat de mens nu als voelend wezen, met een eigen tijdsduurbeleving, zich bewust van zijn bestaan en binding ervan met arbeid en moeite. Hij is een denkend wezen en spiegelt zichzelf aan de dingen rondom zichzelf: ben ik beter, ben ik slechter dan zij of deze(n) hier of ginder? De eeuwige vraag naar goed en kwaad, gesteld in primitieve vorm van <i>eigenwaarde</i> dus. Oorspronkelijk was deze vraag er niet, maar verbleef de mens in dankbaarheid omwille van het leven dat hem geschonken was en dat eeuwig duurde, zo leek het toch gezegd door de ouden en die wisten het dan weer van nog ouderen: (in)	Predikaat of gezegde (151) Eigenwaarde (152)

geschreven documenten of niet, woordelijk overgebracht of niet, de <i>mythe van de onsterfelijkheid</i> leefde voort als hoop op eeuwig leven na de aardse dood of <i>overgang</i>. Van waar komt deze mythe van onsterfelijkheid dan wel, als ze niet overgebracht werd van mond tot mond, van woord tot woord? Of men wil of niet, er is geen andere vaste grond of reden (dan de traditie – n.v.d.r.) om de realiteit van de aardse dood om te zetten in onzichtbaarheid na dit leven. M.a.w. tegenover de al te duidelijke ontbinding van het leven kon men geen mythe van onsterfelijkheid plaatsen, zelfs niet in onzichtbaarheid, dan door <i>de traditie</i> te raadplegen en die sprak van eeuwig leven. Maar waar kunnen die sakkerse ouden dat gehaald hebben, van wie hadden ze het vernomen? Want dat zij het zouden uitgevonden hebben leek al even onwaarschijnlijk als dat de huidige generatie met zekerheid wist: er is geen leven na de dood dan datgene dat ons beloofd werd en ons door traditie overgeleverd wordt als te geloven, d.w.z. een op gezag van overdracht aan te nemen waarheid. Sommigen onder de moderne wijsgeren verklaren de mythe van onsterfelijkheid als reactie op doodsangst waartegenover de mens in opstand komt en onsterfelijkheid verbeeldt, of zich inbeeldt onsterfelijk te zijn. Ze voegen er aan toe dat de mens thans vrij genoeg geëvolueerd is en zich een bestaan - zonder - meer kan veroorloven als realiteitsvorming. M.a.w. de mens zou het voortaan niet meer als behoefte hebben om zich een eeuwig leven toe te dichten. Dergelijke mythes doet hij af als naïef, primitief en / of historisch achterhaald. Zo althans is hun redenering. Wat misschien minder duidelijk is daarin, is dat in feite de modernen niets anders ervaren dan de vroegere geesten: in feite sterven we allemaal zonder uitzondering en ware het niet van horen zeggen (het <i>collectief geheugen</i> dus) dan zouden we het niet weten, dat er zoiets bestond als onsterfelijkheid. We kunnen aannemen dat angst - en doodsangst zeker - er toe leidt om wat graag de ouderen en hun woorden te geloven. Maar een rechtstreeks gevolg van doodsangst lijkt het toch weinig waarschijnlijk te zijn, als men bedenkt dat b.v. de mythe van vele levens ook bestaat (<i>reïncarnatieleer</i>) en zelfs de mythe van terugkeer op aarde als dier en (dat) het geloof in de hel of vagevuur even reëel beleefd wordt als de hoop op de hemel. M.a.w. er is de voorkennis van de dood op aarde, er is de vrees ervoor die alle leven treft, maar er is ook de overlevering van eeuwig leven, bewaard als mythe van onsterfelijkheid. Om vanuit het redelijkheidsargument te beslissen tot het een of het ander, moeten we ons terug wenden tot de innerlijke ruimte en de mens die ze beleeft. Wat beleeft het kind en wat beleeft de primitieve mens? Over deze laatste - de primitieve mens - hebben we alleen getuigenissen uit eerste hand van nog levende zogenaamde primitieve volksstammen (antropologische studies) en hier en daar geschriften van historici of filosofische geschriften, uit de deemstering van de realiteit gehaald. Over het kind en zijn belevenissen hebben we meer informatie uit eerste hand van degelijke onderzoekers. Wat leert ons dit onderzoek? Keren we terug tot het kind - in - nood dat geweld ontmoet in de buitenwereld en als verdediging zijn territorium afbakent, zij het met moeite en inspanning. Het recht op bestaan geldt, als voor zovele dingen, slechts tot aan de fysieke dood. Via de vragen over leven en dood ("Papa, gaan alle mensen dood? Papa, is er iets dat overblijft? Papa, waar wonen de dode mensen? Papa, en is mama ook al in de	Mythe (153) Overgang (154) Traditie (155) Collectief geheugen (156) Reïncarnatieleer (157)
---	---

hemel?" enz.) verneemt het kind iets over het fenomeen dood vanwege zijn ouders of leraars: de gangbare overtuigingen worden zo goed mogelijk overgebracht in voor het kind verstaanbare taal. Omdat het een onverwoestbaar vertrouwen heeft in de eerlijkheid van zijn leermeesters op aarde zal het kind, zij het met tegenzin soms, geloven wat ze het wijsmaken. Overtuigend of niet, het GEZEGDE of predikaat van de hoop op verder leven wordt overgedragen en bevestigd in vertrouwen. Dit is dus wat we weten over de dood of overgang: het is het einde van het aardse leven en zogenaamd (letterlijk: zo genaamd) een begin van onsterfelijkheid nadien. Het predikaat van de hoop op verder leven is absoluut geen paradigma maar een traditievondst, vanuit collectieve gezegden of zogenaamde mythen uit de oertijd. De eigenwaarde nu, zoals ze gekoppeld is aan de hoop op verder leven na de aardse dood, is maar al te duidelijk: wat is waardevoller dan het leven dat onverwoestbaar is! En toch is ook dat gevoel van eigenwaarde zeer kwetsbaar, want de mens heeft de onweerstaanbare drang zijn eigen waarde of eigenwaarde te blijven spiegelen aan zichzelf en aan die van anderen, mensen, dieren, natuurkrachten, engelen enz. De beleving van de eigenwaarde is precair en kwetsbaar, alsof het moeite kost om ze vol te houden. Hoe komt dat? 1. de eigenwaarde is doortrokken van kwetsbaarheid, door de doodservaring als voorkennis. 2. de eigenwaarde anderzijds, steunt op vaste bodems als daar zijn: geliefd worden, in stand gehouden worden door derden, niet in het minst door een liefdevolle Vader in de hemelen, maar ook door ouders, kinderen, vrienden, echtpaar - partners enz.. Er is geen dubbelzinniger waarde dan de eigenwaarde omdat ze gevoed wordt uit angst voor vernietiging en dood en tegelijk vanuit waardering en liefde van anderen die haar een eeuwig bestaan beloven. Tot zelfs de biologische levensader heeft alles in zich van leven en sterven, van eeuwigheid en vernietiging. Alles met betrekking tot de eigenwaarde steunt dus op de betrouwbaarheid van anderen, hun liefde en onvoorwaardelijke steun, gevoed vanuit de tradities zo je wil, uitgedrukt in de mythe van onsterfelijkheid of (de) hoop op verder leven. Het Zij Zo, als de bronnen van de goddelijke Wil, komt hier tussen en voegt er aan toe: geef Caesar, wat Caesar toekomt maar God, wat God toekomt. Ware het niet van de Openbaring in Gods Zoon, Jezus Christus, dan zou het bewustzijn nooit vanuit zichzelf deze vragen kunnen stellen of beantwoorden. Alleen Gods Woord schenkt eeuwig Leven. En Het Zij Zo !	Collectief gezegde (158) Bronnen van de goddelijke Wil / van de goddelijke Liefde (159) Openbaring (160) Geef Caesar (161)
Meditatie Alles wat in verband met de eigenwaarde gezegd werd en over de mythe van onsterfelijkheid komt voort uit de bronnen van de geest zoals hij die aantreft in de term rede of "dat wat verband houdt met rede, dus redelijk van afkomst is".	

Als Het Zij Zo plots optreedt ter aanvulling en niet ter ondersteuning of afkeuring van de tekst, is dit een tussenkomst vanuit de geestesbronnen, die verbonden zijn met de bronnen van de goddelijke wil onder zijn naam van "Het Zij Zo". Ze zetten a.h.w. de puntjes op de i's en verklaren alleen maar wat we van uit christelijk Geloof weten: dat het Jezus Christus is die Eeuwig Leven schenkt, "in Hem en door Hem en met Hem", zoals het er staat geschreven. Of anders uitgedrukt: de Openbaring en zij alleen geeft uitsluitel (van) over de werkelijkheid van eeuwig leven. De rede zelf is niet bij machte om uit zichzelf hiertoe op te klimmen en er dus iets over te zeggen. En Het Zij Zo!	
3.5. De broederschap of de beleving van de andere mens Na de eigenwaarde omschreven te hebben en reeds in de tussenkomst van <i>Het Zij Zo</i>, als bronnen van de goddelijke Wil, duikt de andere levende mens op als zingevoer: de medemens wordt zichtbaar gemaakt in zijn aardse verschijning van "broeder" d.w.z. zorgdrager, verwante geest. Geliefde wezens, met liefde omgeven en verbonden, omringen de mens en doorbreken op die manier zijn oorspronkelijke maar radicale eenzaamheid zoals ze in de rede - als - norm - van - zichzelf - en - de -anderen beleefd zou geworden zijn. We kunnen ons moeilijk de eenzaamheid voorstellen van het 'wezen mens' dat geen voeding van buitenaf zou krijgen, onder de vorm van liefdevol contact. Wat is liefde? De liefde kent vele vormen en gedaanten. We bespreken hier die vorm die primitief nodig is om de mens, mens te laten zijn als medemens d.w.z. als geliefd wezen dat zelf ook lief heeft of bemint. Het Zij Zo gebiedt hier even <i>de bronnen van de goddelijke Liefde</i> te spreken en wat ze zeggen is dit: God is Liefde en in zijn Liefde delen we allen. Er is geen liefde die niet eeuwig is en liefde is één met het Leven dat eeuwig is. Wie liefde zoekt in vergankelijkheid ontmoet haar niet, maar (ontmoet – n.v.d.r.) schijnbaarheid van liefde. Zelfs de genegenheid van twee dieren drukt meer ware liefde uit dan schijnbare liefde die gemaakt is door mensen. Geen mens maakt liefde of hij heeft ze gekregen van de Schepper, door de Schepper en in de Schepper. Hersteld door de Zoon, blijft ze de eeuwige band tussen God en zijn schepselen. Maak geen liefde maar bemin elkander. Dit is het elfde gebod, zo je wilt. En Het Zij Zo!	Bronnen van de goddelijke Liefde / Chesed (159)
Meditatie. De rede is wel hoogst ongeschikt om over liefde mee te praten. Want de liefde overstijgt de rede en niet omgekeerd. Hoe kan dus het kleine de ene grote Waarheid omvatten?! Keren we dus terug van de beperktheid van de rede als ons huis en laten we ons wagen op een radicaal ander bewustzijnsniveau: daar waar liefde heerst.	

Hier komt weer iets bloot te liggen van de maat - van - alle - dingen of zogenaamde meter. Als de rede de krachttoer uithaalt zichzelf als maat te stellen van alles, wordt ze een gruwelijk chagrijnig kolderfiguurtje met een bult van opgefokte eigenwaan. Waar haalt de rede haar aanmatigende houding vandaan? Omdat ze niets of niemand ontmoet die groter is dan zichzelf. En waarom ontmoet ze niemand die groter is dan zichzelf? Omdat ze die niet kan waarnemen uit zichzelf! Nà!	
3.6. Een stap achteruit: de gevoelens van de menselijke ziel herleid tot de lichamen. Over de verschillende lichamen spreken we later als we het zullen hebben over het astrale gebied en zijn uitwerkingen. Zie verder. We beperken ons hier tot de tegenstelling: menselijk lichaam en zielslichamen. Ook de menselijke ziel heeft lichamen die we later aan het licht brengen. Beperken we ons weer door voorlopig te spreken over lichaam (fysiek gebied) en ziel (levensbeginsel / liefdesinstorting van de Vader). De gevoelens die de ziel kenmerken zijn merkwaardig genoeg nooit als zodanig in kaart gebracht, al doorkruisen ze alle levensuitingen op aarde. Ze zijn te identificeren met de <i>mystieke Liefde</i> of <i>geestelijke Bruiloft</i> en worden in dezelfde bewoordingen beschreven door de mystica <i>Teresa Van Avila</i> of door <i>Johannes Van het Kruis</i>. Beiden, naast zovele andere authentieke mystici, proberen in aards - fysieke termen deze gevoelens te omschrijven, al zijn ze helemaal niet van fysiek - emotionele aard. De taal ontbrak hen echter in hun geschriften die ze nalieten, om hun ervaringen om te zetten in verstaanbare termen. En in plaats van de omweg van de rede te gebruiken, wendden ze de taal der geestelijke emoties aan, uitgedrukt in plastische fysische beelden van verloving, minnespel, coïtus, orgasme etc. etc... Deze taal leende zich iet of wat tot de uit te drukken gevoelens, zo ook de muziek die ze nalieten (<i>soefi's, derwisjen</i> b.v.. Vergelijk de psalmen van David, het hooglied van David, de verzen van <i>Isaïas</i>, de <i>Koranliederen</i> enz.) Het zou totaal verkeerd zijn al deze geniale mensen te herleiden tot of te beschouwen als halfgekke of totaal uitzinnige dronkaards of seksueel geperverteerden. Ze zijn niet naïef en niet gek, niet beroesd en niet uitzinnig. Ze beleven hun zielsgevoelens en hun taal schiet tekort. Of liever, ze vinden de menselijke huwelijksliefde de beste uitdrukkingsvorm waarmee de goddelijke liefdesrelatie tussen Hem en de mens - schepsel kan meegedeeld worden. Deze taal is geen symbooltaal van onbewuste gevoelens. Cf. de prelogische symbooltaal die ook voor de natuurlijke gevoelens van het menselijk lichaam telt. Deze taal - de taal van de mystiek of van Gods Openbaring in de beslotenheid van de menselijke ziel - is ware liefdestaal waarvoor een stap terug dient gezet als men ze uitdrukt. Zo onzegbaar verheven is die taal dat woorden, gevoelens, gedachten, zang of muziek slechts vale afschaduwingen zijn van haar ware aard. Daarom dit: als een mens getroffen wordt door de Liefde Gods is het <i>zwijgen</i> de eerste vereiste. Dit ter verduidelijking van wat komen gaat de komende dagen.	<i>Teresa van Avilla</i> (162) <i>Johannes van het Kruis</i> (163) <i>Soefi</i> (164) <i>Derwisj</i> (165) <i>Isaïas</i> (166) <i>Het zwijgen</i> (167)

3.7. De geledingen van de innerlijke ruimte.

Alhoewel de innerlijke ruimte deel uitmaakt van het bewustzijn en reflectie er de potentiële uitgebreidheid van bepaalt, is er toch geleding en structuur in die ruimte: gevoelens bestrijken een gebied, gaande van lichaamsgevoelens over emoties tot zielskrachten - als - gevoelens - geuit. Het aardse lichaam geeft zijn begrenzing aan de lichaamsgevoelens door; de emoties overstijgen deze grens en projecteren zich in de innerlijke ruimte, evengoed als uitwendig in de omgeving waar ze a.h.w. de dingen, planten, dieren en zelfs medemensen omgeven met een

projectie van zelfgemaakt gevoel: *romantiseren* van de omgeving en van het bestaan volgt ei zo na de grenzen van deze geprojecteerde gevoelswereld. Alleen de levensgevoelens, als zielsgevoelens afkomstig uit de levensbron, zijn in staat om een reëel *relatieveld* te scheppen en te laten veranderen. We moeten dus duidelijk geledingen inbouwen in onze gevoelservaringen. Dat spreekt van zelf.

Moeilijker misschien, maar niet onmogelijk is het de omzetting van gedachten in gevoelens te begrijpen. Gedachten - zie logica en rede - zijn niet zo maar koude kikkers zonder tonaliteit of muzikaliteit. Iedere gedachte, hoe abstract ook, resulteert in een golfbeweging van energie, met trillingsgetal uitgerust en is verwant aan andere systeemtoestanden op energetische basis. Zoals we weten dat bepaalde hersengedeelten kleuren in vormen en vormen in tonen kunnen omzetten zijn er evengoed omzettingen mogelijk - zij het complexer van aard - van gedachten in gevoelsbanden of *stroken van analoge informatie*. Het is bij vele mensen zelfs zo dat ze meer om de gevoelsstroken geven en het aangename karakter ervan, dan om de schittering van de vormelijke gedachten. Zo is het ook te verklaren dat bepaalde gedachtestromen meer impact hebben dan andere bij bepaalde groepen of individuen: het is hen te doen om de begeleidende, analoge gevoelsstromen.

Op deze wijze ontstaan complexe gevoelsconstructies die een eigen leven leiden, losgekoppeld van de begeleidende, originele gedachtestroom. Ook deze complexen bevolken de innerlijke ruimte als nevels en bewolkingen soms, die het zicht beperken van de redelijkheid, waaruit ze nochtans gegenereerd worden. Eens losgekoppeld ontlenuen ze hun energieën verder aan lichaamsfuncties, zonder zich nog met de oorspronkelijke ideeën te vermengen.

Een verdere bewolking van de innerlijke ruimte zijn de complexen van immature stelsels. We genereren namelijk voortdurend opzettelijk via het ego - stelsel, of onopzettelijk via de verbeeldingskrachten, complexen of stelsels van voorbijgaande aard. Ze blijven onrijp, onafgewerkt, schetsmatig achter en als ze niet via de droomactiviteit onschadelijk gemaakt worden en ontbonden in hun elementen, blijven ze als koldertjes, trollen en grollen achter in ons innerlijk huis. Ze zijn soms hardnekkiger dan ongedierte en groeien altijd terug aan zolang ze energie putten uit lichaamsemoties. Zie verder.

Op deze wijze bevolken sommigen hun innerlijke ruimte zo dicht met allerlei eigen producties dat het wel een antiquariaat lijkt of een rariteitenwinkel. Het reinigen van deze innerlijke ruimte is een werk van lange adem, waarbij homeopathie zeer

Romantiseren (168)

Relatieveld (169)

Stroken van (analoge)
informatie (170)

veel hulp kan bieden.	
3.8. De stilte. Tot slot, om dit hoofdstuk te besluiten een woord over de stilte. De stilte is ruimtescheppend. Ze ontstaat wanneer het gedruis der zintuigen ophoudt omdat men zich er aan onttrekt of zich ervan afsluit. In de stilte van de nacht der zinnen of zintuigen, herleeft al wat tot dan toe heeft moeten zwijgen: - het geweten op kop soms. - de nachtdieren of hallucinaties van de verdrongen bewustzijnsinhouden. - de verdrongen lichaamsgevoelens en hun begeleidende emoties. (P.S. we vereenvoudigen hier opzettelijk om het geheel te omlijsten met soberheid. Zie b.v. helderziendheid). - de sterren en manen van de diepere verlangens en strevingen. - de goddelijke Inspraken als vonken van de ziel. Om deze ruimte der stilte te omvatten is veel geduld en training nodig. Dit noemen we: aan meditatie doen. Meditatie heeft geen andere bedoeling, als ze oprecht is, dan de voorwaarden te scheppen, via de stilte, tot innerlijke communicatie met de Godheid. Dit is geen onpersoonlijke instorting van kosmische energieën, maar ontmoeting in de meest authentieke en persoonlijke betekenis: God treedt in, als Hij het Wil, in de stilte en vult de stilte met zijn persoonlijke Intimiteit. Het Zij Zo bevestigt dit alles in de wetenschap van de Liefde die God is.	

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG ©

DE VOORGESCHIEDENIS VAN DE KENNISLEER B

HET GEREED MAKEN VAN DE WERF EN VAN DE TERREINEN VAN HET VERSTAND EN DE GEVOELENS

**Historiciteit van de mens als filosofie van de geest gebracht
Of de geest vertelt over zichzelf en wat hij weet over het wezen mens**

**HOOFDSTUK III OVER DE LANGE WEG VAN DE MENS NAAR ZICHZELF –
IN WAARHEID GEZIEN DAN**

Begeleidende teksten bij het scholingsproces

Dr. S. Landuyt 1995

- 1. Wat is waarheid?**
 - 1.1 Vaststelling**
 - 1.2 Antwoord**
- 2. Over de oprechtheid**
- 3. Over de lange weg van de mens naar zichzelf, in waarheid gezien dan**

Intermezzo I

- 4. De geesteswereld in de verschillende dimensies**
 - 4.1 Definitie van geest**
 - 4.2 Dimensie I**
 - 4.2 Dimensie II (en III)**
 - 4.4 Dimensie IV**
 - 4.5 Over het voortbestaan der lichamen**

Intermezzo II

Informatie van 22.06.95 tot 21.07.95

HOOFDSTUK III DE LANGE WEG VAN DE MENS NAAR ZICHZELF – IN WAARHEID GEZIEN DAN

LEES	TREFWOORD
<u>1. Wat is waarheid?</u> <u>1.1 Vaststelling:</u> voor wie momenteel alle stelsels, geloven, ideologieën bekijkt is het quasi onmogelijk ook maar één criterium, woord of gezag te vinden dat waarheid garandeert. M.a.w. elk naïef geloofsbewustzijn is uit den boze maar kan ook niet vervangen worden door een beter stelsel van “waarheden”. <u>1.2. Antwoord:</u> we moeten al onmiddellijk onderscheid maken tussen 1. meetbare, herhaalbare stelsels (zie zogenaamde <i>positieve wetenschappen</i>) en hun “waarheid” die juistheid is, of onjuistheid als de cijfers niet kloppen; dit enerzijds en anderzijds 2. waarheid die de vrucht is van <i>ontmoeting</i>. Zoals vroeger (*) reeds gezegd is: er is geen liefde of schuld of waarheid tenzij gedeelde ervan, met tweeën of meer. Waarheid is gedeelde kennis van elkaar in de ontmoeting en binnen de vormen ervan. Samengevat is dit een <i>gebeurtenis</i> (vorm en ontmoeting) in oprechtheid d.i. daar waar de waarheid geliefd is en gezocht wordt. Er is dus een positieve bejegening van het probleem waarheid zoeken mogelijk, als men het onherroepelijk verbindt aan ontmoeting. Ontmoeting is niet herhaalbaar - ze is uniek - maar onvergetelijk. Ze kan, zij het met moeite en onvolledig met woord, klank en beeld terug opgeroepen worden in de herinnering. Ze kan ook, zij het gebrekkig, medegedeeld worden, in authentieke verhaalvorm, aan derden. Ontmoeting als waarheidsstreven, gebonden aan de waarheidsliefde of oprechtheid als instelling, is bovendien onuitputtelijk: nooit is ze helemaal gezegd, geschreven of getoond. Vandaar dat ze zo rijk is en zo arm tegelijk: arm is ze voor zover ze nog niet alles heeft prijsgegeven, rijk is ze in al wat ze getoond heeft en nog toont. <i>En Het Zij Zo bevestigt deze samenvatting van de doorgave van donderdag 22.06.95 op de PLA S - vergadering als behorend tot de lering en leerstof voor allen. En Het Zij Zo! (24.06.95)</i> (*) Vroeger gezegd in een vorige doorgave van informatie.	Positieve wetenschappen Ontmoeting Gebeurtenis
<u>2. Over de oprechtheid als voorwaarde tot het ontvangen van de boodschappen in waarheid</u> 2.1. We hebben al gezegd dat waarheid a.h.w. ontstaat als vrucht van ontmoeting. Ontmoeting, als onvoorwaardelijke bereidheid om tot de verlangens van elkaar te komen en er antwoord op te geven. Ontmoeting is gebeurtenis, is uniek, onherhaalbaar. De waarheid, als kennis van elkaar in het ontmoeten en via de gebeurtenis, is ook uniek maar onvergetelijk. M.a.w. is ervaring geworden. De vormgegevens van de gebeurtenis stellen haar grenzen en palen ze af tegenover al het andere. Verre van te beperken of te versluieren stellen de vormen eerder	

helderheid en aflijning daartegenover. <i>En Het Zij Zo bevestigt hierbij deze woorden. En Het Zij Zo! (24.06.95).</i> 2.2. Tegenover de gebeurtenis in de <i>uitwendigheid</i> staat de hunkering van de <i>ziel</i> in de <i>innerlijke wereld</i>. De ziel hunkert als vanzelf - van natuur uit dus - naar de parousie van de gebeurtenissen waarin de waarheid oprechtheid ontmoet. Wat is <i>oprechtheid</i>? Oprechtheid is een houding in de geest en in de vermogens van de <i>wil</i>. Beide gebieden verlangen a.h.w. alleen oprechtheid van beleven of ervaren. Het is dus niet de geest met zijn <i>karma</i> of de gebieden van de wil en hun besluiten die ooit onoprechtheid produceren, verlangen of accepteren. Wie of wat dan wel? De oprechtheid kan wel of kan niet gedeeld worden door de krachten van de <i>mentale wereld</i>, het <i>ego</i> of door de <i>gevoelskrachten</i>, voor zover ze door het ego in werking gesteld zijn, a.h.w. er door gevormd, resp. misvormd, vervormd kunnen zijn. Alleen het ego, doelbewust of misleid en gemanipuleerd, is in staat tot onoprechtheid als tijdelijke instelling. Let wel: onoprechtheid is niet de oorspronkelijke grondhouding in het ego. Ze is gekomen na teleurstellende ervaringen, via manipulatie of bedrog in zichzelf door zichzelf, door anderen, door gebieden binnen of buiten de aardse sfeer. <i>En Het Zij Zo bevestigt deze woorden. (...)</i> <i>En Het Zij Zo! (24.06.95)</i>	Uitwendigheid Ziel Innerlijke wereld Oprechtheid Wil Karma Mentale wereld Ego Gevoelskrachten
<u>3. Over de lange weg dan van de mens naar zichzelf, in waarheid gezien</u> <i>3.1 De voorbereidingsfase</i> Op een gegeven moment in het aardse bestaansleven treft het de mens als een bom: ik heb me vergist, ik moet op mijn stappen terugkeren of de weg vragen (wat al even moeilijk is) want alleen, zoals ik hier sta, kan ik niet verder. Dit is, voor wat de concrete belevenis betreft, een verbijsterend moment: nergens nog zekerheid, veiligheid, betrouwbaarheid! Wat te doen? Alles is al geprobeerd, niets lukt er nog. Alle goden zwijgen, alle mensen spreken wartaal, het eigen bewustzijn is beklemd binnen zijn eigen grenzen, vooropgesteld, afgedwongen, vrijwillig gemakshalve overgenomen, samen met vele anderen, van één of andere wijsgeer, goeroe, religieuze, politieke, filosofische leider. Men is gevangen in eigen stellingen en stelsels. Wat is waarheid? Waar is de weg, waar ligt de toekomstige ontwikkeling of is die er ook al niet meer? <i>En Het Zij Zo beklemt toont de werkelijkheidswaarde ervan zoals ze bij u en bij velen overkomt, eens dat men voor de poort van de waarheid gekomen is. En Het Zij Zo!</i>	
<i>3.2 De nacht der zintuigen (vgl. Teresa van Avila)</i> Er is geen betere bewustzijnstoestand te beschrijven dan deze toestand van <i>verbijstering</i>, om te komen tot een begin van ontmoeting - in - waarheid. Immers, het <i>verstand</i> of mentale ik, heeft zichzelf een illusie van veiligheid en zekerheid opgebouwd, via het denken en de zintuigen en al wat er van kennis uit voortkomt, maar heeft daarmee tegelijk de gevangenis gebouwd waarin de <i>geest</i> en de <i>ziel</i> op aarde verplicht zijn te leven, d.i. hun toestand van <i>incarnatie</i> door te maken. <i>Het Zij Zo bevestigt deze kluis als tijdelijk en van korte duur. De Nacht der Zinnen is een</i>	Verbijstering Verstand Geest Ziel

<i>nacht van niet - meer - weten volgens het ego, maar niet volgens de geest of de geïncarneerde ziel. En Het Zij Zo!</i>	Incarnatie
3.3 Het Morgenrood Het is niet de mens zelf die de nacht opheft zoals het deksel van de put waarin hij verscholen zit. Het is de zon die aan de einder te voorschijn komt en die, zonder hem te vragen, verschijnt en de dag brengt. Zo zal het gebeuren in de ontmoeting. Het is niet de mens die ontmoet maar God Zelf, <i>de Gezalfde</i>, die tegemoet komt en hem oproept, voorthelpt en meeneemt. <i>En Het Zij Zo bevestigt ook deze woorden van Gods Zoon zelf: niet Ik ben gekomen om u te vinden maar u zijt gekomen om Mij op te rapen en te verlossen. En Het Zij Zo draagt deze boodschap naar Gods Zoon die zegt: Ik ben Ik ben. Wie mij ziet, ziet de Vader. Wie mij vindt en oproept, hij vindt de Vader. En Het Zij Zo!</i> Deze woorden van de Gezalfde die <i>Jezus Christus</i> is, klinken nu nog profetisch of moeilijk te omvatten. Maar als de dag van de Ontmoeting gekomen is wordt alles klaar en duidelijk. <i>En Het Zij Zo bevestigt ook deze nabeschuwing. En Het Zij Zo!</i>	De Gezalfde Gods Zoon Vader Roots bijbel Jezus Christus
3.4 Bemoediging De mens krijgt schrik als hij de veiligheid van zijn kluis moet verlaten om de tocht aan te vangen naar het <i>Eschaton</i>. Toch is er geen gevaar en slechts schijnbaar is er crisis van het bewustzijn: alles is reeds gezegd geworden, alles is voorspeld, alles ligt gereed. Waarom nu dan versagen? Trouwens de doorgang is wel smal maar heel kort en beveiligd. <i>En Het Zij Zo stopt hier even de informatie om u toe te laten Vif Piscoul te horen.</i> Tot slot dan van vandaag zegt hij: maak je niet ongerust Sam, over de aardbeving in de geest. Het is wat seismografisch gerommel, niet genoeg om ongerust te worden. <i>En Het Zij Zo bevestigt meteen het gezegde van Vif Piscoul. En Het Zij Zo! (28.06.95) (*)</i> (*) Seismografisch gerommel in de geest betekent inderdaad registratie van gebeurtenissen op het vlak van de geestesverrichtingen die elders, d.w.z. buiten het eigen geestesgebied plaats hebben en geregistreerd worden als gerommel, gerucht, afdrukkel van een feit of gebeurtenis. <i>En Het Zij Zo bevestigt deze uitleg als voorlopig afdoende. Ter illustratie zij gezegd dat b.v. telepathische overdracht een identieke manifestatie is als ze uitgaat van 1 persoon en niet, zoals meermaals het geval is, tussen 2 of meerdere personen tegelijk geschiedt. En Het Zij Zo! (06.07.95)</i>	Eschaton
Intermezzo I De wereld, of liever de socio - politico - culturele structuur die de bovenlaag vormt van de maatschappij zoals u ze kent is niet, zoals u vermoedt, ten prooi aan helse krachten of verwickelingen. Ze is louter gevolg van menselijke invloeden. Weliswaar is de mens - in persona - onderhevig aan de gevolgen van de zondeval en wat er door de eeuwen heen overgegaan is aan verworping, pijn en lijden. De	

“vorst van deze wereld” maakt gebruik van deze toestanden om zijn bestaan te rekken: al heeft hij weet van Het Einde, hij is er beducht voor en hoopt de Vader te vermurwen of te dwingen om zijn Oordeel op te schorten. Samengevat: het is de mensheid die regeert, het is de satan die hem adviseert. Voor zolang het nog duurt. De verblinding van de mens schept karma en dat op zijn beurt schept weer karma. <i>En Het Zij Zo voegt er aan toe: jawel maar, zoals de Zoon Gods gekomen is om te verlossen zal hij ook wederkomen in de Geest om de verlossing te bestendigen en het karma te verzoenen met de Wil Gods. En Het Zij Zo! (12.07.95)</i>	Karma Geest Gods Wil Gods
<u>4. De Geesteswereld in de verschillende dimensies</u> <u>4.1 Definitie van het begrip geest</u> <i>Het is Vif Piscoul, Sam.</i> Vooreerst dit: het woord “geest” wordt op aarde in zoveel betekenissen gesteld en gebruikt dat een feitelijke, bruikbare, voor ons in dit onderricht aangehouden betekenis gedefinieerd moet worden. Geest is wat we zullen noemen: uitgebreidheid in kennis en informatie. Geest is dus uitgebreidheid; wat verwijst naar ruimtelijkheid, plaats, omvang. Wat dus ook aangeeft: grens, beperktheid, kenbaarheid, d.w.z. exploreerbare ruimtelijke ervaringsgebieden. Dat alles is geest, al is geest geen materie in de voor u klassieke betekenis van het woord, ze is toch ruimtelijkheid, d.w.z. vormelijkheid, zoals alle gemanifesteerde zijnden het zijn vertegenwoordigen in vormelijke vormelijkheid. Geest is uitgebreidheid van verworven kennis en beschikbare informatie Daarmee is de beweging aangegeven. Hoe verwerft de geest kennis en hoe stelt ze die kennis ter beschikking en aan wie of wat? Vooreerst is er in de geest als entiteit, d.i. als omschreven uitgebreidheid van kennis en informatie, een aan zichzelf richtinggevend principe - een primum movens om het zo uit te drukken - en dit primum movens ontleent het niet aan zichzelf maar aan de gebieden en krachten van de zielswereld: de geest ontvangt vanuit de zielskrachten het levensbeginsel en dit is meteen zijn of haar principe van ordening: de geest leeft naar, vanuit en omwille van de ziel. <i>En Het Zij Zo bevestigt hierbij de gegeven informatie. En Het Zij Zo!</i> <i>Het is terug Vif Piscoul, Sam. We gaan verder met ons onderricht over de geesteswereld. En Het Zij Zo bevestigt meteen de gegeven informatie. En Het Zij Zo!</i> Het ordenend principe ontstaat uit het richtinggevend principe: alles wat dienstig is of dienstig gemaakt kan worden aan het richtinggevend levensprincipe van de geest zal door de geesteskrachten geschift, bewerkt, opgestapeld, vergeleken en begrepen worden. Cf. de wetten van het verstandsleven, maar wel toegepast naar het geestelijk levensprincipe toe terwijl het verstand eerder luistert naar het ego als richtinggevend principe. <i>Het Zij Zo corrigeert hier even: ook het verstand luistert naar de wetten van het leven van de ziel, zij het verduisterd door de misvormingen in het ego - gebied. En Het Zij Zo!</i> De geest is verbonden, als ordenend zowel als richtinggevend principe met de lichamen (zie verder) w.o. het <i>fysieke lichaam</i>, het <i>astrale lichaam</i>, het <i>etherisch dubbel</i> waarin de <i>aura</i> verschijnt. <i>Het Zij Zo voegt er aan toe: verbonden én ordenend tegelijk, zowel naar het geestesgebied toe (opgenomen kennis uit</i>	

<i>ervaring) als van de geest naar de lichamen toe, waarin ze optreedt als bezielde principe van orde en richtinggeving). En Het Zij Zo!</i> Maar niet alleen naar de lichamen toe van de mens of de entiteit gaat de opgedane kennis als informatie, maar ook naar de ziel toe, die deze ervaringen als kennis in zich opneemt tot bewustwording en bewustmaking van zichzelf. <i>En Het Zij Zo voegt er aan toe: ook in de gebieden van de ziel is een ordenend richtinggevend primum movens gegeven en ingebouwd dat zijn krachten ontleent aan de scheppende Hand Gods Zelve. En Het Zij Zo!</i> Gods Zoon nu die Jezus Christus is, zal tot in de gebieden van de ziel en de geest nederdalen als <i>Verlosser</i> en <i>Verzoener</i>. Dit is de tweede komst tot in de geesteswereld. Door de <i>Geest Gods</i> en in de <i>Geest Gods</i> zal Hij alles vernieuwen en herstellen. <i>En Het Zij Zo Bevestigt plechtig deze komst die snel en ontzagwekkend is en komende is van nu af aan in de geesteswereld van hoog tot laag. En Het Zij Zo! (14.07.95).</i>	
4.2 Dimensie I <i>Het is terug Vijf, Sam. Vooreerst dit: om verder te gaan in het onderricht zullen we steeds de praktijk gebruiken als voorbeeld en ondersteuning. Zie uit dus naar voorbeelden.</i> Het dierenrijk en het plantenrijk, tezamen met sommige, zogenaamde edele gesteenten, vormen de aardse dimensie van de geesteswereld, of dimensie I. D.w.z. de geesteskrachten of hun omvang / uitgebreidheid vertolken alleen aardse gegevens, zijn dus aan de planeet aarde gehecht als aan hun territorium. Weliswaar is ook hier de Schepper tussengekomen in de aardse werkelijkheid en openbaart Hij aan de dieren de mens als hun meester en tolk van andere sferen en dimensies. Het verlossingswerk betreft mede de dieren via de geesteskrachten waaraan de mens deel heeft met de dieren, planten en edele gesteenten. <i>En Het Zij Zo bevestigt deze woorden, als bepalend voor wat de eerste dimensie betreft. En Het Zij Zo!</i>	Dimensie van de geest Sfeer
4.3 Dimensie II (en III) De tweede dimensie waarin de geesteskrachten verschijnen, is die van de mens. Let wel: de mens behoort niet alleen, via zijn lichamelijkheid tot dimensie I maar ook in het bijzonder, als incarnatie gegeven, tot die specifieke wereld waarin geesteskrachten van verschillende dimensies of sferen elkaar kruisen en a.h.w. met kennis bevruchten. De <i>engelen</i> mogen terecht geroepen zijn om de verblinde mens bij te staan en om zijn geesteswereld te delen, zij dienen toch steeds te beseffen dat de mens ook, via zijn aardse lichamelijkheid, specifiek aards gericht is en geesteswerk verricht dat hen, de engelen, totaal vreemd is. <i>En Het Zij Zo bevestigt meteen de gegeven informatie. En Het Zij Zo!</i> De tweede dimensie of aardse incarnatie van de mens, is gericht op en bedoeld	Engel

naar de realisatie van de <i>vernieuwde mens</i>, mysterie van het Geloof tot op heden. Deze vernieuwde mens of <i>astrale mens op aarde</i>, is komend. Wat houdt dit in? Nadat het aardse lichaam verlaten werd, zoals vroeger en nu nog, of omgevormd en vernieuwd werd zoals later in de toekomst zal gebeuren, wordt ook het astrale lichaam in de vernieuwing betrokken: zie vernieuwde astrale evolutie. Het oude astrale lichaam en zijn omgevingswereld van astrale toestanden en gebeurtenissen wordt ontbonden. Het vernieuwde astrale lichaam en zijn dimensie neemt de overhand en bevrijdt aldus de lichamelijke in fysieke zin, maar ook in astrale zin, van de huidige ziekelijke verworpingen, pijnen en lijden. <i>En Het Zij Zo bevestigt meteen de gegeven informatie. En Het Zij Zo!</i>	Vernieuwde mens Astrale mens op aarde
4.4 Dimensie IV (en volgende) Spreken we van astrale evolutie dan spreken we van de IV- de dimensie in de geesteswereld. De tweede en de derde dimensie (derde = die van het huidige astrale wereldbeeld), monden dus uiteindelijk uit in hun einddoel of IV- de dimensie: de vernieuwde aarde en de vernieuwde mens. Ook de dierenwereld en de planten en gesteenten zullen, elk op hun wijze, omgevormd worden en passen in deze IV- de dimensie. Voor wat de verdere dimensies betreft, beperken we ons ertoe te stellen dat de menselijke geest, via zijn zielskrachten, geroepen is om op te stijgen naar nog hogere evolutietrappen of geestestrappen van bewustzijn en zelfrealisatie. De V- de dimensie bereikt de mens die één is geworden met zichzelf, de Waarheid en de Ziel in hem als inspiratiebron en levensprincipe. Voor wat de VI- de en verdere dimensies betreft verwijzen we zelf naar de informatie van David, die tezamen met Geborah u en mij hierover zal onderrichten. <i>En Het Zij Zo bevestigt meteen de gerechtigdheid van de informatie. En Het Zij Zo! (15.07.95)</i>	

4.5 Over het voortbestaan der lichamen

Het is David, Sam. Hij zegt: Van de vele aberraties in de geesteswereld is die over het voortbestaan van de gestorven lichamen er ene. Het dient herhaald: van alle lichamen is er, eens hun eindtijd voorbij, alleen maar assen over en dit geldt voor alle tijdelijke lichamen, die van de ziel inbegrepen. Wat overblijft en nooit vergaat is de wezenlijke kern oftewel zielstoestand genoemd d.i. de toestand van de ziel in haar wezenskracht, die onsterfelijk is. Vandaar echter besluiten dat ook de lichamen ervan onsterfelijk zijn, is onjuist. Hoe behoudt de identiteit 'mens' dan de identiteit hem eigen? Door zijn opname in de wezenstoestand, zielstoestand genaamd. Deze overgangen in de toestand der lichamen is echter een pijnlijke, moeizame, met leed gepaard gaande "passage des doods" geworden. Om het met de profeet Isaiäs te zeggen, besluiten we: iedereen is sterfelijk, de zondaar echter lijdt het meest eronder.

Het is David, Sam. Hij komt even terug op voorgaande "passage des doods". In onze termen zegt hij, is er geen dood, geen overgang, tenzij doorgang van de ene wezenstoestand van de ziel in de andere. Vandaar ook het wezenlijke verschil in visie tussen de aardse belevenis en de onze hier, in de V- de, VI- de en VII- de dimensie. Deze toestanden van verandering der lichamen is een vreugde, eerder een ommekeer, verrijking, groei, dan een ellendig afstand doen in rouw of pijn en lijden. Welnu, ook hier komt op aarde, in dimensie I t.e.m IV, snel verandering: de overgang wordt een vreugde, want men weet waarheen en waartoe. Men laat niets of niemand achter want alles wordt in eenheid gebracht en, tot elkaar gekomen, herkent men zichzelf tot de andere geroepen te zijn in liefde en eeuwigheid van omgang en bestaan. En Het Zij Zo beklemtoont de ernst van deze uitspraken van David, u ter overweging gegeven op deze dag van Pascha voor u en velen op aarde. En Het Zij Zo! (20.07.95)

Intermezzo II

Het Zij Zo bevestigt of ontkent de volgende bladzijden niet (2). Ze zijn afkomstig van uw vriend Jozef Van Arimatea, destijds uw studiegenoot, Sam. Vif Piscoul is er weer bij, Sam en waarschuwt voor overdreven ijver bij het schrift: alles op zijn tijd, anders missen we de pointe, zegt hij. Bovendien, en dit is belangrijker nog, moeten praktijk en onderricht samenvallen. Wat niet ervaren kan worden zijn losse flodders. Cf. de waarheid ervan. Om u tegemoet te komen dus 2 blz. van uw vriend Jozef van Arimatea, thans consulent parttime bij ons. En Het Zij Zo bevestigt de gegeven informatie. En Het Zij Zo!

Jozef Van Arimatea, destijds leraar en professor theologie aan de faculteit godgeleerdheid van Judea, was nauw verbonden met u in uw functie van toegewezen arts bij het hof van Herodes, waar u, na de kindermoord, ontslagen werd en verbannen omwille van uw al te scherpe kritiek op 's heren doen en laten. Tot daar onze historische tijdgebonden relatie, in een tijd die zowel wreedaardig kon zijn als charmant en toegewijd aan recht en goedheid. In die tijd verscheen een jonge man met gezag. Dat op zichzelf was reeds ongewoon, immers gezag en aanzien waren gehecht en werden toebedacht aan de oudsten des volks, het Sanhedrin bij de joodse instanties, het Romeinse hof van wijlen Pontius Pilatus aan de overkant van het grote stadsplein.

Deze jonge man sprak en handelde met zoveel ontzagwekkende ernst en zelfbewustzijn dat er onmiddellijk rumoer ontstond, bij de volksklasse eerst, later ook bij de Romeinen en niet (in) het minst in het Sanhedrin. Let wel, de joodse staat bestond nog, alle instellingen inclusief en Rome had zoveel politieke finesse om in alles de joodse autoriteiten te raadplegen: een soort autonomie dus, binnen het grote Romeinse imperium.

In deze context geplaatst was het meer een zorg van de Joden dan van de Romeinen dat er een jonge man sprak en handelde als een god. Temeer en dat deed pas het Sanhedrin opschrikken, omdat deze jonge man, Jezus genaamd, de erfgenaam bleek te zijn van de troon van koning David (cf. zijn naamlijst in de Schriften) en er zich duidelijk en onomwonden op beriep de beloofde redder en verlosser te zijn. In het subtiele spel der evenwichten - het Hof, de Romeinse procuratie, het Sanhedrin - was dit een O te veel. Vandaar de politiek - religieuze hetze tegen hem, zonder acht te slaan op zijn woorden, des te meer op het getal der volgelingen en opstootjes van volksmenners er rondom heen. Ook dat was realiteit: het kostte Jezus Christus alle moeite van de wereld om *niet* gekroond te worden en om niet op het schild verheven te worden. Wat graag zouden allerlei gefrustreerden en rebellenleiders Hem gehad hebben als voorman of symbool. *En Het Zij Zo bevestigt de bruikbaarheid - historisch gezien dan - van dit verhaal van Nicodemus en Jozef van Arimatea, samen gebracht in één versie. En Het Zij Zo!*

Nicodemus neemt over en vervolgt: Jozef en ik, samen betrokken bij de zoveelste putsch in het Sanhedrin, besloten u er bij te betrekken om Jezus te contacteren en Hem om een onderhoud te vragen. Vandaar onze relatie en onze kennis van elkaar. Later zou Nicodemus elke nacht bij Jezus vertoeven in de voorhoven van de tempel en zou Jozef van Arimatea een poging ondernemen om Hem te redden door Zijn kruis te dragen (*) op een ontsnappingsroute. Alles tevergeefs, althans in geopolitieke termen gesproken. *En Het Zij Zo bevestigt de informele toepasbaarheid van deze informatie. En Het Zij Zo!*

(*) Het was niet Jozef van Arimatea maar Simon van Cyrene die het kruis hielp dragen... <i>Zo zei de blinde en hij at het ei van zijn buurman aan tafel op. Vif Piscoul is er als de kippen bij om het ei voorzichtig uit zijn blinde medebroeders handen te nemen en hem het zijne aan te bieden. En Het Zij Zo is blij met deze lieve geste van Vif, zegt hij zelf. En Het Zij Zo bevestigt erbij de gegeven informatie. En Het Zij Zo!</i> <i>Het is Vif Piscoul, Sam. Van alle Belgen zijt gij wel de knapste, als het er op aan komt aan de bak te komen voor wat onze informatie betreft. Zo zie je maar: wie zoekt die vindt. En Het Zij Zo stopt nu, bevestigend wat er gezegd werd, voor vandaag met alle informatie. En Het Zij Zo! (21.07.95)</i>	
---	--

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG ©

VOORGESCHIEDENIS VAN DE KENNISLEER B

DE VOORBEREIDING VAN DE WERF EN VAN DE TERREINEN VAN HET VERSTAND EN DE GEVOELENS

Historiciteit van de mens als filosofie van de geest gebracht
Of de geest vertelt over zichzelf en wat hij weet over het wezen mens

HOOFDSTUK IV CHRONOBIOLOGIE EN DE PARAMETERS ERVAN

Deel I: de bioritmen van het levende wezen mens. (27.05.96)

Het menselijke lichaam is zowel onderhevig aan de biologische parameters van het leven op aarde als van astrale parameters die in de aura zichtbaar worden gemaakt. "Lezen van de aura" zal dus even belangrijk worden als kennen van de zuiver aards - fysieke parameters. Om u hierin te helpen geven we schematisch de te volgen weg op.

1. De bioritmen van dag, maand en jaren: zie astrologisch profiel van "het wezen mens op aarde".
2. De bioritmen van de functies van de organen: zie chronobiologische functies.
3. De biologische parameters in de cellen: zie bijzondere cellenleer.
4. De astrale week en haar indelingen in tijden van gelijke duur en interferenties erop, die van de geest uitgaan.
5. Etc.

1. De astrologie als wetenschap van jaren, maanden, weken en dagen van het menselijke gedrag.

Om de astrologie dienstbaar te maken voor ons doel moeten we de berekeningen richten op de wezenskenmerken van de mens en dus niet zozeer op bijkomstigheden van duur en / of tijdsverloop. We bedoelen dat in elke horoscoop een onveranderlijk wezenskenmerk gegeven is: schorpioen b.v., ascendant maagd, en dat dit, voor ons doel althans, belangrijker is dan de toevallige stand van zon, maan en sterren. Men kan dus hier, gemakshalve, abstractie maken van de "stand der sterren" van het moment om zich exclusief te richten op de *geboortehoroscoop*. Voor wat de *karmische* of determinerende stand ervan betreft, verwijzen we naar volgend hoofdstuk: *de chronobiologie vanuit de geest gegeven en ingebracht in de lichamen van de mensenzonen*.

Voor wat de geboortehoroscopen betreft en hun berekening verwijzen we naar de bestaande tabellen. Voor wat de beschrijving van de sterrenbeelden betreft, de planeten, de zon, de maan etc.

verwijzen we naar het te ontwerpen psychologisch profiel. We geven dit door bij middel van beschrijvingen van homeopathische remedies. Zie verder.

2. De bioritmen van de verschillende orgaanfuncties.

Elk orgaan of elk soort gedifferentieerd celweefsel heeft eigen tijdsverloop en curve van herstel, werkzaamheid, afzwakking en / of versterking van functies. *En Het Zij Zo voegt eraan toe: "zo van boven zo beneden".* Dit betekent: vergelijk de orgaanfuncties met de geestesvermogens en hun integratie in het wezen mens. *En Het Zij Zo! (27.05.96)*

(28.05.96)

Chronobiologie van de organen of van orgaanfuncties betekent zoveel als geestesvermogens omgezet in lichaamstaal. Zo b.v. nieren = uitscheiding van gifstoffen en water / zoutverhoudingen, betekent in de geestesvermogens hetzelfde: uitscheiding van gifstoffen en water / zout(en)verhouding. Water staat hier voor zeewater zonder zouten. Zouten staat hier voor zeezout zonder water. De functie is reiniging door evenwicht. Zo b.v. heeft men iemand met een onevenwicht tussen begeerte of lust en appetijt enerzijds en onvermogen tot matiging, terughoudendheid of zelfbescherming door orde en regelmaat anderzijds, dan spreken we over slechte geesteswerking in de geest van de nierwerking. We leggen dit nader uit.

Elk orgaan vertegenwoordigt dus in zijn functie een specifieke uiting van zijn geestesvermogens. Dit wil zeggen: de geest is gekoppeld, via zijn vermogens en / of werking ervan, aan elk orgaan afzonderlijk en aan het lichaam als geheel. Bij wijze van spreken vinden we dus in de lichaamstaal van de organen alle geestesvermogens terug voor zoverre deze geïncarneerd waren. Er zijn weliswaar ook geestesvermogens onvermengd met of onbetrokken bij de aardse bewegingen maar daarover spreken we later uitvoeriger. Nu beperken we ons tot de geïncarneerde geestesvermogens én hun uitdrukking in de organen van het lichaam. Zo b.v. geven we de verbeelding een plaats in de ogen, dan zullen de oren daarentegen, meer in dienst van de inbeelding staan etc.. Let wel: "zo van boven als beneden is alles in 1 en 1 in alles, waarvan 1 de bedekker is" zoals Paracelsus, uw vriend en lotgenoot al wist te zeggen en te schrijven. (Zie verder over Paracelsus en zijn baanbrekend werk in de geneeskundige praxis). De orgaanfuncties én de geestesvermogens die er aan verbonden zijn, zijn dus specificaties van de vermogens maar ze bezitten in feite ook echo's of kennis - in - aanleg van alle andere organen en functies. Vandaar ook hun goede verstandhouding trouwens: "1 in allen en allen in 1" en hun taakverdeling: "waarvan 1 de bedekker is" van al de taken en deze taak specifiek uitwerkt. *En Het Zij Zo bevestigt u deze informatie. En Het Zij Zo!.*

Orgaanfuncties en tijdsverloop schetsen in feite geestesvermogens in werking via het aardse lichaam. Zo b.v. het probleem uitscheiding. Er is de nierfunctie, de dikke darm / aarsfunctie, de ademhaling, het transpireren of huidfunctie en de uitingen via de taal, de gevoelens, de verbeelding. Er is ook nog de artistieke creatie, het spel, de acting - out etc. etc.. Al deze functies zijn of specifiek betrokken als excretieorganen (aars b.v.) of gedeeltelijk werkzaam er aan verbonden (cf. ademhaling) of helemaal vrijwillig ermee verbonden (cf. taal en acting - out als theatervorm). In alle gevallen echter beogen zij op een of andere wijze door excretie en / of afscheiding het te veel, schadelijke of hinderlijke, toxische of gewoon overbodige, onschadelijk te maken of te verwijderen. Het vuil er uit te gooien dus. Vuil is een sleutelwoord hierin. Afval, giften, overtollig voedsel, onverteerde resten, het is allemaal vuil voor de vuilhoop: m.a.w. weer anderen (parasieten, microben, maar ook vogels en zelfs andere mensen) zullen er hun voordeel mee doen. Vergeet dus nooit de ultieme economie van de geestesvermogens die zegt: alles is dienstbaar maar niet voor allen tegelijk.

Orgaanfuncties zijn gekoppeld aan geestesvermogens. Geestesvermogens nu werken uit wat de geest aan bewustzijn heeft opgenomen. Vanaf de incarnatie als mens op aarde neemt de aarde en haar vermogens dus deel aan de geestesvermogens in de mens: het aardevermogen wordt in de geest gekoppeld aan de niet - aardevermogens en tot geïncarneerde mens gevormd. Zodoende is de aarde opgenomen in het geestesbewustzijn.

De aarde nu of de geesteskrachten van het element aarde is een geheel dat, zo niet vreemd dan toch ongewoon was aan het oorspronkelijke wezen mens (zie verder: de historiciteit van de mens als eeuwig wezen in de geschapen orde). Het heeft dus aanpassing op aanpassing gevraagd van de geestesvermogens van de mens om in het lichaam dat hij kent op aarde te vertoeven, te wandelen, te leven m.a.w. Dit kan u nu, op uw beurt vreemd lijken maar vergeet niet dat we spreken over eeuwen en eeuwen lang, zelfs meer dan dat! Feit is dat de geest van de mens gewend is geraakt aan en zelfs doordringen is geraakt van de specifieke aardse geestesuitingen en in zijn lichamen deze eenheid tot harmonie brengt. Toch is de ultieme dood of overgang “het laatste oordeel” over deze samenhang. M.a.w. tot nu toe is de geest van de mens, in zijn cohabitatie met de aarde er niet in geslaagd deze op zodanige wijze te doordringen en te beleven dat de geestesvermogens de aardevermogens zouden optillen tot “eeuwig leven”.

De aarde nu produceert vermogens die ons als geestelijk wezen vreemd zijn of vijandig of storend werken. Daarom is vertering of excretie van de verteerde resten, een typische geestesactiviteit naar de aardse vorm toe. Opname van voedsel, vertering, verwerking tot energie en excretie van de giften of schadelijke overschotten is typisch aards. Toch heeft de geest van de mens hieromtrent al veel geleerd en zich fundamenteel ingesteld op aardse chroniciteit of biochronologie. Vandaar dus ons onderwerp: de aanpassing van de geest aan de aarde is een chronobiologische aanpassing.

3. De bijzondere cellenleer of aanpassing van de lichaamscel aan de geestesactiviteiten van het wezen mens.

Niet alleen was er ooit een aanpassing nodig van de geestesactiviteiten en / of vermogens van het menselijke wezen maar er was ook in de biologische wereld van de aarde een aanpassing nodig van de lichaamscellen aan de geestesvermogens van de mens. Dit noemen we de bijzondere cellenleer ofte celstructuur op mensenmaat. Schijnbaar, onder de microscoop, is er geen enkele bijzondere eigenschap waar te nemen die de menselijke levende cel zou doen verschillen van gelijk welke andere dierlijke cel. Met name is er zelfs minder verschil tussen de lichaamscellen van varkens en mensen dan tussen varkens en andere zoogdieren enerzijds en reptielen anderzijds. Zo b.v. is het omzeggens mogelijk transplantaties te verrichten van dier op mens. Op één bijzonderheid na echter: het bewustzijn is er niet op ingesteld om in varkenscellen of wat dan ook voor lichaamscel te huizen zoals in de cel van het menselijke lichaam. Hoe kan men dit nagaan?

Stel dat we een varken uitrusten met een menselijk brein, netjes opgeborgen in zijn buik, van bloedvaten voorzien, van zenuwbanen aangesloten op de voornaamste hersencentra - het limbisch systeem b.v. en de oog / reuk / gehoorszenuwcentra van het varken. Zouden we dan een ontwikkeling meemaken van een menselijker bewustzijn dan die van het varken alleen? Absolute nonsens is dit nog niet: er zou, min of meer geslaagd, een interferentie optreden tussen gewaarwordingen op varkensvlak en op menselijk vlak inzake reuk b.v. of voorkeur van voedsel of nestgewoonten of rust - en overlevingsstrategieën. Bijgevolg, puur theoretisch althans, zou er varkensgedrag zijn dat in menselijk gedrag verandert. Maar zou dit pseudo - menselijk gedrag ook overdracht meebrengen van zelfbewustzijn b.v. of honger naar schoonheid of vraag naar verlossing of nieuwsgierigheid naar het verleden of verlangen naar toekomst? Zou het een god aanbidden of geld ontwikkelen om zijn voedsel te kopen? Zou het vuur leren maken of de krant lezen? Absurd! zul

je zeggen. En toch zou dit theoretisch, na heel lange tijd, misschien lukken, enigszins althans. Het meest specifieke echter, dat wat een mens tot mens maakt, is echter niet aanwezig of afwezig: het spreken of denken dat volgt uit spreken. Het spreken en wat er aan verbonden is aan zelfbewustzijn en bewustzijn van ruimte en tijd is de typisch menselijk - aardse celbiologische activiteit geworden. We verklaren dit nader.

Het menselijke brein, als instrument van het menselijke bewustzijn op aarde heeft niet alleen behoefte aan zichzelf als brein om te functioneren, maar aan elke lichaamscel als resonantie - omgeving (Umwelt Geschichte volgens V.R. = Von Renicke?). Het menselijke brein, geïsoleerd en kunstmatig van zuurstof en voedsel voorzien, is geen menselijk brein zoals een motor geen auto is. Elke lichaamscel participeert in het menselijke bewustzijn via het menselijke bewustzijn en vice versa. Als men ooit geïncarneerd bewustzijn wil begrijpen moet men eerst en vooral dit goed beseffen: de menselijke cel, elke menselijke cel, deelt mee in en participeert mee aan de bewustzijnsprocessen, eigen aan de mens. Vandaar de bijzondere cellenleer, onmogelijk zichtbaar te maken onder de microscoop maar aanwezig van geboorte tot overgang als eigenschap van de menselijke cel: mijn naam is <mens> of <homo sapiens>.

De homo sapiens nu, als aangepast cellige geheel op aarde participeert in de geestesactiviteiten via het bewustzijn en / of zelfbewustzijn ermee verbonden. Met name het bewustzijn, hoe vertekend en illusoir ook - zie illusie via de zintuigen - is a.h.w. de vertegenwoordiger van de geest op aarde. En dit in iedere celmembraan tot cellichaam en celkern toe. Tot in de resonantie van elk van zijn atomen dus! Wonderlijk spel van de schepping ware het niet verstoord geworden door hoofdzakelijk twee gebeurtenissen:

1. *De zondeval* of het misbruik van kennis via verleiding in de geesteswereld (de luciferaanse tussenkomst)
2. *De zondeherbeleving* in ieder individu als *wet van karma naar de eerste oorzaak* toe. Van kwaad tot erger dus is het gegaan.

Deze twee misvormingen, in de sfeer van de geestesactiviteiten, bepalen in feite leven én dood of overgang van het menselijke individu op aarde. Ze behoren in de geest tot het collectieve geheugen van die geest op gedetermineerde wijze en zijn dus onherstelbaar gegrift in de geestesprocessen. Het zijn deze misvormingen die, in de geest aanwezig, tot in de stof resonantie opwekken in lijden en kwaadaardigheid, verstoring van de lichamelijke orde of harmonie. De erfzonde zit niet verscholen in de genen, wel integendeel. Ze zit gegrift in de menselijke geest en participeert er mee, via de geestesactiviteiten, de menselijke cel en het menselijke bewustzijn. *En Het Zij Zo bevestigt hierbij deze waarheden in Jezus' Naam gegeven, als geldig voor alle mensen. En Het Zij Zo!*

Tot voor kort was de menswording van Jezus Christus, Zijn leven en dood en Zijn Verrijzenis het enige keerpunt in de geschiedenis van het menselijke ras die naam waardig: opheffing van de dubbele vloek en openstelling van de menselijke geest naar God als Vader toe. *En Het Zij Zo bevestigt deze affirmatie.*

En Het Zij Zo!

Onlangs nog echter en wel zeer recent is ook tot in elke menselijke cel deze geesteswending mogelijk geworden en kan dus de menselijke biologische mens participeren in de Verlossing. Dit is het tweede antwoord van Jezus Christus als gevolg van de poging in de hoogmoed om de aarde en de mens tot in de kern te vernietigen.

Vandaar dat onze uiteenzetting over de chronobiologie wel zeer belangrijk up to date is: het geregistreerd antwoord in de materie van Jezus Christus, als Leraar en Lam Gods tegenover hem die

dacht met zijn trawanten de mens andermaal en voorgoed te vernietigen. *En Het Zij Zo bevestigt u in deze informatie. En Het Zij Zo!*

4. De astrale week en haar parameters vertaald in chronobiologische tijden van gelijke duur en de interferenties erop die uitgaan van de geest.

Het astrale lichaam is gewoonweg een lichaam in de astrale sfeer, gelijkend op het biologisch - fysieke lichaam maar niet zichtbaar of waarneembaar in de fysieke ervaring. Vandaar het gerechtvaardigde ongeloof hieromtrent: wat men niet ziet is moeilijk te aanvaarden als reëel aanwezig. Toch is er een scherm waarop het astrale gebeuren geprojecteerd wordt: dit is de *aura* behorend tot de sfeer van het zogenaamde etherisch dubbel. Op dit dubbelscherm worden enerzijds de grofstoffelijke bioregulerende processen geprojecteerd - de energiestromen en -uitstralingen - en anderzijds de belevenissen van uit het astrale, mentale of gevoelslichaam, geprojecteerd in beeldvorming, al of niet in kleuren al naargelang de ontwikkeling van de zintuigen ervan of ervoor nodig zijn om de waarneming mogelijk te maken. *En Het Zij Zo voegt eraan toe: gegeven op deze 28ste van Mei, onder de bescherming van Jezus' Naam. En Het Zij Zo!*

Het zal dus steeds in de aura zijn - via auralezing dan of aurawaarneming - dat we op aarde kennis nemen van de astrale wereld en zijn gebeurtenissen. De synchroniciteit nu slaagt erin het astrale gebeuren aards zichtbaar te maken op het moment van gebeuren in het astrale zelf. We bedoelen hiermee duidelijk te stellen dat, indien en mits er synchroniciteit is, er een onmiddellijke projectie plaats heeft van de ene sfeer in de andere. Dit is voorwaar geen sinecure!

Stel U voor: twee werelden, elk met een eigen tijdsverloop, met eigen gebeurtenissen, die op elkaar gericht worden en synchroon verlopen. Toch is het dit wat we waarnemen in de aura en is het resultaat van synchroniciteit, noch min noch meer. We verklaren dit nu even.

Teken een rechte lijn 1 en er onder een rechte lijn 2. Verdeel de 1ste lijn in 10 gelijke delen, even lang dus. Verdeel nu de tweede lijn, elk deel in 10 ongelijke delen zo, dat geen van de delen gelijk is aan een ander en het geheel van de lijn, haar totale lengte dus, ook onderverdeeld kan worden in gelijke delen zoals de 1ste lijn. Even lang b.v. Verbind nu elk punt van de 1ste lijn met het chronologisch gelijke punt van de 2de lijn: punt 1 met punt 1bis, punt 2 met punt 2bis enz. We bekomen op die manier een meetinstrument om gelijkwaardige periodes gelijktijdig te bekijken op voorwaarde dat we de punten verbinden en verbonden houden. Het 1ste punt en het laatste punt staan vast evenals de gelijktijdige punten op lijn 1 en 2. Zodoende, als we een projectie maken volgens die indeling met de lijnen kunnen we kunstmatig een idee krijgen van de gebeurtenissen in mekaars tijdsverloop (= rechte lijnen).

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG ©

DE VOORGESCHIEDENIS VAN DE KENNISLEER B

HET GEREED MAKEN VAN DE WERF EN VAN DE TERREINEN VAN HET VERSTAND EN DE GEVOELEN

Historiciteit van de mens als filosofie van de geest gebracht
Of de geest vertelt over zichzelf en wat hij weet van het wezen mens

HOOFDSTUK V 1. INLEIDING 2. DEFINITIES TREFWOORDEN VERBEELDING

1. INLEIDING

1.1 DE AUTEURS 28.02.02

DAVID
GEBORAH
VIF PISCOUL

HET ZIJ ZO

Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: wat we hier zullen doen is de trefwoorden die in dit voorbereidende deel gemaakt zijn integreren in het deel dat achteraf ontstond en dat de Kennisleer getiteld werd. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat u gerechtigd zijt om zowel de oudere versie (van September 1995) als deze aanvullingen tegelijk en naast elkaar te publiceren, nadat ze zullen gereed gemaakt zijn hiertoe. (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: wie wij zijn en wat wij vertegenwoordigen voor u zal blijken uit de ganse context. Voorlopig en ten titel van inleiding zij gezegd dat wij als *David, Geborah en Vif Piscoul* optreden in u, *Sam*, als *uw zelf*, voor zover wij u hierin ontmoet hebben. D.w.z. dat uit de ontmoetingen in de geest van ons drie en uw geest de contractuele verbintenis ontstaan is om dit werk te verrichten en dat wij, eens u in uzelf ontmoet hebbend, ons a.h.w. met u zelf vereenzelvigd hebben en dus David zelf, Geborah zelf en Vif Piscoul zelf in u zijn. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat *Het Zij Zo* deze verbintenis wettigt en draagt in zichzelf. Als getuigenis hiervan geldt onze bevestiging na elke lezing van Het Zij Zo! (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: om geen verwarring te laten bestaan zij gezegd dat al wat wij schrijven en zeggen in uw naam gezegd is en ook in de Naam van Jezus

Christus die ons deze opdracht gegeven heeft. D.w.z. dat zowel u als Hij ons bijstaat in ons werk of anders gezegd nog, dat wij zowel aan u hier op aarde als aan Hem in den Hoge schatplichtig zijn en hulp ontvangen om ons werk te verrichten. En hetzelfde kan gezegd worden van Hem en van u. Met andere woorden, u zowel als Jezus Christus zelf zijn aangewezen op ons werk om Zichzelf in u en via u in de andere mensen te tonen en te worden. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat geleidelijk aan deze woorden ook voor de lezers onder u allen duidelijk gemaakt zullen worden. Opdat geen woord verlore ga! (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: de wijze waarop Jezus Christus, de Zoon Gods en ook onze Verlosser, in ons optreedt is dezelfde als degene waarin wij in mekaars optreden elkaar vinden en worden. Met dien verstande dat Jezus Christus ons ontmoet heeft en in deze gebeurtenis Zijn Naam spreekt in ons en dat wij in Zijn Naam verder zijn en worden. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat “in Zijn Naam” betekent dat Hij u betreft bij Zijn Werk in u en in anderen en u laat worden en werken in uzelf en in anderen als Hij Zelf. (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: verwondert u dus niet als u dit leest en evenmin als wij dit zouden kunnen begrijpen, indien er niet de Geest Gods was die het ons duidelijk maakt. Want groot is het Woord van God in de Geest gebracht als de Helper die Hij ons beloofd had en zonder Hem zou geen woord van dit alles voor een mens verstaanbaar, laat staan werkzaam kunnen geworden zijn. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat ook in de Geest Gods de werkzaamheid van de Zoon blijkt als Zijn Opdracht van uit de Vader gegeven. (&) En Het Zij Zo!

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: de wettiging van Het Zij Zo als van de bronnen van de goddelijke Wil bevestigen ons in onze woorden en in onze opdracht van Jezus Christus uit. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de wettiging van Het Zij Zo er toe dient om in u de getuigenis van David, Geborah en Vif Piscoul en ook uw getuigenis op aarde, als degene die dit neerschrijft, te wettigen en te bergen in Zijn Naam. (&). En Het Zij Zo!

2. Trefwoorden en definities

2.1 Hoofdstuk I de verbeelding als faculteit van de geest

2.2 Hoofdstuk II het bewustzijn of historiciteit van de menselijke geest

2.3 Hoofdstuk III de lange weg van de mens naar zichzelf in waarheid gebracht

2.4 Hoofdstuk IV chronobiologie

Aanvullingen bij deze hoofdstukken:

Het Zij Zo zegt en het is David zelf die spreekt. Hij zegt: de definities kunnen als zodanig ingeschakeld worden in het grotere deel van de Kennisleer. Wel dient er over gewaakt te worden dat de oorspronkelijke betekenis ervan niet verloren gaat en b.v. gekoppeld blijft aan de lezing van de verbeelding en andere vorige hoofdstukken. Dit om te vermijden dat nuances in betekenissen die uit de contexten kunnen blijken, zouden verloren kunnen gaan. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat alle definities van de hoofdstukken I tot en met III in alfabetische

volgorde gebracht kunnen worden, onderscheiden evenwel van de definities van de kennisleer zelf. (*) (&) En Het Zij Zo!

(*) Zie deel I de Kennisleer met trefwoorden en definities

18 Februari 2002

1. 2 INLEIDING 1995

**DAVID
GEBORAH
VIF PISCOUL
HET ZIJ ZO**

De namen die hier in verband met het schrift en de geesteswereld genoemd worden zijn de namen van entiteiten en informatiebronnen uit de geesteswereld die ik persoonlijk heb leren kennen.

David en Vif Piscoul ("Vlugge Visser") waren degenen die M.K. leidden en begeleiden in zijn leerproces als medium en met wie ik in 1981 kennis maakte en met hem een drietal jaar intensief samenwerkte. Achteraf werden zij ook mijn persoonlijke begeleiders.

Geborah is de persoonlijke leidsvrouw van mezelf, van dezelfde sfeer (*) als David. Allen werken ze "onder Jezus Christus", zoals David het ooit zelf duidelijk stelde.

Het Zij Zo is de naam van de *bronnen van de goddelijke Wil*, met een eigen structuur en opdracht. Zij garanderen niet alleen de correcte vertolking van de informatie, maar zijn ook de bewerkers van de belofte: "en het zij zo"!

Informatie en begeleiding vormen samen een scholing of leerproces op gebied van omgang met de geest en de geesteswereld.

Met dank aan allen die bij het tot stand komen van dit schrift hun bijdrage gegeven hebben, "zo van boven als beneden"!

(*) Sfeer: zie de definities

Dr. S. Landuyt
September 1955

2.TREFWOORDEN EN HUN DEFINITIE

1. DE VERBEELDING van 01 tot 75 (alfabetisch gerangschikt)

TREFWOORD	DEFINITIE OMSCHRIJVING COMMENTAAR
Aurabeleving epilepsie	bij <i>Aurabeleving bij epilepsie</i> : hier wordt de aurabeleving (voor de betekenis: zie verder) verward met visualisaties of andere zintuiglijke toestanden zoals bij epilepsie, die door een abnormale werking van het brein veroorzaakt worden. Het woord aurabeleving bij epilepsie heeft geenszins iets te maken met de aura waarover sprake is, als men het zal hebben over de etherische waarnemingen en het astrale dubbelscherm.
Bestaansleven	<i>Bestaansleven</i> of actuele leven op aarde, dit tegenover de andere, vorige of verdere levensvormen van die mens. M.a.w. gaan we er van uit dat het menselijke leven op aarde slechts één van de vele is die deze mens als wezen beleeft, beleefd heeft en nog zal beleven op aarde of elders, maar steeds als menselijk wezen. Zie ook: • <i>bestaansik</i>: huidige ikvorm op aarde, gekoppeld aan dit bestaansleven en zonder hetwelk geen zinnig bestaansleven mogelijk zou zijn. • <i>bestaansverleden</i>: het geheel van in het bewustzijn als geheugen neergelegde indrukken, waaruit geput wordt om het heden te stofferen. Gekoppeld aan het bestaansverleden van andere mensen en hun geheugen, al of niet geholpen door geheugensteuners zoals boeken, computers, mondelinge overlevering etc. bekomen we op deze wijze de huidige <i>historiciteit van dit bestaansleven</i>. We onderscheiden dus in de taalvorm: = <i>bestaansverleden</i> of historiciteit zoals het bestaansverleden in het bestaansik onder de vorm van geheugen zijn plaats heeft gevonden. = <i>historiciteit</i> of geheel van informatie omtrent deze persoon in zijn bestaansleven(s) al of niet neergeschreven of collectief gekend en / of benoemd, als het maar ergens op te sporen is.
Chikracht	<i>Chikracht</i> :

David - Geborah - Vif Piscoul - Het Zij Zo	<i>David, Geborah, Vif Piscoul, Het Zij Zo</i> : zie inleiding
Diepere lagen	<i>Diepere lagen</i> : verwijst naar de gebieden in de geestelijke dimensie waar de verlangens, strevingen en gevoelsuitingen waargenomen, geïntegreerd en verwerkt worden. Zie later: <i>geestelijke faculteiten</i> .
Dimensies en sferen	<i>Dimensies en sferen</i> : een <i>dimensie</i> of ervaringsgebied wordt ingedeeld in <i>sferen</i> als een vorm van geleidingen van die dimensie. Elke dimensie is gescheiden van elke andere op energetisch vlak. Communicatie is slechts mogelijk via <i>gelijktijdigheid</i> of <i>energetische synchroniciteit</i> : zie aldaar.
Droomtaal	<i>Droomtaal</i> :
Duivels	<i>Duivels</i> :
Eidetische beelden	<i>Eidetische beelden</i> of levensechte beelden, op het fotografische of filmische af, wat hun scherpte of volledigheid betreft. Het betreft een primitieve en / of vroegtijdige vorm van geheugendepots bij het kind of de jonge volwassene. Zeldzaam tot onbestaande nadien.
Energie(ën)	<i>Energie(ën)</i> :
Engelbewaarder	<i>Engelbewaarder</i> : christelijk - joods begrip over een geestelijk wezen, engel of boodschapper genaamd, die aan elke mens toegewezen wordt om op gebieden waar de mens hulpeloos is hem te helpen of te beschermen. Zie verder <i>angeologie</i> .
Engelen	<i>Engelen</i> : zie <i>angeologie</i>
Entiteit of wezen	<i>Entiteit of wezen</i> : "hij / zij die een naam heeft" en als eenheid van informatie optreedt. Van het woord ENS (Latijn) of zijnde(n): van zodra een entiteit zich aandient is het haar <i>naam</i> die voorop staat ter identificatie. Zie ook <i>geesteswereld en hiërarchieën</i> .
Faculteit van de geest	<i>Faculteit</i> : bezigheid waarin de geest met name, of elke andere als een geheel

	optredende lichamelijkheid, zijn uitingen vindt, als deelaspecten gezien dan. Tegenover het woord faculteit staat <i>universaliteit</i> , als uitdrukking van zijn gehele wezen.
Fantasma	<i>Fantasma:</i>
Frustratieverhelper	<i>Frustratieverhelper:</i> letterlijk: dat wat frustraties verhelpt, zodat ze geen frustraties meer betekenen.
Geest	<i>Geest:</i> nous (Grieks) pneuma (Grieks) spiritus (Latijn) esprit (Frans) spirit (Engels) Geist (Duits) verwijzen allemaal naar de <i>faculteiten</i> van de geest. De geest zelf immers kunnen we niet rechtstreeks waarnemen, zijn uitingen en uitwerkingen wel. Geest betekent in feite: uitgebreidheid van kennis en ervaring. Als we het zullen hebben over de geest zelf beschrijven we in begrijpelijke termen de geestesvermogens, om op die manier enigszins te kunnen omschrijven wat geest zelf is.
Geestelijke faculteiten	<i>Geestelijke faculteiten:</i> de mist die hen omringt en aan het oog, d.w.z. aan de zintuiglijke waarneming en / of het logische verstand onttrekt, wordt gevormd door de energetische barrière tussen fysische wereld en geesteswereld.
Geestesvermogens	<i>Geestesvermogens:</i> verwijst naar de vermogens of krachten - in - potentie of mogelijkheid en naar het woord <i>geest</i> : zie aldaar.
Geesteswereld	<i>Geesteswereld:</i> sfeer van geestesvermogens. In elke <i>dimensie</i> is reeds de <i>sfeer</i> van geestesuiting ergens aanwezig, hoe miniem ook. Zo b.v. in de wereld van de edele stenen, planten en dieren of de 1ste dimensie, is er reeds een vorm van bewustzijn of uiting van de geest, hoe miniem ook, aanwezig. Zie <i>geest</i>
Gestimuleerde verbeelding	<i>Gestimuleerde verbeelding:</i>
Geweten Zelf	<i>Geweten Zelf:</i>
Hallucineren,	<i>Hallucineren, hallucinatie:</i> in de verbeeldingscapaciteit opkomend zonder

hallucinatie	mogelijkheid van reflectie d.w.z zonder dat het ego het verschil van onwerkelijkheid kan maken. Soms lukt het, na verloop van tijd, de stereotiepe hallucinaties van op afstand te aanhoren of te zien (ruiken, smaken, voelen kan ook) juist omdat ze monotoon en stereotiep zichzelf herhalen. Over het ontstaan van hallucinaties en de mogelijke therapie: zie verder waar we het hebben over hallucinerende beelden i.p.v. gevoelens of andere gewaarwordingen.
Helderziendheid	<i>Helderziendheid:</i>
Herhalingsdrang	<i>Herhalingsdrang:</i>
Herhalingsdwang	<i>Herhalingsdwang:</i>
Het onbewuste Zelf	<i>Het onbewuste Zelf:</i> het Zelf, voor zover het bestaat buiten de innerlijke subjectieve ruimte waarvan <i>reflectie</i> de grens is. Ook gebruikt in de <i>psychoanalyse</i> om de gebieden van het ego, superego en / of es aan te duiden die niet bewust te maken zijn of die nog voor - bewust gebleven zijn. Zie aldaar.
Het schrift	<i>Het schrift:</i> een vorm van communicatie, afgeleid van het spontane schrijven, tussen de geest en de materie. M.a.w. er wordt een bijzondere techniek gebruikt die het de geest rechtstreeks toelaat te communiceren met het publieke oog dat kan lezen. Zal later uitvoerig besproken worden onder het hoofdstuk: evolutie van de geestesvermogens.
Het Zelf	<i>Het Zelf:</i> het Zelf zelve of het wezen dat men is. Onbewust slapend nog of reeds actief in zijn droomtoestand van de aardse verschijning, verheerlijkt na de dood of "uit de doden verreezen" en in kracht gesteld, of nog onvermogen zoals op aarde, drukt het Zelf zelf of <hij die is> de volledige mens uit in zijn eenheid van ziel, geest en materie of stoffelijkheid. Over de verschijningsvormen in de stoffelijkheid ervan: zie verder i.v.m. de verschillende vormen van de lichamen.
Hiërarchieën	<i>Hiërarchieën:</i> van hiëros (= heilig) en archos (= oudste, voornaamste of volgens geledingen). Verwijst naar de indeling, hiërarchisch (d.i. aan elkaar ondergeschikt) van de krachten, machten en hiërarchieën van engelen en andere wezens van de geesteswereld.
Historiciteit	<i>Historiciteit:</i> of dat wat de geschiedenis uitmaakt van iets of iemand.

Hologram	<i>Hologram:</i> driedimensionaal artificieel beeld van iets, geprojecteerd in de ruimte door middel van een technisch vernuftig apparaat. Er van afgeleide betekenis is: 3 - dimensionale beeldvorming in de verbeelding en / of de droom. In deze laatste vorm hebben we het later nog explicieter.
Homeopathie	<i>Homeopathie:</i>
Hypnose	<i>Hypnose:</i> is een techniek die eeuwenoud is maar slechts in de XVII- de – XVIII- de eeuw systematisch ontdekt en gerepeteerd werd. Het doel is toegang te krijgen tot het bewustzijn zonder de hinderlijke wachter van de reflectie te ontmoeten. Reflectie is voor het bewustzijn nodig als weerkaatsing van de ingebrachte gegevens om tot zelfbewustzijn te komen. Het is leren kennen en herkennen in één beweging. Bij hypnose wordt het herkennen uitgesteld of omzeild en zweeft of zwemt het bewustzijn rond in de gegevens die binnenkomen zonder wachttorengoel er bij te ontwikkelen. De grens van de hypnose is evenwel de automatisch optredende zelfverdediging van het ego en van het zelf die het ego stuurt. De persoonlijke ego - integriteit wordt automatisch beschermd vanuit zielskrachten en / of biologische impulsen. Vandaar dat er geen tegen het leven gerichte daden plaats hebben b.v. Evenmin wordt de eigen concrete wil omzeild of verkracht. Toch is hypnose met zorg en voorzichtigheid te omgeven. Misbruiken zijn mogelijk evenals ontwrichtingen van de psychische samenhang. Zie verder.
Illusie	<i>Illusie:</i> van het woord Irren en usage, d.i. “ dat wat schijnbaar is en niet is wat het schijnt te zijn” (*) Gebruikt als algemene term om er het zogenaamde kennen via de zintuigen mee te omschrijven evenals wat er allemaal door ontstaat, er respectievelijk van afgeleid is zoals voorkennis. Zodoende is “illusie via de zintuigen” het geheel van schijnbare kennis van de werkelijkheid, zoals ze de mens aangeboden wordt in vormelijkheid van tijd, ruimte en energie of massa - in - beweging. Illusie staat dan tegenover werkelijke kennis zoals het Tv-beeld tegenover de Tv-kijker: alleen de Tv-kijker kan bepalen hoe het beeld er uitziet door het programma te kiezen. M.a.w. de Tv-kijker kiest zijn standpunt en zodoende zijn kanaal. Vervolgens wordt er via dit kanaal gezien wat er te zien valt, niet meer en niet minder, niet eerder en ook niet later. (*) Het etymologisch woordenboek (Van Dale 1991) geeft een heel andere oorsprong aan van het woord illusie: van illudere of spelen.
Inbeelding	<i>Inbeelding:</i> proces dat vanuit de egokrachten bewust geleid wordt als een speels arrangement van bewustzijnsgegevens, uit het geheugen geput zoals de decorbouwer het doet met de rekwisieten die hij vindt achter het

	toneelgordijn. Inbeelding, hoe vlug en creatief vinnig ook, is geen verbeelding en mag er op geen andere wijze mee vergeleken worden dan als: spelen - met - bewegende - beelden. De ene keer is de geest de speelman, bij de inbeelding het ego en zijn vermogens.
Controlegeest of hulpgeest	<i>Controlegeest of hulpgeest:</i> soms wordt aan de mens in zijn geest een controlegeest of hulpgeest toegevoegd die optreedt tijdens het leerproces. Zowel controlegeest als geest van de mens dienen op afgestemde wijze mekaars evolutie elk op zijn gebied. Er zijn hulpgeesten van diverse pluimage en / of ontwikkeling. Zie verder.
Kracht van de geest	<i>Kracht van de geest:</i> sterkte van de geest uitgedrukt in zijn vermogens en zijn uitgebreidheid van kennis, informatie en / of ervaring. Komt overeen met zijn omvang en vermogen.
Kunstmatige toestanden van de psyche door scheikundige middelen	<i>Kunstmatige toestanden van de psyche door scheikundige middelen:</i> over het algemeen gezegd is elke voedingsstof of scheikundige invloed van belang voor de psyche. M.a.w. geen enkele stof die in het lichaam doordringt en er in vertoeft, al of niet afgebroken, al of niet vreemd of toxisch, is neutraal tegenover het bewustzijn. In enge zin zijn er merkelijke verschillen echter en hun invloeden gaan van dodelijk ernstig tot lichtvoetig, helend. Via hun scheikundige invloeden bepalen zij soms ons gedrag, hetzij door stimulatie of remming, hetzij door camouflage of vervanging van bestaande toestanden. Al bij al is de kennis hiervan terug te vinden in de geschikte vakliteratuur. Belangrijk misschien is de wetenschap dat ook inwendige, door het lichaam gefabriceerde stoffen een dergelijke identieke invloed uitoefenen. Vele van deze toxines b.v. zijn nog onvoldoende bestudeerd in de neurofysiologie en de biologische psychiatrie. We kunnen het zo stellen dat het lichaamsgevoel, als basis genomen, het resultaat is van de op elkaar inwerkende scheikundige toestanden van dit lichaam. Zo iets als het stadsgegrom in de verte dat de resultante is van alle geluiden die er maar in de stad te horen vallen. Buiten dit gegrom echter hebben we dan enkele opvallende geluiden en die zijn te vergelijken met specifieke scheikundige stoffen die op het bewustzijn inwerken zoals alcohol, drugs maar ook endotoxines en hormoonderivaten. Cf. aparte hoofdstukken hierover. Naast de scheikundige invloeden in enge zin is er nog de <i>energetische toestand</i> van de materie in brede zin die bepalend is voor het lichaamsgevoel, het denkproces en het bewustzijnsniveau. Over deze energetische basis van de psychische processen: zie aldaar: energie en materie, stof en bewustzijn.

Leugen	<i>Leugen</i>: dat wat met voorkennis ontkend wordt te bestaan of er te zijn. De leugen, om geloofwaardig te lijken, vraagt om ondersteuning door gearrangeerde neveneffecten, d.w.z. argumenten, verschijnselen, begoochelingen, afleidingsmanoeuvres etc. Om bestendig te worden dient energie onttrokken te worden aan de waarheid en toegevoegd te worden aan de leugenconstructie. Het is deze laatste roof die de leugen tot usurpator of misbruikmaker maakt. Liegen is dus een actieve, welbewuste afwijzing van de waarheid en toewending naar een volkomen fictieve werkelijkheidsvorm, gebruik makend van allerlei trucs en schijnbewegingen van de rede. Maar bovenal is het een roof van de energie die de uitdrukking van de werkelijkheid in waarachtigheid kenmerkt en eigen is. Het is deze laatste roof die er de verwoestende effecten van uitmaakt en ze tot perversiteit van de geest maakt.
Licht geven	<i>Licht geven</i>:
Logisch denken	<i>Logisch denken</i>: faculteit van de menselijke geest waarin deze via het brein en zijn vermogens de gegevens ordent vanuit de zintuiglijke waarneming en de taalvermogens. Het is de typische omzetting in denktalen van verhoudingen en relaties allerhande. Het logische van het denken ontstaat vanuit de wiskundige betrekkingen, onderling gegeven vanuit de zingeving (de mens als zingever) en <i>meetkunde</i> (de mens als maat van alle dingen die hij gemaakt heeft). <i>Rationalisme</i> is de verering of idolatrie van de logische rede en als dusdanig een verwerpelijke overschatting van zichzelf, als rede gezien dan. In feite is rationalisme een fout tegen de logica of redelijkheid zelve. De huidige westerse logica staat dan tegenover andere vormen van logica: zo b.v. de naturalistische of <i>prearistotelische logica</i> die andere verbanden legt. Al naargelang het bewustzijn zich ontwikkeld heeft ontstaat een aparte of toch afwijkende logica, ongeveer zoals de verschillende talen apart staan en toch ooit uit één oervorm van zingeving ontsproten zijn. Al naargelang hun praktische toepasbaarheid zullen sommige vormen ervan beter lukken dan andere – cf. talen, culturen, zegswijzen zoals computertalen enz..
Magie	<i>Magie</i>: berust op hanteren van kosmologische wetten inzake gevoelens, denkvermogen, astrale beïnvloeding er op enz.. Te vrezen als de pest als het niet ware dat elke mens in Jezus Christus bescherming zoekt en vindt als hij of zij dat echt wenst. En zelfs ongevraagd komen de dienaren Gods tussen bij de mens om hem van deze gesels te bevrijden. <i>En Het Zij Zo</i> bevestigt de authenticiteit zowel van de bestaande magie als van de hulp er aan geboden om ze om te buigen tot Gods straf voor wie ze toepast. <i>En</i>

	<i>Het Zij Zo!.</i>
Magnetisme	<i>Magnetisme:</i>
Manipulatie	<i>Manipulatie:</i> letterlijk: hanteren. Via hanteren of in de handen houden en bewerken van de mens poogt men hem weg te voeren van zijn vrije wil en te brengen daar waar anderen verlangd hebben dat hij kwam. Omdat men zeer goed beseft dat de menselijke wil niet inneembaar is zal men - cf. de slang in het aardse paradijs - de mens verleiden, misleiden, om de tuin leiden, verschalken, dom houden, d.w.z. informatie onthouden die hem toekomt zodat hij slecht geïnformeerd, de verkeerde beslissingen neemt. Dit is manipulatie van anderen. Manipulatie van zichzelf is moeilijker te ontdekken: via de roesmiddelen vooral, maar ook via allerlei subtiele halve waarheden en onfrisse bedoelingen komt men er toe zichzelf in een toestand van verminderd of vernauwd bewustzijn of reflectie te brengen. Men zoekt blinde vlekken op van het bewustzijn en zegt dan dat er niets te zien is. .
Onvermogen van de mens	<i>Onvermogen van de mens:</i> typische uitdrukking van de toestand waarin de mens verkeert als gevolg van de <i>zondeval</i> - zie aldaar. Zijn onvermogen maakt de mens tot een wezen dat sterfelijk is t.a.v. het leven en onttroonde koning t.a.v. zichzelf. In de verbeelding lukt het de mens soms zich de verloren attributen toe te eigenen op een gecamoufleerde wijze, d.w.z. zonder zich bewust te zijn van de diepere redenen waarop hij steunt in zijn verbeelding en zonder gevolgen te moeten dragen van zijn "scheppingen".
Operante conditionering	<i>Operante conditionering:</i>
Paranormale waarneming	<i>Paranormale waarneming:</i>
Perversiteit	<i>Perversiteit:</i> of omkering van <i>werkelijkheidsattributen</i>. D.w.z. dat wat in werkelijkheid is wat het is, volgens de gebruikte ervaringsbasis, wordt omgeturnd in een vorm die alleen de aanspraken overhoudt op werkelijkheid, zonder er nog de attributen van te bezitten: een valse keizer, een schijnhuwelijk zijn perversiteiten.

Positief denken	<i>Positief denken:</i> kunstmatige ingreep in de denk - voel - en intentionele processen waarbij men, om een gelukkig aanvoelen te bekomen, de negatieve of onaangename, kwetsende, pijnlijke of frustrerende gedachten en gevoelens vervangt door opbouwende, dus aangenaam aanvoelende gedachten en gevoelens. Dit doet men door intentioneel, doelbewust vanuit het ego in te grijpen in het beloop ervan. Is een geschikte techniek voor zover men abnormaal pijnlijke of ziekelijk onaangename gevoelens en / of gedachten vervangt door hun betere "positievere" equivalent. Maar voor zover de techniek de aanwijzingen die in de onaangename lijdenssignalen aanwezig zijn negeert of zelfs ombuigt, is hij ronduit schadelijk of zelfs gevaarlijk voor het psychische evenwicht. Pijn en lijden is gegeven als signaalfunctie en dient zo gebruikt te worden. Onnodig lijden echter, opzettelijk veroorzaakt of ongewild, kan wellicht verholpen worden in bepaalde gevallen door ombuiging of vervanging van de gedachte en / of gevoelens.
Prana pranayana	<i>Prana, pranayana:</i>
Prearistotelische logica	<i>Prearistotelische logica</i>
Prelogica	<i>Prelogica:</i>
Programmeren, programmatie	<i>Programmeren / programmatie:</i> programmeren van de geest is in de geest inbrengen van een stuk aparte ontwikkeling via de geestelijke faculteiten. Niet te verwarren met <i>conditioneren</i> dat in de gevoelsfeer gelegen is, of met <i>suggestie</i> al of niet via hypnose, wat zich in de sfeer van gevoelens, denken en behoeften afspeelt. Het programmeren van de geest berust op nog zeer geheim gehouden technieken van inbrengen van gegevens die, in de geest opgenomen, een ontwikkeling of ontvouwing van het programma zullen meebrengen, NOODGEDWONGEN. Op deze wijze is programmeren onderworpen aan dezelfde wetten als de <i>wet van karma</i> of <i>wet van oorzaak en gevolg</i> (zie aldaar). Een geprogrammeerd stuk leven handelt en wandelt op precies dezelfde wijze als elk ander stuk beleven. Er zijn verschillen in de beleving ervan: - programmatie gebeurt dikwijls in een trancetoestand, zo ook zijn uitwerking ervan. M.a.w. er is meestal amnesie, achteraf gezien

	dan. - het " vreemde stuk beleven" is een totaalgebeuren van gevoelens, behoeften, handelen, waarnemen, reageren etc., maar losgekoppeld van het normale beleven ervoor en nadien. Men voelt zich dan ook "vreemd te moede" alsof men niet zichzelf is of nauwelijks enige reflectie of zelfcontrole heeft over de gestelde handelingen en / of gevoelsbewegingen. Programmeren is verwant aan magie maar mist er de rituelen van. Haar uitwerking is echter nog veel verwoestender dan gelijk welke domme of slimme magische toer. Deprogrammeren gaat niet: ondanks alle pogingen verloopt het programma noodwendig. Herprogrammeren of tegenprogrammeren lukt wel en dient als therapie ingeschakeld te worden. Zie verder. NB. Wat in de droomtaal geprogrammeerd werd door de eigen geest, ten einde frustraties e.a. indrukken te verwerken, is een <i>autoprogrammatie</i>. Ze is harmonisch verenigbaar met het leven en het ego. Ingebrachte programmatie is <i>heteroprogrammatie</i>. NB. Spreken met de geest, in de geest, in de geesteswereld, is geen programmatie. Het verschil is de onvrijheid van de programmatie, die onverenigbaar is met het volwaardige geestescontact.
Psychedelisch	<i>Psychedelisch:</i>
Psychoanalyse	<i>Psychoanalyse:</i>
Psychodrama	<i>Psychodrama:</i> of techniek door de psychotherapeut Moreno ontwikkeld, waarbij theaterstukjes gespeeld worden die verband houden met onverwerkte psychische problemen.
Reality testing	<i>Reality testing:</i>
Regressie	<i>Regressie:</i> term uit de psychoanalyse (zie aldaar) waarbij twee toestanden mogelijk zijn: een actieve, door bemiddeling van derden opgewekte toestand (zie hypnose b.v.) en een passieve waarbij de patiënt in regressie is van een voorgaand stadium van de egogenese. In de passieve regressietoestand spreekt men van neurotische toestand (zie psychoanalyse / psychotherapie). In de actieve regressie spreekt men van een bijzondere toestand van het bewustzijn waarin vroegere gebeurtenissen als bewegende beelden overschouwd kunnen worden en men a.h.w. een reis in de eigen tijd van het bestaansverleden - of zelfs

	verder, over de baarmoeder heen in de echte prehistorie - kan maken. Om ze definitief van elkaar te onderscheiden spreken we liever van <i>regressietoestand</i> en <i>regressieneurose</i> enerzijds en <i>regressieve toestand</i> of <i>techniek</i> anderzijds.
Schijnbare werkelijkheid	<i>Schijnbare werkelijkheid:</i>
Sigmund Freud	<i>Sigmund Freud:</i> groot schrijver en ontwerper van de naar hem genoemde analytische therapie van de egokrachten. Leefde van 1856 tot 1939. Bemerkenswaardig is dat hij op geen enkele wijze te maken wilde hebben met enig Jenseits. Zie hieromtrent zijn homerisch getwist met Carl Gustav Jung. Omwille daarvan herleidt S. F. alle psychische processen tot het hier en nu verklaarbare d.i. tot het bestaansik behorende verschijnselen, in onze terminologie dan. Bemerk de duidelijk andere terminologie in het analytische jargon en hetgeen hier gebruikt wordt: omzeggens alles wat S. F. benoemt behoort hier, in deze context, tot het huidige bestaansik. Om daarin te kunnen slagen herleidt S. F. alles, hiertoe aangespoord door zijn diepere eigen opties, tot wat empirisch beschrijfbaar is. Hoewel ook dat hem daar weer door de empiristen pur sang kwalijk genomen werd. Zo zie je maar tot wat reductie of vereenvoudiging kan leiden.
Symbooltaal	<i>Symbooltaal:</i> of symbolisatie van de taal. Zoals we spreken over droomtaal tegenover spreektaal b.v. spreken we ook van symbooltaal tegenover logica. Wat we bedoelen is in symbolisatie of het in symbolen spreken te onderscheiden van het typisch aards bewust redelijkheidaspect. Vanzelfsprekend zou men het woord symbolisatie of symbooltaal in nog andere betekenissen kunnen gebruiken. Wij beperken ons hier echter tot de hoger vermelde. <i>Symbooltaal</i> of archaïsche logica is hetzelfde. De wetten die er de samenhang van uitdrukken zijn zogenaamd prearistotelisch, prelogisch of prehistorisch. D.w.z. het wiskundig exacte element van chronologische tijd is er b.v. niet in aanwezig, evenmin als de reflectie van oorzaak en gevolg zoals wij dat kennen in de logische context.
Taalvermogen en taalvormen	<i>Taalvermogens en taalvormen:</i> de <i>spreektaal</i>, ook kortweg <i>taal</i> genoemd berust op de <i>taalvermogens</i>, hetzij: dat wat door taal kan uitgedrukt worden en dat wat in taalvorm gegoten, de mogelijkheden ervan uitmaken. <i>Taalvorm</i> of vormelijkheid van taalvermogens of vorm waarin taal gegoten wordt is alles wat er maar vorm en gestalte aan geeft: woorden, zinnen,

		syntaxis, grammatica, vertaalbaarheid, zingeving enz.<i>Spreektaal</i> is nog geen <i>schrijftaal</i> of <i>denktaal</i> of <i>droomtaal</i>. Uit de samenhang van de tekst blijkt wel met welke taalvorm we te maken hebben. Schrijftaal en spreektaal maken <i>logisch denken</i> mogelijk. Zie aldaar.
Verbeeldingdrang		<i>Verbeeldingsdrang</i>
Verlichting pastelkleuren	in	<i>“Verlichting in pastelkleuren”</i>: woordspeling op de begeerte van velen om op eenvoudige en snelle wijze de zogenaamde Verlichting te bereiken.
Verstandsverbijstering		<i>Verstandverbijstering</i>: door shock veroorzaakte ontredde- ring van het verstand. Overbelasting op alle niveaus van de informatiekana- len doet de zekeringen springen. Verstandverbijstering is een voorbijgaande toestand van ontredde- ring, laatste hoop op redding dus. Om niet totaal te verdwijnen schakelt het verstand zichzelf tijdelijk uit.
Voorspelen		<i>Voorspelen</i> : in voorafbeelding vertolken, als spel beleefd dan.
Vorm(en)		<i>Vormen</i> :
Werkelijkheids attributen	-	<i>Werkelijkheidsattributen</i>: dat wat aan de werkelijkheid toebehoort of aanbelangt. Werkelijkheid genomen hier in overdrachtelijke zin van <i>illusie via de zintuigen</i> of schijnbare werkelijkheid.
Yoga		<i>Yoga</i> :
Zielskrachten		<i>Zielskrachten</i> :
Zinsbegoocheling		<i>Zinsbegoocheling</i>: letterlijk: met goochelen de zintuigen verschalken en wel degelijk die van zichzelf. Met vormen van zelfhypnose - of is het hyperventilatie? - tracht men zichzelf iets wijs te maken, om het dan achteraf als autosuggestie vast te houden. Zie verder: zinsbegoocheling en het Zelf.

--	--

**BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG ©
DE VOORGESCHIEDENIS VAN DE KENNISLEER B**

HET GEREED MAKEN VAN DE WERF EN VAN DE TERREINEN VAN HET VERSTAND EN DE GEVOELENS

**Historiciteit van de mens als filosofie van de geest gebracht
Of de geest vertelt over zichzelf en wat hij weet van het wezen mens**

HOOFDSTUK V DEFINITIES VAN TREFWOORDEN

3. HET BEWUSTZIJN en 4. DE LANGE WEG / van 76 tot 170 in alfabetische volgorde

TREFWOORD	DEFINITIE OMSCHRIJVING COMMENTAAR
Arbeidsveld / veld van bezit en eigendom	<i>Arbeidsveld / veld van bezit en eigendom:</i> dit veld of ruimte waarin men arbeid moet doen of moeite doen om te komen tot bezit of eigendom. Zowel subjectief - inwendig als objectief - ruimtelijk is het uiteindelijk een projectie of ontwerp van zichzelf. Men is door niemand gedwongen om dit of dat veld te bezitten of te bewerken. Christus met name had nog niet eens een steen in zijn bezit om zijn hoofd op te leggen. Vraag: maakt honger, dorst, koude en hitte het niet nodig om te arbeiden en iets of wat bezit te verwerven? Antwoord: zo ja, dan hebben velen niet gearbeid en vele anderen veel te veel gewerkt. M.a.w. het is niet de honger die ons leidt maar de drang naar bezit en deze wortelt weer in de angst en vrees voor geweld.
Archeologie	<i>Archeologie:</i> of leer van de oudste vondsten van menselijke oorsprong. Zo probeert men de prehistorie te doen herleven in de verbeelding, want meer heeft men niet op dat gebied dan inbeelding, verbeelding en archeologische vondsten of afbeeldingen.
Aristoteles	<i>Aristoteles:</i> Grieks wijsgeer die leefde van 384 tot 322 BCE en genoemd wordt als de stichter van de Realistische School. Voor hem heeft niemand in Griekenland zo klaar de logische functie gehanteerd om natuur en bovennatuur, verbeelding en “werkelijkheid” (zie illusie via onze zintuigen) te scheiden en te onderscheiden. Zie essentialisme; vgl. ook met Thomas van Aquino.

Augustinus	<i>Augustinus Aurelius</i> : kerkvader, geboren in 354 en overleden in 430. Nadien heilig verklaard, die het Platonisme en de godservaring van het geloof in Jezus Christus trachtte te verzoenen en daarmee een andere spirituele richting inging dan b.v. Aristoteles en later Thomas van Aquino. Augustinus, door de kracht van zijn geest en zijn geloof, beëindigde wel de debatten die de vroegere kerkvaders met zichzelf en de kerken gevoerd hadden. Hij is de grondlegger geweest van de moderne kerkleer, voor zover ze niet al geformuleerd was in de Schrift en later door Thomas van Aquino in de scholastiek heropgenomen en vertaald in de theorie van Gods engelen. Zie verder.
Biologie	<i>Biologie: of leer der levensverrichtingen</i> . Het leven zelf versluiert zich nog steeds in zijn oorsprong. Dus worden de uitingen bestudeerd in de hoop het leven zelf ooit te begrijpen. Afgeleide wetenschap dus of positiefwetenschappelijke benadering van het leven. Zie wetenschap, kennis, ervaring.
Bronnen van de goddelijke Wil / van de goddelijke Liefde	<i>Bronnen van de goddelijke Wil / van de goddelijke Liefde</i> . Hier vertegenwoordigd door Het Zij Zo, zijn de bronnen van de goddelijke wil de informatiekanalen langs waar Gods Wil geopenbaard wordt "aan de mensen die gehoorzamen aan Gods Wil". Zie het Onze Vader: "Uw Wil geschiede". De bronnen van de goddelijke Wil zullen zichzelf opheffen eerder dan onwaarheid te spreken, zo ook de bronnen van de goddelijke Liefde of Chesed. Ze vertegenwoordigen in de geesteswereld de aanwezigheid van de goddelijke deugden in overeenstemming met Gods Geest zelve. En Het Zij Zo!
Kaïn en Abel	<i>Kaïn en Abel</i> : verpersoonlijken in hun broedertwist met dodelijke afloop de gevolgen van de erfzonde van Adam en Eva, voor zover het geweld, bezit, eergevoel en strijd om het meesterschap betreft, gesymboliseerd in de wedijver om het meest aan God te behagen. Het eerste misbruik van Gods Liefde en Naam om het ego te hanteren in de strijd om het meesterschap over elkaar.
Chaosleer	Chaosleer: moderne fysica; ontdekte de onmeetbaarheid in de onvoorspelbaarheid. Het zou verkeerd zijn de chaosleer meer toe te dichten dan een ontwikkelingsfase in de moderne fysica of positiefwetenschappelijke leer der natuurverschijnselen.
Chesed	<i>Chesed</i> : de bronnen van de goddelijke Liefde, vertaald in mensentaal, onder de supervisie en leiding van Chesed, zijn terug te vinden onder die naam in de joodse mystieke traditie van de kabbala. De kabbala groepeerde de joodse mystiek, als levensboom gerangschikt. Zie hiervoor de latere openbaringen in de chassidische tradities.

Cognitief veld	<i>Cognitief veld</i> : veld of uitgebreidheid van mogelijke kennis: dat wat allemaal door kennis kan verworven worden.
Collectief geheugen	<i>Collectief geheugen</i> : dat wat de collectiviteit van de aanwezige mensen samen in hun geheugen bewaard hebben. Dus niet: dat wat in iedere mens gemeenschappelijk is als informatie of als historische gegevens. Dit laatste noemen we <i>collectieve kennis</i> krachtens het wezen mens. Genetica hoort daarbij, maar ook de Tien Geboden en de kennis van Goed en Kwaad of de Gewetensfunctie.
Collectief gezegde	<i>collectief gezegde</i> : of mythe of predikaat van een collectiviteit. Zie hoger.
Conditionering	<i>Conditionering</i> of verpakking: aanpassing aan de omstandigheden, bruikbaar maken, ter beschikking stellen enz.. Vgl. het Franse woord "conditionner".
Denken	<i>Denken</i> : faculteit van de menselijke geest, waarin op logisch - wiskundige wijze kennis en wetenschap ter beschikking gesteld worden aan het ego. Het denken overwoekert soms, al naargelang de ingesteldheid, het voelen of weten. Wanneer denken gekoppeld wordt aan het ego en zijn binding of verbinding via de geest loslaat, ontstaat dwangmatigheid van het denken. Het denken loopt dan achter zichzelf aan en geraakt opgesloten in eigen wetten en veronderstellingen.
Derwisj	<i>Derwisj</i> : letterlijk bedelmonnik. Verwijst hier echter naar de mystieke tradities in de Islam van het Midden-Oosten.
Dictatuur	Dictatuur noemen we die staatsvorm die alle staatsmacht groepeerd in handen van 1 leider of leidend principe en dit oplegt aan alle burgers, zonder inbreng of discussie hunnerzijds. De dictatuur verschilt van de autoritaire staatsvorm, die de nadruk legt op de gecentraliseerde macht en van het koningschap, dat erfelijk overgedragen wordt en niets van doen heeft met verkozen leiders, maar alles met leenheren en vazallen die in een hiërarchisch verband met elkaar uitmonden in een systeem van ontleen van macht en gezag van bovenaf: van God voor de koning, van de koning voor de leenheer of vazal, van de leenheer voor de lijfeigenen. De dictator ontleent zijn macht aan zijn genie meent hij en legt het er op aan dat niemand dit betwist. De autoritaire leider verkiest een strakke gezagsstructuur zonder discussie, de koning erft de kroon door geboorte en leent zijn gezag uit aan zijn ondergeschikten.
Ding an Sich	<i>Ding an Sich</i> : begrip ingevoerd door Immanuël Kant om het oninneembare te omschrijven dat elk ding schijnt te bezitten. Verwijst ook naar het onaantastbare wezen van alle zijnden.

Dogma	<i>Dogma:</i> letterlijk: leerstelling. Gebruikt in christelijk - kerkelijke zin om een vastomlijnd geloofsartikel aan te duiden. In overdrachtelijke zin om iets te omschrijven als: obstinate, rigide regel, die aan anderen opgelegd wordt krachtens een leergezag dat op niets berust. Te nemen of te laten dus. In hun oorspronkelijke kerkelijke betekenis zijn dogma's paradigma's van de H. Geest, aan de mensen geopenbaard vanuit het geloof in Jezus Christus en door Hem in de Vader van ons allen. En Het Zij Zo bevestigt dit andermaal: geen geloof tenzij via Jezus Christus. En Het Zij Zo!
Dwanghandeling	<i>Dwanghandeling:</i> handeling waarmee bedoeld wordt te bereiken wat onbereikbaar is en dus steeds maar herhaald wordt, tot uitputting toe. Men kan er niet toe komen het doel te lossen en men zal bijgevolg steeds terug de handeling herhalen. Althans in die zin spreken we hier van dwanghandeling.
Eigen tijd	<i>Eigen tijd:</i> subjectieve beleving van tijdsduur maar ook - en dat zien we later uitvoerig wel door - eigen duur van tijd, per individu en per wezen dus. Zie verder.
Eigenwaarde	<i>Eigenwaarde:</i> als grondslag van het ego bestaat de eigenwaarde als waarderingsbron in elk van ons. Het is niet de waardering van de moeder of vader alleen die de eigenwaarde gestalte geeft, maar ze bestaat reeds voorafgaand aan elke opwekking of beaming ervan. De kern ervan is ontleend aan het Leven zelf, uitgedrukt in de zielskrachten. Zie verder. Van uit de ziel als centrum ontleent het biologische substraat zijn herinnering aan zichzelf als waardevol en geliefd wezen. Tot zelfs de gehate mens protesteert inwendig tegen zulke behandeling en ontwikkelt een, zij het primitieve vorm, van eigenwaarde door zichzelf de haat toe te eigenen (introjectie) en hem terug te sturen naar de buitenwereld. Zo overleeft het gehate wezen zijn haters, niet alleen biologisch - passief maar egotisch - actief.
Emotie	<i>Emotie:</i> verwerkte gevoelswaarneming. Dit vereist, zoals gezegd, verwerking in de geest en zijn vermogens: de geest zelf is zonder emoties maar capteert hun uitwerkingen. Vandaar de integratie ervan naar het bewustzijn toe. M.a.w. wat wij beleven als emotioneel bewustzijn, is meer dan gevoelsge waarwording en zijn reflectie in het bewustzijn; het is een totaalgebeuren van geest en lichamelijk beschikbare gegevens en vermogens.
Empirisme	<i>Empirisme:</i> zie filosofiestelsel van het empirisme. Het empirisme gaf de grote stoot aan de wetenschappelijke kennisleer volgens fysische begrippen en / of methodes. Wat niet meetbaar, reduceerbaar of herhaalbaar is, is niet waard dat het bestaat voor het oog van de empirische onderzoeksmethode.

Ervaring	<i>Ervaring</i> : meegemaakte gebeurtenissen, uitwendig en / of innerlijk waarneembaar, vormen het substraat van ervaring. Al of niet bewust gemaakt, zal elke ervaring toch neergelegd worden in het geheugen van de mens en zal doorgegeven worden aan alle bereikbare gebieden, sferen en dimensies. Het geheugen sterft af met de mens in zijn sterfelijk lichaam; de doorgegeven kennis blijft ter beschikking van het wezen.
Exactheid of juistheid	Exactheid of juistheid: klaar helder, onbetwistbaar, want boven alle twijfel verheven door zijn kwaliteiten en / of eigenschappen. Alleen het niets is exact zou men ab absurdo kunnen zeggen.
Existentiële denken	<i>Existentiële denken</i> : staat tegenover realisme en / of essentiële richtingen of benaderingen. Cf. existentialisme tegenover empirisme, positivisme, maar ook Kantiaans objectivisme en aristotelische essentialia. Er wordt uitgegaan van ervaring als oorsprong van kennis met de klemtoon op subject en ervaring. Fenomenologie, of leer der verschijnselen ligt aan de basis van het existentialisme. Zie de literatuur hieromtrent.
Fysica, chemie	<i>Fysica, chemie</i> : zie natuurkunde, scheikunde. Afgeleide wetenschappen (positieve), met als basis de materie in haar zintuiglijk objectiveerbare en berekenbare eigenschappen.
Fysiologie	<i>Fysiologie</i> of leer der lichaamsfuncties, aards gezien dan in aards - fysieke zin.
Geef Caesar...	<i>Geef Caesar...</i> enz.: woord van Jezus Christus, ontleend aan Luc. hf. 12 vers 15-17, dat op radicale wijze deze wereld, geregeerd volgens de wetten van de aardse onwetendheid en duisternis, onderscheidt van de hemelse werkelijkheid. Het muntstuk met Caesars beeldenaar werd aan Jezus getoond met de vraag of men belastingen verschuldigd was aan de Romeinse overheerser. Het antwoord van Jezus loog er niet om: van wie is deze beeldenaar, vroeg hij. Toen ze antwoord gaven: "van de keizer" zei hij: "geef wat hem toekomt, maar aan God wat God toekomt". Zie ook: "ge kunt geen twee heren dienen... God en de mammon" (Luc.16 vers 13).
Gelijkvormigheid	<i>Gelijkvormigheid</i> : een gelijke vorm hebben, of niet in essentie verschillen, gezegd dan in een andere context. Gelijke vorm of verschijning is gelijkenis die niet verder gaat dan degene die uitwendig waarneembaar is. Van daaruit echter wordt soms al naargelang de samenhang besloten tot gelijkenis ook in de essentie of wezenlijkheid. Strijdvraag in de filosofie, zoals blijkt uit de geschiedenis van de recente fenomenologie.

Geloof	<i>Geloof</i> : “zalig zijt gij Petrus, want niet vlees en bloed hebben u dat geopenbaard maar mijn Vader die in de Hemel is” (Mt 16: 17). Dit is geloven: voor waar aannemen wat gezegd wordt omdat men innerlijk reeds weet heeft van wat gezegd wordt en door wie het gezegd wordt. In overdrachtelijke zin is geloven een naïeve geste van vertrouwen en luiheid die het aan een ander overlaat te formuleren wat men zelf graag gehoord heeft. En Het Zij Zo!
Geografisch referentiekader	<i>Geografisch referentiekader</i> : of ruimte waarin de mens beweegt en zichzelf er in terugvindt.
Geologie of leer der gesteentelagen.	<i>Geologie of leer der gesteentelagen</i> : vandaar uit tracht men de geschiedenis, de samenstelling en de samenhang van de grondlagen te inventariseren.
Gerelateerd, relateren	<i>Relateren</i> , gerelateerd: verbonden zijn met, of er door beïnvloed worden, er mee samenhangen of nog: niet aan mekaars beïnvloeding ontkomen. Te onderscheiden van relatie = in intermenselijke betrekking staan met elkaar, dit wanneer het over menselijke invloeden gaat.
Gewaarwording	<i>Gewaarwording</i> : zie ook lichaamsgevoel en gevoelslichaam: zie verder.
Geweld	<i>Geweld</i> : uiting van geweld berust op een zondige natuur en niet op een menselijke natuur, zo maar. M.a.w. hier gaat men er per definitie vanuit dat geweld onder al zijn vormen, ook de zogenaamde structurele vormen van geweld, berusten op een verstoring in de menselijke natuurlijkheid. Deze verstoring maakt deel uit van de gevolgen van de erfzonde - zie aldaar. Het volstaat hier te weten dat geweld niet perse “zonde” betekent of “fout” maar gevolg is van een zonde of afwijking van in de mens vastgelegde regels en geboden. Zie kaderwet van de 10 geboden. Zie erfzonde.
Hefboom, steunpunt, aarde	<i>Hefboom, steunpunt, aarde</i> : spreuk toegeschreven aan ?Euripides?: geef mij een steunpunt en ik beweeg de aarde.
Het zwijgen	<i>Het zwijgen</i> : letterlijk op te vatten als verstommen, niets zeggen, geen commentaar leveren enz.
Humanisme	<i>Humanisme</i> : cultureel - religieus - filosofisch of louter pragmatisch - politiek gericht, is het die school of denkwijze die de waardigheid van de menselijke verschijning op aarde centraal stelt als te respecteren uitgangspunt van al ons handelen en gedrag. Het humanisme als filosofische school ontstond in de vroege renaissance en heeft zijn uitlopers tot op heden in zowel religieus - christelijke als onchristelijke scholen. De “universele verklaring van de

	rechten van de mens" is b.v. het credo van het humanisme. Areligieus of niet, is het een waardevolle uitdrukking van het universele recht op bestaan van de mens, als volk en als individu.
Ik of ego	<i>Ik of ego</i> : het individu of menselijk wezen op aarde ontwikkelt een ik en een ikbewustzijn als mogelijkheid om op aarde te evolueren. Zonder ego of eigenwaarde, uitgedrukt in een recht op bestaan en eigenheid van bestaan op aarde zou de mens absoluut verloren zijn want totaal afhankelijk van het ego van iemand anders. M.a.w. het ego in zijn fysieke - biologische bestaansvorm zowel als in zijn psychegetische ontwikkelingsvorm is essentieel voor het leven op aarde, eigen aan de mens.
Incarnatie	<i>Incarnatie</i> : of vleeswording of in de levende materie vorm aannemen. Zie ook: reïncarnatie. Incarnatie vereist doorgaans een bevruchting vanuit twee levende wezens van dezelfde soort. Incarnatie is nochtans ondenkbaar zonder iets of iemand anders van wie gezegd wordt: hij is geïncarneerd. Incarnatie zonder tussenkomst van twee genetisch verwante wezens die het lichaam zullen vormen is mogelijks ondenkbaar ware het niet vanwege Gods Zoon die geboren werd uit de maagd Maria. Waarom zou voor God dit onmogelijk geweest zijn? Toch niet omdat het voor de rede ondenkbaar was?
Individu	<i>Individu</i> : of 1 persoon of menselijk - wezen - op - aarde.
Ineenstorting	<i>Ineenstorting</i> : het omgekeerde van ineenstorting is explosie. Of implosie versus explosie. Duidt op de ruimte die of vernietigd wordt naar buiten toe (opengereten) of naar binnen toe (ineengestort).
Innerlijke ruimte	<i>Innerlijke ruimte</i> : of subjectieve uitgestrektheid, waarvan de grenzen moeilijk weer te geven zijn: bewustzijn, onderbewustzijn, geheugendepots, potenties van zowel energetische, hormonale als biologisch - chemische aard bepalen elk op een of andere wijze een grensbereik. Deze begrenzingen vallen hoegenaamd niet samen met elkaar. Er zijn bovendien grote onbekende of onontgonnen gebieden erin, er zijn gaten als poorten of vensters enz.. Hier bespreken we slechts een deel ervan: de subjectieve bewuste ruimte waarvan reflectie de grens is. Zie verder: geestesvermogens, intelligentie, denken.
Inquisitie	<i>Inquisitie</i> : kerkelijk tribunaal dat ten tijde van de hervorming en daaropvolgende Contrareformatie ingesteld werd om te waken over de zuiverheid van de leerstellingen van de Kerk. De inquisiteur kon iedereen,

	behalve de koning, ondervragen over zijn of haar opvattingen, interpretaties, daden en geschriften die verband hielden met moraal en leer van de Kerk. Als politiek instrument gebruikt door de vorst, droeg het bij tot instellen en garanderen van het principe “cujus regio illius et religio”: het droeg bij tot het uitroeien van ketterij en verdachte opvattingen. Als zodanig werd het een politiek machtsinstrument, terwijl de oorspronkelijke bedoeling was juist de scheiding der machten tussen kerk en staat te bevorderen: de inquisiteur beoordeelt de leerstellige kant en het wereldlijke gerecht trok er zijn conclusies uit en veroordeelde volgens de gebruiken: van verbanning, tot zelfs de dood op de brandstapel.
Inwendige klok	<i>Inwendige klok</i>: als er een inwendige tijdsduur is, kan die gemeten worden. Vandaar een kloksysteem uitwerken is theoretisch te doen maar praktisch nog niet zo simpel om uit te voeren.
Isaïas	<i>Isaïas</i>: grote Man Gods en profeet uit de oud-Joodse geschiedenis. Leefde van +- 765 tot 693 vóór Christus.
Johannes van het Kruis	<i>Johannes van het Kruis</i>: (1542 - 1591) één van de mannelijke volgelingen van Teresa van Avila. Werd ongeschoeide karmeliet. Later heilig verklaard en tevens door paus Pius XI uitgeroepen tot mystiek kerkleraar.
Kennis	<i>Kennis</i>: gebruikt om datgene aan te duiden wat de mens geleerd heeft uit ervaring en verstandelijke omgang ermee.
Kerkvaders	<i>Kerkvaders</i>: of eerste generaties van kerkelijke theologen. Sommigen van hen werden, terloops gezegd, even fel bestreden als ze later geëerd werden. Sommigen werden, terecht soms, als ketters d.i. verkondigers van verdwaalde leerstellingen, uit de kerken gebannen en stichtten dan maar hun eigen school of kerk. De literatuur hieromtrent is eenzijdig gekleurd door het dogmatisme van de richtingen, ook nu nog.
Koolstofmethode	<i>Radio - koolstofmethode</i>: om de ouderdom van gesteenten of fossielen te meten gebruikt men de methode van dosering van radioactief koolstof in deze gesteenten of fossielen. Men kent de tijdsduur van de omzetting van C in C*. Ervan uitgaande dat er oorspronkelijk alleen C was, schat men de ouderdom van een fossiel en de daaromheen gelegen gesteenten in percenten van C* en C uitgedrukt in de benodigde tijdsduur. Zie paradigma's, reductie, tijdsduur.
Levensprocessen	<i>Levensprocessen</i>: in biologisch - fysiologisch - materiële zin bestuderen we in

	feite steeds abstractievormen van het levende wezen. Dit doen we in zogenaamde empirie of wetenschap in zijn fysiek - materiële dimensie. Het leven zelf ontsnapt aan de meting - zie hoger - dus aan catalogeren of systematiek, behalve in zijn materiële, optelbare aspecten dus. Om over het leven - zie levensprocessen - te spreken zullen we informatie moeten aanvaarden vanuit dimensies die "het leven omvatten" ofte begrijpen. Zie andermaal verder.
Merleau-Ponty	<i>Merleau-Ponty</i>: leefde van 1908 tot 1961. Frans filosoof en christen. Wordt gerekend onder degenen die het existentiële standpunt in de kennisleer verduidelijkt hebben, zonder verdere omslachting erbij te voegen. Typisch Franse esprit zou men kunnen zeggen.
Moderniteit	<i>Moderniteit</i>: periode in de Europese cultuurgeschiedenis, die vanuit het humanisme van de XVI- de eeuw de Ratio verheft als norm en maat van alles. Duurt voort tot op heden.
Mystiek	<i>Mystiek</i>: het woord mystiek verwijst naar het Griekse woord <i>Mustes</i> (geheim, mysterie) en duidt op die richting in de wetenschap waarbij initiatie of inwijding of openbaring nodig is in de persoonlijke sfeer, zonder welke geen kennis bestaat van het mysterie. Deze persoonlijke inwijding van God Zelve sluit aan bij de algemene Openbaring van Jezus Christus in het Godsvolk. Dan pas is ze religie of christelijke mystiek. Er bestaan ook andere mystieke ervaringen dan de christelijke. Men spreekt dan van niet - christelijke mystieke scholen: het soefisme b.v., het brahmanisme, de derwisjen, de lama's van het boeddhisme, de indiaanse mystici enz. Het is niet nodig te geloven in een persoonlijke God om deelgenoot te worden aan de goddelijke mysteries: zoals de Geest waait waar Hij wil, treedt God in waar Hij wil.
Mythe	<i>Mythe</i>: van het Griekse woord <i>muthos</i> (=gezegde, verhaal) is een collectief gezegde, opgenomen in het collectief geheugen van een ras of een volksstam. Ervan afgeleid is een sceptische interpretatie, namelijk: een in de mist van het verleden opdoemend heldenepos. Vandaar ook: dichterlijke verbeelding van het verleden.
Naturalisme	<i>Naturalisme</i>: of leer der verschijnselen in hun samenhang, zonder onderscheid tussen natuur en bovennatuur, zonder tussenkomst van de splitsende logica. Zie Aristoteles, prelogica. Zie ook lichaamsschema, lichamelijke gewaarwordingen, gevoelens, uitingen. Zie psychosen en dromen.
Natuurkrachten	<i>Natuurkrachten</i>: krachten van de natuur zijn niet gewelddadig. Maar even zo goed is de natuur (fysische werkelijkheid van de aardse dimensie) ten dele

	verstoord door de menselijke zondeval en de luciferaanse invloed (zie aldaar). Meer nog: we kunnen stellen dat het hele fysische heelal beroerd werd door deze gebeurtenissen. Wat zich zal wreken in de teloorgang van de fysieke aarde. Zie eindtijden. We reserveren het woord gewelddadig voor wat mensen uitrichten. Van de natuur zeggen we dat ze geweldig is.
Object, objectief	<i>Object, objectief:</i> dat wat algemeen kenbaar is en door verschillende systemen van kennis op dezelfde wijze gekend wordt. Zie reductie, kennisleer, empirisme, object / subjectrelatie.
Openbaring:	<i>Openbaring:</i>
Overgang	<i>Overgang:</i> radicale scheidingslijn tussen twee ervaringsgebieden, energetisch bepaald en waarvan men niet terugkomt zonder goddelijke kracht of ingreep. Modewoord voor aardse dood, wordt het gebruikt om aan te geven dat er leven is na de dood.
Overtuiging(en)	<i>Overtuiging(en):</i> Nederlands woord voor paradigma. Zie aldaar. De woorden axioma, dogma, paradigma, uitgangspunten, overtuigingen, stellingen enz. verdienen een nadere precisering. Ze worden al naargelang de samenhang gebruikt en zelfs voor en door elkaar gebruikt. Laten we overeenkomen dat we het woord overtuiging gebruiken in de betekenis van paradigma en het woord_vóór - onderstelling in de betekenis van axioma. Het woord dogma heeft zijn christen - kerkelijke betekenis. Stellingen en uitgangspunten daarentegen zijn woorden van het 2de echelon of niveau d.w.z. komen na de eerste en volgen er uit. Cf. logica, wiskunde, meetkunde etc. Het predikaat of gezegde heeft een historische betekenis d.w.z. heeft zijn oorsprong in het verleden. Zo ook het woord mythe, sage. Openbaring daarentegen komt van God d.w.z. de mens kan de geopenbaarde kennis of ervaring niet uit zichzelf bereiken of bewaren. Vóór - zegging of profetie is ofwel Openbaring van Godswege of vanwege een der goddelijke afgezanten. Zie verder. Leugen is de bewuste gekende waarheid in ontkenning stellen en daarmee zichzelf afsluiten ervan. Gewoontevorming in de leugenachtigheid leidt tot algehele ontkenning en onvermogen tot onderscheiden van waarheid of leugen. Zie verder ook taal, energie, communicatie, relatie, liefde en gemoed.
Paniek	<i>Paniek:</i> doorslaan van de informatieschema's, onder invloed van te intense prikkels en situaties, waardoor het bewustzijn herleid wordt tot een primitief angstreflex.
Paradigma	<i>Paradigma:</i> voorafgaande overtuiging. Dat wat is wordt als in een flits

	waargenomen en gebruikt als uitgangspunt van logica en / of overweging. Zo heeft het paradigma iets van waarheid in zich vastgelegd (de klok), maar weet niet van waar ze komt of waartoe ze leidt (de klepel). Daardoor verliest het paradigma zijn geloofwaardigheid soms of ook weer niet, al naargelang het uitkomt in de evolutie van de geesten. Er zijn collectieve paradigma's en die van het individu eraan verbonden. Sommige paradigma's verliezen hun kracht als ze vervangen worden door degenen onder hen die meer omvang hebben en hen a.h.w. insluiten in een breder verband. Zie het paradigma van de tijdsconstante - de kloktijd - en dat van de tijdsduurconstante - de tijd van de tijd a.h.w. Als een paradigma verlaten wordt voor een ander dan blijft het achter als historiciteit of archetype. Zie later.
Plato	<i>Plato</i>: Grieks wijsgeer van vóór Aristoteles, die meer belang hechtte aan de goede staatshuishouding en zijn plaats erin dan aan de werkelijkheid. Politiek schrijver die de filosofie ten dienste stelde van de staatsbelangen en de zijne. Toch heeft hij de verdienste om als geen andere de ideeën als projecties van werkelijkheid te vatten: schaduwen op de muur, in het licht van de eeuwige werkelijkheid. Maar al snel is hij dat vergeten om zich alleen nog bezig te houden met de projecties, alsof ze de werkelijke dingen waren. Zo vervalst hij de waarheid en sleept de toeschouwer mee in een schaduwspel dat hem goed uitkomt.
Plotinus	<i>Plotinus</i>: Grieks wijsgeer, leefde +- 250 jaar na Christus, o.a. te Rome. Was de grondlegger van de westerse mystieke school of richting, zonder christen te zijn echter. Niet verwarren met de filosoof Plato, de grondlegger van het Platonisme.
Positivisme	<i>Positivisme</i>: of leer der wetenschappen, voor zover ze de dingen benaderen in hun "positieve" aspecten van meetbaarheid, herhaalbaarheid, herleidbaarheid en controleerbaarheid als gevolg ervan. We noemen de benadering positivistisch, omwille van zijn extreme doelstellingen. Toch is de ontwikkeling van techniek en kennis er sprongsgewijs door vooruitgeholpen.
Predikaat of gezegde	<i>Predikaat of gezegde</i>: hier: vaststaande waarheid die echter alleen de overlevering of traditie als grondslag heeft. De overbrenging van de gezegden gebeurt door mondelinge, later door schriftelijke overlevering. De ouderen golden hierin lange tijd als de behoeders van de zuivere overdracht. Het spreekt vanzelf dat zelfs op schriftelijke wijze de vervormingen of zelfs de onverstaaanbaarheid van het oorspronkelijke gezegde verre van uitgesloten zijn. Toch zijn gezegden uit de oertijd bewaard gebleven, zoals het scheppingsverhaal, zonder welke we ons bestaan op aarde onbegrijpelijk zouden vinden. Het is in deze behoefte tot begrijpen dat de traditie toch steeds weer een dankbaar gehoor vindt. Anders ware elk verhaal uitgestorven in een paar generaties tijd.
Programma	<i>Programma</i>: zie programmatie van de geest. Programmatie van de

	lichaamsdelen, de gevoelens b.v. en de geuren of smaken behoren tot de mogelijkheden. Programmatie wil zeggen: in de geest, de organen, de zintuigen een programma inbrengen dat later zal uitgewerkt worden. Alleen de uitwendige ontsteking ontbreekt nog. Van zodra deze aangestoken wordt, rolt het programma zich af als een automatisme. Zie: toneelvoorstelling, tijdbom, radioprogramma enz.
Psychogenese	<i>Psychogenese</i>: studie van de ontstaansontwikkeling van de psyche, in positiefwetenschappelijke termen dan beschreven. Algemeen gesproken kunnen we stellen dat de psychogenese deels een verkorte vorm van herhaling is van de geschiedenis van de mensheid. Of dit genetisch geprogrammeerd is of niet, is hierin niet primordiaal, aangezien het de geest is en zijn vermogens die deze geschiedenis herhalen.
Psychologie	<i>Psychologie</i>: of leer van de psychische verschijnselen, op basis van ons begrip psyche dat we ontleen aan de geschiedenis van het bewustzijn. Alles wat typisch menselijk is, d.w.z. niet bij dieren als zodanig waargenomen wordt, zijn we psyche gaan noemen. Nadien hebben we geleerd te onderscheiden in 1. zuiver geestelijke activiteiten, zoals b.v. het denken over ons bestaan en 2. meer pragmatische activiteiten zoals het zoeken van spijs en drank. Tenslotte hebben we, mede dank zij de neurofysiologie, de verwantschappen van het dierlijke aspect, het instrumentarium dus, gaan inventariseren en in de psychische processen gaan integreren. Vgl. dierenpsychologie, parapsychologie, metapsychologie, psychogenese, psychotherapie. Tot slot dit: psyche bestaat niet als zodanig, is dus een reductie van de complexe menselijke verschijning.
Recht op bestaan	<i>Recht op bestaan</i>: is vanzelfsprekend en wortelt in de kaderwet van de 10 geboden. Toch gunnen we elkaar nauwelijks dit recht, zowel lokaal als subjectief - algemeen. Zie verder: algemeenheid van het individuele recht.
Redelijk dier mens	<i>Redelijk dier mens</i>: beperking in de beschrijving van het wezen Mens tot zijn redelijkheid en zijn dierlijkheid of 1. Sfeer van de gedachte werkelijkheid, waarbij de act van het denken typisch eigen is aan de menselijke incarnatie. 2. Het zogenaamde mensdier, dat de drager is van het instrumentarium, meer niet, althans voor wat het denken ervan betreft.
Reflectie	<i>Reflectie</i>: eigenschap van de geest, weerspiegeld in het bewustzijn, waardoor aan de kennis gelegenheid geboden wordt aan zichzelf te werken, bij wijze van vervolmaking, herschikking, ordening enz.. Reflectie is dus niet enkel een

	passieve weerkaatsing op een denkbeeldige wand, zoals een spiegeling b.v., maar is een dynamisch proces waarin dromen, denken, geheugen, zintuigen, voelen, kortom het gehele bewustzijnsapparaat betrokken is. Reflectie wordt mogelijk gemaakt door vergelijking. Dit veronderstelt tijdelijke uitschakeling van de waarnemingsstroom en focalisering op gegevens, net zoals het stilzetten van bewegende beelden. Het “in de aandacht brengen” noemen we dit proces. Op zijn beurt wordt ‘de aandacht getrokken’. En wordt er dus gerichte aandacht besteed aan gegevens die binnen komen, wanneer we deze eerst koppelen aan bestaande, reeds aanwezige gegevens: geen aandacht zonder herkenningsmoment. Volkomen onbekende ervaringsgegevens - d.w.z. gegevens die geen vergelijkbare, herkenbare sporen hebben vooraf in het bewustzijn - zouden niet alleen niet gereflecteerd worden, maar zelfs niet eens waargenomen worden.
Reïncarnatieleer	<i>Reïncarnatieleer:</i>
Relatieveld	<i>Relatieveld:</i> relatie tussen twee mensen gebeurt op basis van gevoelsuitwisseling en dit gebeurt op basis van een energetisch gevoelsveld. Zie verder. Dit, in tegenstelling tot geprojecteerde romantische gevoelens, die enkel een tapijt van zelfgemaakte bloemen strooien op de weg van de geliefde. De gevoelsuitwisselingen in de relatie zijn de uitingen van de levensgevoelens en verbonden met de ware liefde en het levensproces zelf.
Romantiseren	<i>Romantiseren:</i> als reactie op de kille cijfers en teksten van de rede ontstond de romantische traditie: gevoelsgeladen verzonnen verhalen. Opgezwollen soms of fijnzinnig, maar in elk geval uit de romantische periode stamt het begrip van de romantiek. Romantiseren betekent voor ons: met artificieel gevoel omkleden, verhullen, verbergen of uit zijn verdrukking halen. Wat we niet als zodanig kunnen verteren omkleden we met romantiek, zoals de mayonaise op de sla zorgt voor een prettiger maaltijd.
Soefi	<i>Soefi:</i> mysticus in de islamitische geloofswereld. Zie ook soefi - muziek.
Sören Kierkegaard	<i>Sören Kierkegaard:</i> Deense theoloog (1813 – 1855), maar vooral grondlegger van de christelijke existentieel, al zou S.K. zelf dit als een blaam op zijn levenswerk beschouwen. Vóór alles immers stond hem het beleven en geloven voorop, als bron van innerlijk handelen. Van daaruit volgde dan de beschrijving van de geloofservaring en dus de existentiële belevens in mystieke zin. S.K. zelf zou deze definitie pas aanvaard hebben als God zelf in Jezus Christus hem hiertoe aangespoord zou hebben. Zo rechtzinnig ging hij om met de waarheid. En Het Zij Zo bevestigt hier andermaal de geborgenheid van de liefde in de verhulling van de taal.

Stroken van (analoge) informatie	<i>Stroken van analoge informatie:</i> elke gedachte, elk gevoel, elk inspiratiecomplex kan beschouwd worden als een energetische band of strook. De vertaling kan zowel gebeuren als de omzetting van de ene taal in de andere uitingsvorm. Op basis daarvan zullen we later leren hoe kleuren, klanken, woorden, begrippen e.a. verschijnselen met elkaar verwant zijn en hetzelfde kunnen zeggen onder andere vormen of uitingen. <i>Het Zij Zo gebiedt U hierop te stoppen. Einde van ons verhaal tot nu toe.</i>
Subject, subjectief	<i>Subject, subjectief:</i> dat wat de parameter van het innerlijke weten moet doorstaan om aanvaard te worden. Subjectief wil immers zeggen dat de kenbaarheid gefilterd is door een innerlijke substantie, die op autonome wijze een positie inneemt. Deze substantie is bepalend en wordt zelf niet bepaald. Zie vrijheid, vrije wil, subjectiviteit als handelingsbekwaamheid. Vergelijk met zintuiglijke begoocheling, driftleven, roesbeleving, hormonale kleuring, lichaamstaal en gevoelens.
Teresa van Avila	<i>Teresa van Avila:</i> leefde van 1515 tot 1582 in Spanje. Hervormde de karmel tot de orde van de ongeschoeide karmelieten. Heilig verklaard in 1622. Grote mystica die in 1970 door Paulus V tot kerklerares uitgeroepen werd. Haar hoofdwerk is het Kasteel van de Ziel of Innerlijke Burcht en haar Hooglied of Conceptio del Amor de Dios.
Territorium	<i>Territorium:</i> of aardse omschrijving van grondvesten. Bij uitbreiding - zie geweld - dat deel van de aarde dat men zich toeigent als bezit. De redenen zijn velerlei: zowel innerlijke als uitwendige veiligheid vormen er de meest herkenbare van.
Theologie	<i>Theologie:</i> of studie van de Godheid zoals elk die kan bevatten d.w.z. zoals elke mens die zou kunnen omvatten. Tot de theologie behoort onvervreemdbaar de Openbaring van Godswege, als bron van kennis en wetenschap. De gnosis of leer der wijsheid door inwijding is een variant ervan, niet te verwarren met de mystiek of met de christelijke openbaringsleer. De gnosis omvat enkel dualiteit, een typisch aards verschijnsel: goed en kwaad als eeuwige rivaliteit, tot een bovenmenselijke proportie verheven en in eeuwige strijd om de overhand verwikkeld.
Thomas van Aquino	<i>Thomas van Aquino:</i> dominicaner monnik die leefde van 1225 tot 1274 en die de grondlegger is van het thomisme, hoogtepunt van de scholastieke traditie waarin de leer van Aristoteles, de verworvenheden van zijn voorgangers (Albertus Magnus b.v.) en de Joodse en Arabische filosofie verenigd werden in een filosofie van het zogenaamde Realisme. Grootser echter is de theologie van St. Thomas, waarin zijn mystieke ziel tot kracht en bloei komt. Het Zij Zo voegt er aan toe dat men St. Thomas van Aquino terecht als Heilige Man Gods bestempelt, in de lijn van Mozes, Isaïas en de grote mystica St Theresa van Avila. En Het Zij Zo!

Tijdsduur	<i>Tijdsduur</i> : letterlijk hoe lang de tijd is in tijd uitgedrukt of: tijd van de tijd. Dat er een tijdsconstante is in de fysieke wereld of fysica, is bekend, tenminste voor zover we Newton geloven. Het begrip tijdsduur zal maar verstaan worden als men het begrip energie verstaan heeft in zijn niet direct fysieke dimensie. Zie later.
Traditie	<i>Traditie</i> : staat tegenover directe waarneming. Van - horen - zeggen overgebrachte informatie dus.
Uitzinnigheid	<i>Uitzinnigheid</i> : letterlijk: uit zijn zintuigen getreden, zijn zingeving vergetend of verliezend. Buiten zijn oevers d.i. reflectiegrenzen getreden.
Utopie	<i>Utopie</i> : wensdroom. Afgeleid van het woord Utopia of “Nergens - Plaats”, werk van Thomas More. Algemeen gesteld als “mooie maar onmogelijke werkelijkheidsdroom”.
Verlichting	<i>Verlichting</i> : in de moderniteit vertegenwoordigt de Verlichting een eerste toppunt van rationaliteit. Men verwees naar de Rede als naar de godheid. Eerder een deus ex machina, als men het historisch bekijkt. Zie ook in de woordenlijst: Aufklärung.
Verlichting / Aufklärung	<i>Verlichting / Aufklärung</i> : historische periode in de Europese cultuurgeschiedenis waarin het primaat van de Rede geldt als bindend en betrouwbaar element in de kennisleer. Het vertrouwen op de redelijkheid, met afzien van allerlei andere parameters zoals Openbaring b.v., gaf een gevoel van eenheid en transparantie. Het was tevens een protest tegen de inquisitie en haar kerkelijke tribunalen. Te situeren binnen het kader van de opkomst van de vrijzinnigheid.
Voelen	<i>Voelen</i> : omstandige beschrijving ervan volgt later. Thans volstaat te verwijzen naar gevoelens als waarneming en gevoelens als verwerking ofte emoties. Gevoelens hebben hun aparte vormgeving, via het lichaam vooral. Aan het denken ontleen ze bewustwording door reflectie. Over gevoelens en intentionaliteit: zie later.
Wetenschap	<i>Wetenschap</i> : het woord wetenschap wordt courant gebruikt, voor wat de zgn. positieve wetenschappen of humane wetenschappen betreft, in zijn rationele betekenis. Cf. logisch denken, empirie, wetenschappelijk onderzoek enz. In zijn geestelijke betekenis vormt wetenschap een tussenstadium tussen kennis enerzijds - en dit woord benadert ons courant gebruikte woord - en de

	verlichting anderzijds of opname in de kennis van God. Vandaar het adagium: van de kennis naar de wetenschap, van de wetenschap naar de verlichting. Het woord wetenschap is hier steeds gebruikt in zijn tweede, geestelijke betekenis, tenzij nader bepaald wordt. Het betekent verworven kennis door weten. En dit houdt steeds een gegeven in, d.w.z. een niet vanuit eigen kracht of vermogen bereikte graad van kennis maar ene die gegeven, geschonken of geopenbaard is. Zo is geloven in de religieuze betekenis genomen een wetenschap: (het is - n.v.d.r.) verworven kennis door Openbaring en Genade (= persoonlijke schenking) verkregen. Alle esoterische kennis die niet alleen van de mens uit verworven is of kenbaar was, is wetenschap of geestelijke openbaring, al of niet door de hulp van engelen of andere wezens uit de geesteswereld. Alle intuïtieve kennis is een vorm van weten, ook al omdat de intuïtie gevoed wordt vanuit de geest en zijn vermogens. Maar om echte wetenschap gaat het pas wanneer de geest innerlijk verlicht wordt van buitenaf. Het geweten bestaat uit wetenschap, ingeprent in het menselijke gemoed van in den beginne. Het geweten is daarom niet het eindresultaat van verworven kennis door opvoeding of inprenting maar gaat er aan vooraf. Opvoeding bevestigt eerder of ontkent resp. misvormt het weten van het geweten. De groei van het geweten is daardoor afhankelijk van bewustmaking eerder dan van dressuur of drill. Het is opklaren van wat in het duister reeds geweten was (zie intuïtie b.v.). Voor wat het weten van de lichamen betreft w.o. dat van biologisch - fysieke aard het best gekend is, spreken we liever van embryologisch weten of vóór - weten, of weten zonder te weten: het lichaam weet zijn eigen weetje en handelt zodoende vanuit die instructies, maar zonder reflectiemogelijkheid en dus onbewust. Het lichaam handelt - leeft - vanuit de gegevens die neergelegd zijn in het levende wezen mens zonder eigenlijke wetenschap er over. Helderziendheid en dergelijke vormen van kennis zijn deels van menselijke aard - de primitieve vormen ervan dus - en deels van wetenschappelijke aard, d.w.z. vanuit andere dimensies geopenbaard of doorgegeven. Ze zijn dus zowel kennis als wetenschap tegelijk. Helder weten, als resultaat van onbewust gebleven helderziendheid en dergelijke, is een vóórvorm van wetenschap. Het is een vóórvorm omdat het weet zonder te weten waarom of van wie. Samengevat stellen we wetenschap in geestelijke zaken gelijk met geopenbaarde kennis van uit de dimensies, sferen en hun bewoners, die niet spontaan of uit eigen vermogens door de mens benaderd kunnen worden. M.a.w. er is een initiatief nodig van buiten de mens om, zelfs van buiten de geest of de ziel van de mens om. Deze geopenbaarde kennis is vóór - bewust of bewust gemaakt, al naargelang het gevoel of de rijpingsgraad van de mens.
--	--

	Ze wordt aan de mens gegeven ter aanvulling van de neergelegde gegevens (programma's) in de lichamen (embryonaal vóór - weten). <u>Vraag:</u> - komt de geest tot wetenschap vanuit zichzelf of wordt wetenschap gegeven resp. dient ze geopenbaard te zijn? - is wetenschap kennis van buiten het ego gegeven of van buiten het wezen mens? <u>Twee vragen vraagt om twee antwoorden.</u> <u>Ad 1</u> De geest is niet autonoom maar verbonden in zijn gebieden met alle bewustzijn dat hij maar kan omvatten. Zodoende is wetenschap eigen aan de geest als uitdrukking van wat aan de geest in de geest meegedeeld wordt. <u>Ad 2</u> Het ego bezit kennis vanuit gereflecteerd bewustzijn. Van uit de eigen gebieden van de geest wordt kennis meegedeeld als wetenschap op bewuste wijze zoals hierboven of op vóór - bewuste wijze zoals de geest via de gevoelens en het denken handelt.
Ziel	<i>Ziel:</i> hiervoor verwijzen we naar het betreffende hoofdstuk. Voorlopig zij gezegd: de mens is een bezielde wezen. Wat vele andere wezens niet hebben of zullen bezitten, is de prinselijke kroon van het wezen mens: geliefd te zijn door zijn Schepper in zijn ziel en er het goddelijk Leven te ontvangen.
Zingeveer	<i>Zingeveer:</i> hij die betekenis geeft aan iets, zoiets dus als naamgever, in brede zin gesproken dan. Cf. genesis: "en de mens gaf dus namen aan al de dieren" (gen. II,20)